

Belgische Senaat

Gewone Zitting 2000-2001

2-85

Plenaire vergaderingen
Woensdag 20 december 2000

Namiddagvergadering

Handelingen

Sénat de Belgique

Session ordinaire 2000-2001

Annales

Séances plénières

Mercredi 20 décembre 2000

Séance de l'après-midi

2-85

De **Handelingen** bevatten de integrale tekst van de redevoeringen in de oorspronkelijke taal. Deze tekst werd goedgekeurd door de sprekers. De vertaling – *cursief gedrukt* – verschijnt onder de verantwoordelijkheid van de dienst Verslaggeving. Van lange uiteenzettingen is de vertaling een samenvatting.

De nummering bestaat uit het volgnummer van de legislatuur sinds de hervorming van de Senaat in 1995, het volgnummer van de vergadering en de paginering.

Voor bestellingen van Handelingen en Vragen en Antwoorden van Kamer en Senaat:
Dienst Publicaties Kamer van volksvertegenwoordigers, Natieplein 2 te 1008 Brussel, tel. 02/549.81.95 of 549.81.58.

Deze publicaties zijn gratis beschikbaar op de websites van Senaat en Kamer:
www.senate.be www.dekamer.be

Afkortingen - Abréviations

AGALEV	Anders Gaan Leven
CVP	Christelijke Volkspartij
ECOLO	Écologistes
PRL-FDF-MCC	Parti Réformateur Libéral – Front Démocratique des Francophones – Mouvement des Citoyens pour le Changement
PS	Parti Socialiste
PSC	Parti Social Chrétien
SP	Socialistische Partij
VL. BLOK	Vlaams Blok
VLD	Vlaamse Liberalen en Democraten
VU-ID	Volksunie-ID21

Les **Annales** contiennent le texte intégral des discours dans la langue originale. Ce texte a été approuvé par les orateurs.

Les traductions – *imprimées en italique* – sont publiées sous la responsabilité du service des Comptes rendus. Pour les interventions longues, la traduction est un résumé.

La pagination mentionne le numéro de la législature depuis la réforme du Sénat en 1995, le numéro de la séance et enfin la pagination proprement dite.

Pour toute commande des Annales et des Questions et Réponses du Sénat et de la Chambre des représentants: Service des Publications de la Chambre des représentants, Place de la Nation 2 à 1008 Bruxelles, tél. 02/549.81.95 ou 549.81.58.

Ces publications sont disponibles gratuitement sur les sites Internet du Sénat et de la Chambre:
www.senate.be www.lachambre.be

Inhoudsopgave

Ontwerp van programmawet (Stuk 2-600) (Evocatieprocedure).....	5
Algemene bespreking van het wetsontwerp in zijn geheel.....	5
Ontwerp van tijdelijke wet tot invoeging van een artikel 257bis in de wet van 7 december 1998 tot organisatie van een geïntegreerde politiedienst, gestructureerd op twee niveaus (Stuk 2-596) (Evocatieprocedure).....	25
Algemene bespreking	25
Artikelsgewijze bespreking.....	36
Wetsontwerp tot goedkeuring van het Protocol tot wijziging van het Verdrag van 9 februari 1994 inzake de heffing van rechten voor het gebruik van bepaalde wegen door zware vrachtwagens, ter voldoening aan Richtlijn 1999/62/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 17 juni 1999 betreffende het in rekening brengen van het gebruik van bepaalde infrastructuurvoorzieningen aan zware vrachtoertuigen ondertekend te Brussel op 22 maart 2000 door de regeringen van het Koninkrijk België, het Koninkrijk Denemarken, de Bondsrepubliek Duitsland, het Groothertogdom Luxemburg, het Koninkrijk der Nederlanden en het Koninkrijk Zweden, en tot wijziging van de wet van 27 december 1994 tot goedkeuring van voormeld Verdrag en tot invoering van een Eurovignet overeenkomstig Richtlijn 93/89/EEG van de Raad van de Europese Gemeenschappen van 25 oktober 1993 (Stuk 2-583)	39
Algemene bespreking	39
Artikelsgewijze bespreking.....	40
Wetsontwerp tot wijziging van artikel 71, eerste lid, 4°, van de nieuwe gemeentewet (Stuk 2-590) (Evocatieprocedure).....	41
Algemene bespreking	41
Artikelsgewijze bespreking.....	41
Regeling van de werkzaamheden	41
Vraag om uitleg van mevrouw Nyssens aan de minister van Justitie over «gratie en dienstverlening ten bate van de gemeenschap» (nr. 2-284).....	41
Vraag om uitleg van mevrouw Anne-Marie Lizin aan de minister van Justitie over «de voorbereiding van de bijzondere commissie voor de toepassing van het Verdrag van Den Haag betreffende de burgerrechtelijke aspecten van internationale ontvoering van kinderen, die van 22 tot 28 maart 2001 in Den Haag wordt gehouden» (nr. 2-264)	43
Stemmingen.....	49
Ontwerp van tijdelijke wet tot invoeging van een artikel 257bis in de wet van 7 december 1998 tot organisatie van een geïntegreerde politiedienst, gestructureerd op twee niveaus (Stuk 2-596)	

Sommaire

Projet de loi-programme (Doc. 2-600) (Procédure d'évocation).....	5
Discussion générale de l'ensemble du projet de loi.....	5
Projet de loi temporaire insérant un article 257bis dans la loi du 7 décembre 1998 organisant un service de police intégré, structuré à deux niveaux (Doc. 2-596) (Procédure d'évocation)	25
Discussion générale.....	25
Discussion des articles.....	36
Projet de loi portant assentiment du Protocole modifiant l'Accord du 9 février 1994 relatif à la perception d'un droit d'usage pour l'utilisation de certaines routes par des véhicules utilitaires lourds, vu la mise en vigueur de la Directive 1999/62/CE du Parlement européen et du Conseil de l'Union européenne du 17 juin 1999 relative à la taxation des poids lourds pour l'utilisation de certaines infrastructures, signé à Bruxelles le 22 mars 2000, entre les gouvernements du Royaume de Belgique, du Royaume du Danemark, de la République fédérale d'Allemagne, du Grand-Duché du Luxembourg, du Royaume des Pays-Bas et du Royaume de Suède, et modifiant la loi du 27 décembre 1994 portant assentiment de l'Accord précité et instaurant une Eurovignette, conformément à la Directive 93/89/CEE du Conseil des Communautés européennes du 25 octobre 1993 (Doc. 2-583)	39
Discussion générale.....	39
Discussion des articles.....	40
Projet de loi modifiant l'article 71, alinéa 1 ^{er} , 4°, de la nouvelle loi communale (Doc. 2-590) (Evocatieprocedure)	41
Discussion générale.....	41
Discussion des articles.....	41
Ordre des travaux	41
Demande d'explications de Mme Clotilde Nyssens au ministre de la Justice sur «la grâce et le travail d'intérêt général» (n° 2-284)	41
Demande d'explications de Mme Anne-Marie Lizin au ministre de la Justice sur «la préparation de la commission spéciale sur le fonctionnement de la Convention de La Haye sur les aspects civils de l'enlèvement international d'enfants, qui se tiendra à La Haye du 22 au 28 mars 2001» (n° 2-264)	43
Votes	49
Projet de loi temporaire insérant un article 257bis dans la loi du 7 décembre 1998 organisant un service de police intégré, structuré à deux niveaux	

(Evocatieprocedure).....	49	(Doc. 2-596) (Procédure d'évocation).....	49
Vraag om uitleg van mevrouw Anne-Marie Lizin aan de staatssecretaris voor Energie en Duurzame Ontwikkeling over «de administratieve reorganisatie van de nucleaire sector en in het bijzonder van Electrabel, en de invloed ervan op de veiligheid» (nr. 2-296).....	50	Demande d'explications de Mme Anne-Marie Lizin au secrétaire d'État à l'Énergie et au Développement durable sur «l'impact en matière de sécurité des réorganisations administratives au sein du secteur nucléaire, et en particulier d'Electrabel» (n° 2-296)	50
Stemmingen.....	52	Votes	52
Ontwerp van tijdelijke wet tot invoeging van een artikel 257bis in de wet van 7 december 1998 tot organisatie van een geïntegreerde politiedienst, gestructureerd op twee niveaus (Stuk 2-596) (Evocatieprocedure).....	53	Projet de loi temporaire insérant un article 257bis dans la loi du 7 décembre 1998 organisant un service de police intégré, structuré à deux niveaux (Doc. 2-596) (Procédure d'évocation).....	53
Wetsontwerp tot goedkeuring van het Protocol tot wijziging van het Verdrag van 9 februari 1994 inzake de heffing van rechten voor het gebruik van bepaalde wegen door zware vrachtwagens, ter voldoening aan Richtlijn 1999/62/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 17 juni 1999 betreffende het in rekening brengen van het gebruik van bepaalde infrastructuurvoorzieningen aan zware vrachtvoertuigen ondertekend te Brussel op 22 maart 2000 door de regeringen van het Koninkrijk België, het Koninkrijk Denemarken, de Bondsrepubliek Duitsland, het Groothertogdom Luxemburg, het Koninkrijk der Nederlanden en het Koninkrijk Zweden, en tot wijziging van de wet van 27 december 1994 tot goedkeuring van voormeld Verdrag en tot invoering van een Eurovignet overeenkomstig Richtlijn 93/89/EEG van de Raad van de Europese Gemeenschappen van 25 oktober 1993 (Stuk 2-583)	53	Projet de loi portant assentiment du Protocole modifiant l'Accord du 9 février 1994 relatif à la perception d'un droit d'usage pour l'utilisation de certaines routes par des véhicules utilitaires lourds, vu la mise en vigueur de la Directive 1999/62/CE du Parlement européen et du Conseil de l'Union européenne du 17 juin 1999 relative à la taxation des poids lourds pour l'utilisation de certaines infrastructures, signé à Bruxelles le 22 mars 2000, entre les gouvernements du Royaume de Belgique, du Royaume du Danemark, de la République fédérale d'Allemagne, du Grand-Duché de Luxembourg, du Royaume des Pays-Bas et du Royaume de Suède, et modifiant la loi du 27 décembre 1994 portant assentiment de l'Accord précité et instaurant une Eurovignette, conformément à la Directive 93/89/CEE du Conseil des Communautés européennes du 25 octobre 1993 (Doc. 2-583)	53
Wetsontwerp tot wijziging van artikel 71, eerste lid, 4°, van de nieuwe gemeentewet (Stuk 2-590) (Evocatieprocedure).....	54	Projet de loi modifiant l'article 71, alinéa 1 ^{er} , 4°, de la nouvelle loi communale (Doc. 2-590) (Procédure d'évocation).....	54
Ontwerp van programmawet (Stuk 2-600) (Evocatieprocedure).....	54	Projet de loi-programme (Doc. 2-600) (Procédure d'évocation).....	54
Algemene bespreking van het onderdeel Sociale Aangelegenheden.....	54	Discussion générale du volet Affaires sociales	54
Artikelsgewijze bespreking van het onderdeel Sociale Aangelegenheden	56	Discussion des articles du volet Affaires sociales	56
Berichten van verhindering.....	58	Excusés.....	58
Bijlage		Annexe	
Naamstemmingen	60	Votes nominatifs	60
Ontwerp van programmawet (Stuk 2-600) (Evocatieprocedure).....	63	Projet de loi-programme (Doc. 2-600) (Procédure d'évocation).....	63
Onderdeel Sociale Aangelegenheden.....	63	Volet Affaires sociales	63

Voorzitter: de heer Armand De Decker

(De vergadering wordt geopend om 14.10 uur.)

**Ontwerp van programmawet (Stuk 2-600)
(Evocatieprocedure)****Algemene bespreking van het wetsontwerp in zijn geheel**

De heer Hugo Vandenberghe (CVP). – In de parlementaire werkzaamheden is een verwerpelijke bestuurlijke methode ingeburgerd, waarmee we zowel op het einde van het parlementaire jaar als op het einde van het burgerlijke jaar worden geconfronteerd: de programmawet.

In juni hebben we reeds uitvoerig gedebatteerd over deze kwaal, die trouwens zowel door leden van de meerderheid als leden van de oppositie aldus wordt omschreven. We stellen opnieuw vast dat een programmawet wordt voorgesteld die niet aan de echte keuzes beantwoordt. Ze wordt gebruikt om een oneigenlijke wetgevingsmethode te organiseren. Bepalingen die de regering normaal gezien in afzonderlijke wetsontwerpen zou moeten gieten, worden in een programmawet opgenomen in de overtuiging dat de regelgeving zeer snel zal worden goedgekeurd.

De programmawet zelf zou beter een mozaïekwet worden genoemd. Niet dat ze de kenmerken heeft van de kunstwerken die we in Ravenna kunnen bewonderen. Het is een mozaïek, maar de kleuren passen niet bij elkaar en de onderdeeljes zijn verkeerd geplaatst. Ik kan dan ook alleen maar denken aan de historische woorden van het eminent lid van de meerderheid, de heer Moureaux: “De regering is een ventilator”. Ik zou zoiets nooit durven zeggen, maar de heer Moureaux heeft onrechtstreeks onze indruk over de programmawet verwoord. Er staan allerlei bepalingen in die niet bij mekaar passen, ze gaan over de meest uiteenlopende onderwerpen en het politieke gewicht ervan verschilt van artikel tot artikel.

In deze discussie zullen we dan ook geen commentaar leveren bij elk artikel – het zou trouwens onjuist zijn te beweren dat alle bepalingen inhoudelijk niet aanvaardbaar zijn – maar ons beperken tot de belangrijke politieke aspecten.

Sta me niettemin toe een opsomming te geven van alle thema's waarover de Senaat volgens de Grondwet vandaag zou moeten bezinnen: de telecommunicatie, de overheidsbedrijven, de farmaceutische inspectie, LPG, de algemeen socio-economische enquête, de banenplannen, de PWA's, de geneeskundige verzorging, de kruispuntbank, de pensioenen, het asielbeleid, de internationale samenwerking, de landbouw en de Nationale Loterij. Als men een dergelijk groot aantal onderwerpen moet behandelen, laat men de dobbelstenen nog even rollen om op het einde van het jaar te kijken of de Senaat de Lotto heeft gewonnen...

Dit is niet alleen een mozaïek, maar tevens een cocktail. De meerderheid zal die drinken, maar wij niet. We willen het jaar 2001 heelhuids kunnen ingaan. Die cocktail is niet te verteren. De meerderheid zal de middelen die ze eventueel ter beschikking heeft om de overgang van 2000 naar 2001 te vieren, morgen al vervroegd en als het ware anticonceptief moeten aanwenden om de vertering van een dergelijke cocktail te verzekeren.

Présidence de M. Armand De Decker

(La séance est ouverte à 14 h 10.)

**Projet de loi-programme (Doc. 2-600)
(Procédure d'évocation)****Discussion générale de l'ensemble du projet de loi**

M. Hugo Vandenberghe (CVP). – *La loi-programme est une méthode condamnable qui est malheureusement entrée dans nos habitudes de travail. Nous en avons déjà abondamment débattu en juillet et nous voilà confrontés à nouveau à une loi-programme qui ne répond pas à de véritables choix et dont les matières auraient normalement dû être traités séparément.*

Le texte qui nous est soumis est une mosaïque mal agencée de dispositions disparates dont le poids politique diffère selon les articles.

Nous n'aborderons donc pas chacun de ses articles mais nous nous limiterons aux aspects politiques importants.

En fait, les thèmes sur lesquels le Sénat, conformément à la Constitution, devrait se pencher aujourd'hui sont les télécommunications, les entreprises publiques, l'inspection pharmaceutique, le LPG, l'enquête socio-économique, les plans-emploi, les ALE, les soins médicaux, la banque carrefour, les pensions, la politique d'asile, la coopération internationale, l'agriculture et la Loterie nationale. Une mosaïque, mais aussi un cocktail imbuvable. Le dénominateur commun d'une telle loi est seulement qu'elle se rapporte au budget général des dépenses de 2001, budget qui n'a même pas encore été voté. C'est le monde à l'envers !

En outre, le gouvernement ayant invoqué l'urgence, le Conseil d'État a dû, faute de temps, se limiter à des réserves d'ordre général. Il a mis en évidence les erreurs flagrantes mais de nombreux autres manquements sont apparus lors des discussions. On reproche souvent au Sénat son train de sénateur mais dans ce cas-ci, nous avons foncé en TGV ! Or le Sénat est une chambre de réflexion, ce qui est incompatible avec l'urgence et la hâte.

Chaque fois qu'une loi-programme est proposée, on entend la majorité dire que c'est la dernière.

Wat is de gemeenschappelijke noemer van een dergelijke wet? Indien we hem rekbaar en ruim toepassen, gaat het om een wet die aansluit bij de algemene uitgavenbegroting van 2001. Die begroting is evenwel nog niet goedgekeurd en is nog niet verschenen in het *Belgisch Staatsblad*, zodat de wereld op zijn kop wordt gezet.

Daarenboven heeft de regering gegrepen naar een paardenmiddel, namelijk de spoedbehandeling, waardoor de Raad van State in korte tijd juridisch advies diende te geven dat bijgevolg niet voldoende onderzocht kan zijn. De Raad van State maakt dan ook algemeen voorbehoud. Op een drafje heeft hij de meest kennelijke fouten ontdekt, maar tijdens de besprekingen zijn nog allerlei bijkomende tekortkomingen naar voren gebracht.

Men verwijt de Senaat voortdurend te beraadslagen volgens "le train des sénateurs", maar dit was voor dit ontwerp van programmawet volstrekt uitgesloten. We moeten immers beraadslagen met de snelheid van de TGV. Minder dan zeven dagen na de evocatie moet alles worden behandeld in de commissies en in openbare vergadering.

Waaruit bestaat de grondwettelijke taak van de Senaat? De Senaat is een politieke reflectiekamer. Het kenmerk daarvan is nadenken. Haast en spoed is daarbij zelden goed. De snelheid die de senatoren wordt opgelegd, is dan ook omgekeerd evenredig met de opdracht die ons door de Grondwet wordt gegeven.

Telkens de programmawet wordt behandeld, reageert de meerderheid, al dan niet officieel of in de wandelgangen, dat dit voor het laatst gebeurt. Dat hebben we in juli gehoord en vandaag opnieuw.

De heer André Flahaut, minister van Landsverdediging. – Vroeger werd er ook met programmawetten gewerkt.

De heer Hugo Vandenberghe (CVP). – Ik wil hier graag aanhalen wat eminente leden van de huidige meerderheid vroeger, toen ze nog in de oppositie zaten, hebben gezegd, onder meer over de programmawetten van eerste minister Dehaene. Voor de ene – hij is nu minister – betekende het bestuur van de heer Dehaene het einde van de democratie, voor de andere waren we in een systeem terechtgekomen à la Hitler en Mussolini. Ik zeg nog geen tiende van wat er destijds werd gezegd.

Iedereen is het er trouwens over eens dat de programmawet politiek een slechte bestuursmethode is. Indien een programmawet toch onvermijdelijk is, dan moet ze worden beperkt tot de echte gevolgen van de budgettaire keuzes. En dat is nu niet het geval. De regering maakt bijvoorbeeld van de programmawet gebruik om het asielbeleid te normeren, of beter: simpelweg te privatiseren, zonder dat daarover een echte maatschappelijke discussie kan worden gevoerd. Een programmawet is aanvaardbaar voor technische en politieke keuzes die in het raam van de begroting moeten worden gemaakt, maar niet voor het bijsturen van het asielbeleid of het organiseren van de volkstelling, die nu een sociaal-economische enquête wordt. Ik zie niet in waarom dit niet in een afzonderlijk wetsontwerp kan worden geregeld, zodat we het kader en de gevolgen ervan degelijk kunnen onderzoeken.

Ik geef toe dat het aantal artikelen van de programmawet is verminderd – en ik denk dat dit toch het gevolg is van ons

M. André Flahaut, ministre de la Défense. – *Les lois-programmes ne sont pas une nouveauté !*

M. Hugo Vandenberghe (CVP). – *Parlant des lois-programmes de M. Dehaene, certains membres éminents de la majorité, alors dans l'opposition, n'hésitaient pas à dire que c'était la fin de la démocratie et d'autres allaient même jusqu'à dénoncer un système à la Hitler et à la Mussolini.*

Tout le monde reconnaît que la loi-programme est une mauvaise méthode de gestion. Si elle est inévitable, elle doit se limiter aux véritables conséquences des choix budgétaires. Or ce n'est pas le cas ici. Le gouvernement en profite par exemple pour privatiser la politique d'asile sans véritable débat de société.

Une loi-programme est acceptable pour des choix techniques et politiques dans le cadre du budget, non pour adapter la politique d'asile ou pour organiser un recensement de population qui se mue en enquête socio-économique. Je ne vois pas pourquoi cela ne peut pas faire l'objet d'un projet de loi séparé.

Je conviens que le nombre d'articles a fort diminué – sans doute en raison de notre résistance à la loi-programme de plus de 230 articles en juillet – et il y a moins d'erreurs techniques et juridiques que la fois passée.

La loi-programme n'est pas seulement un document politique permettant au gouvernement de clarifier ses options politiques : elle comporte aussi un choix de politique générale. La devise du gouvernement est rapidité et efficacité.

verzet in juli tegen de programmawet van meer dan 230 artikelen – en dat de teksten technisch-juridisch minder fouten bevatten dan de vorige keer.

De programmawet is niet alleen een politiek document waarmee de regering haar politieke opties duidelijk wil maken, ze houdt ook een keuze in op het vlak van het algemeen regeringsbeleid. De regering is van start gegaan onder het devies “snel en efficiënt”. Snel gaat de behandeling van de programmawetten in elk geval wel. In een hoofdartikel in de *Financieel Economische Tijd*, die we toch niet als een antiliberaal krant kunnen beschouwen, lezen we echter onder de titel “Onbehoorlijk bestuur”: “Het jaareinde verloopt voor de regering alles behalve in peis en vree. Het kabinet levert slag op diverse fronten en op meer dan één front dreigt de complete chaos.”

Ik kom nu tot het asiëldossier. Bij de bespreking van het asielbeleid moeten diverse uitgangspunten goed in het oog worden gehouden. Het internationaal rechterlijk asielrecht moet natuurlijk in de eerste plaats worden gewaarborgd. We zijn verplicht de uitgangspunten trouw te blijven. We mogen vreemdelingen die hier al dan niet terecht verblijven ook geen zondebokken maken voor alle maatschappelijke kwalen. Dat is ook niet de bedoeling van de CVP-fractie. Wij zullen trouwens een amendement indienen tegen de privatisering van het asielbeleid.

We hebben alleszins het recht een regeringspolitiek die de eigen prioriteiten niet invult aan te vallen. Dat we het met die politiek niet eens zijn en op de mislukkingen wijzen mag niet worden geïnterpreteerd als een standpunt dat afbreuk doet aan de rechten en de plichten van iedereen die zich in deze situatie bevindt.

De essentiële problemen van de asielstroom, die we reeds in het begin van het jaar hebben aangekaart, zijn niet onder controle. Op de eerste plaats is er het probleem van de instroom. Volgens internationale statistieken staat België in absolute cijfers aan de top van de Europese Unie. Dat betekent dat België meer asielzoekers heeft dan Frankrijk of Duitsland. De door de regering aangekondigde maatregelen zoals de algemene eenmalige regularisatie en de daaropvolgende controle hadden geen enkele invloed op de instroom, die zelfs toegenomen is. Zowel de regularisatiewet als de “snel Belg wet” gaven een verkeerd signaal.

Het asielbeleid is niet beperkt tot het beheersen van de instroom. Er moet ook een adequate procedure en een daaraan gekoppeld uitwijzingsbeleid zijn. Terzake is er niets gebeurd.

Vandaag verscheen er in de *Standaard* een vrije tribune van OCMW-leden. Het artikel gaat over de bijkomende lasten voor de OCMW's. Er is een verschuiving van de problematiek en er is geen enkele controle meer op het terrein. Volgens de auteurs doet minister Vande Lanotte er nog iets aan. Minister Duquesne doet helemaal niets. Wel liet hij naar aanleiding van de regularisatieprocedure de grenzen door de rijkswacht controleren en liet hij treincontroles uitvoeren, maar in de uitwijzingen is geen verandering gekomen en heel wat asielzoekers bevinden zich opnieuw in de illegaliteit.

Het uitwijzingsbeleid dat parallel zou lopen met de regularisatiecampagne, is op het terrein zonder gevolg gebleven. Van deze regering die beweert naar een snel en

On ne peut en effet nier que les lois-programmes sont traitées à toute allure ! Le Financieel Economische Tijd parle même de chaos.

J'en arrive à la politique d'asile, où divers éléments doivent être pris en considération. Il faut tout d'abord garantir le respect du droit d'asile international. Nous ne pouvons transformer les étrangers qui séjournent ici en boucs émissaires responsables de tous nos maux. Telle n'est pas l'intention de mon groupe. Nous déposerons d'ailleurs un amendement contre la privatisation de la politique d'asile.

Nous avons le droit de contester une politique gouvernementale qui ne respecte pas ses propres priorités. Notre désaccord sur cette politique et notre insistance sur ses manquements ne peuvent être interprétés comme portant préjudice aux droits de ceux qui se trouvent dans cette situation.

Nous ne contrôlons pas les problèmes essentiels des flux de réfugiés. Les statistiques internationales montrent qu'en chiffres absolus, la Belgique se classe en tête des pays de l'Union européenne. Elle a plus de demandeurs d'asile que la France ou l'Allemagne. Les mesures annoncées par le gouvernement, comme la régularisation et les contrôles, n'ont eu aucune influence sur ce flux. Au contraire, les chiffres sont en augmentation. Tant la régularisation que la procédure accélérée d'acquisition de la nationalité ont donné un signal erroné.

*La politique d'asile ne se limite à la maîtrise du flux de réfugiés, il faut aussi une politique d'expulsion adéquate et ce n'est pas le cas. Un article du *Standaard* d'aujourd'hui indique un glissement du problème vers les CPAS et une perte de contrôle sur le terrain. À la suite de la procédure de régularisation, M. Duquesne a fait procéder à des contrôles de gendarmerie aux frontières et a fait contrôler les trains mais il n'y a eu aucun changement en matière d'expulsion et bon nombre de demandeurs d'asile se retrouvent dans l'illégalité.*

La politique d'expulsion qui devait aller de pair avec la régularisation ne s'est pas concrétisée sur le terrain. Nous pouvions espérer que ce gouvernement « efficace et rapide » dépose sans tarder une proposition de nouvelle procédure à la Chambre, éventuellement en même temps que les dispositions relatives au droit d'asile. Ce ne fut pas le cas. Nous n'en avons pas encore vu la première ligne. Une telle approche progressive est vouée à l'échec : le gouvernement prend des initiatives dispersées et n'a aucune prise sur la situation réelle.

Le groupe CVP a fait plusieurs propositions pour corriger les erreurs les plus frappantes. En matière de nationalité, nous avons par exemple demandé de prévoir la possibilité de recueillir l'avis du procureur du Roi. On nous a répondu en commission de l'Intérieur que le gouvernement procédait à une évaluation de la procédure actuelle et qu'il fallait en attendre le résultat. Mais certaines choses sont si évidentes qu'elles se passent d'une évaluation. Je pense par exemple à l'impossibilité d'obtenir les avis du parquet et de la Sûreté de l'État sur les demandes de nationalité dans un délai d'un mois, comme le prévoit la procédure. Nous avons posé diverses questions à ce sujet mais il ressort de la réponse du ministre et d'ailleurs aussi du communiqué officiel du parquet

efficiënt bestuur te streven, hadden we toch verwacht dat ze haar voorstel voor een nieuwe procedure heel snel bij de Kamer zou indienen, eventueel samen met de andere bepalingen van het asielrecht. Dat is niet gebeurd. Integendeel, van de procedure die dat allemaal moet stroomlijnen, hebben we zelfs het allereerste begin nog niet gezien. Daardoor is de stapsgewijze aanpak van het asielbeleid wel gedoemd om te mislukken: de regering neemt een losstaand initiatief hier, dan weer een ginder, maar het geheel lekt als een vergiet en ze krijgt maar geen vat op de reële toestand. De CVP-fractie heeft verscheidene voorstellen gedaan om alleszins de meest frappante vergissingen recht te trekken. Voor de nationaliteitswet hebben we bijvoorbeeld opnieuw gevraagd de mogelijkheid van het inwinnen van het advies van de procureur des Konings in te voeren. In de commissie voor de Binnenlandse Aangelegenheden kregen wij daarop ten antwoord dat de regering bezig is een evaluatie te maken van de huidige procedure en dat ze het resultaat daarvan wil afwachten. Sommige zaken zijn echter zo vanzelfsprekend dat ze geen evaluatie behoeven. Ik denk bijvoorbeeld aan het feit dat de adviezen van het parket en de staatsveiligheid over de nationaliteitsaanvragen onmogelijk binnen de maand kunnen worden verstrekt, zoals de procedure voorschrijft. Wij hebben daar in het Parlement diverse vragen over gesteld, maar uit het antwoord van de ministers en trouwens ook uit het officiële communiqué van het parket zelf blijkt dat de termijn van een maand niet haalbaar is. Dit veroorzaakt dan weer nodeloze vertragingen én maatschappelijke onvrede.

De regering zei ettelijke duizenden mensen zonder papieren te zullen regulariseren, maar de commissies die daarmee werden belast, blijken van geen kanten in staat om die doelstellingen te realiseren.

In plaats van in de programmawet enkele bepalingen inzake het asielbeleid op te nemen, had de regering beter een apart wetsontwerp over deze problematiek ingediend, samen met een evaluatienota. Dan hadden we daarover een op feiten gebaseerd debat kunnen voeren. Dat is nu niet het geval. Daardoor veroorzaakt de regering niet alleen onbehoorlijk bestuur, maar ook verzuring van de maatschappelijke verhoudingen. Nu horen we wel allerlei oproepen om over deze problematiek niet te vervallen in een al te gemakkelijke polemiek, wat ik hier bewust wil vermijden. Het is echter de regering zelf, die met de methode die ze heeft gekozen en met haar niet uitgediscussieerde en dus onsamenhangende beslissingen, voor bijkomende verzuring in de samenleving zorgt. Ze speelt brandweerman die dan hier, dan ginder een brandje gaat blussen, maar die er niet toe komt om een beleid uit te werken en dat op alle terreinen consequent toe te passen. Het beleid van de regering is noch snel – kijk maar naar de regularisatieprocedure – noch efficiënt, wat dan weer blijkt uit de cijfers over de instroom en de uitwijzing van asielzoekers.

Daarenboven bevat de programmawet een aantal bepalingen in dit verband die voor de CVP-fractie onaanvaardbaar zijn. Het asielbeleid wordt geprivatiseerd door de bepaling dat de opvang voor de verplichte verblijven kan worden toegewezen aan private personen. Allereerst is het de vraag of die taak hoe dan ook kan worden geprivatiseerd. Bovendien moet er een wettelijk kader zijn. Voor de maatschappelijke zorg in de ziekenhuizen en de maatschappelijke zorg voor de

que le délai d'un mois ne peut être respecté. Cette situation donne lieu à des retards et à des désordres sociaux.

Les commissions chargées de la régularisation des sans-papiers ne semblent pas en mesure d'atteindre les objectifs du gouvernement.

Au lieu d'intégrer quelques dispositions relatives à la politique d'asile dans cette loi-programme, le gouvernement aurait mieux fait de déposer un projet de loi séparé. Nous aurions pu mener un débat basé sur des faits. La méthode choisie par le gouvernement est faite de mesures incohérentes et suscite encore plus d'amertume sur le plan social. Sa politique n'est ni rapide ni efficace.

En outre, la loi-programme comporte une série de dispositions inacceptables pour mon groupe. La politique d'asile est privatisée par une disposition autorisant des institutions privées à pourvoir à l'accueil. Cette privatisation est-elle vraiment opportune ? Par ailleurs, il faut prévoir un cadre légal et des mesures d'accompagnement.

La même remarque vaut pour le droit de réquisition. Le ministre compétent dispose de pleins pouvoirs pour réquisitionner des bâtiments mais les modalités ne sont pas précisées.

La loi-programme comprend des dispositions acceptables mais d'autres, tout à fait inefficaces, résultent d'un compromis politique entre les partis de la majorité. Ce compromis est incohérent et cela apparaît dans les choix politiques du texte qui nous est soumis.

Je donne encore un exemple. Le ministre Picqué l'a même reconnu indirectement en commission. Pour le recensement décennal qui permet au gouvernement de traiter toutes sortes de données émanant d'autres banques de données et qui peuvent le cas échéant être mises à la disposition du secteur privé, on n'a pas débattu du problème important du respect de la vie privée. Il est incompréhensible que la loi-programme passe à côté d'un point aussi essentiel. Le gouvernement introduit de telles dispositions sans même demander l'avis de la Commission chargée de la protection de la vie privée, protection qui est pourtant un aspect essentiel de nos libertés.

La loi-programme présente des défauts du point de vue politique. Il est des problèmes pour lesquels elle ne propose pas de solution. Dans divers domaines, le gouvernement se voit octroyer les pleins pouvoirs sans que les garanties juridiques minimales ne soient assurées. Cette situation nuira à l'efficacité car les arrêtés d'application feront l'objet de contestations politiques et juridiques.

Une loi-programme témoigne de la vitalité d'un gouvernement, montre quelles sont ses visions et ses choix pour résoudre les problèmes nouveaux. La gestion politique n'est toutefois ni rapide ni efficace. Elle donne l'impression que devant certains problèmes, le gouvernement a été pris de panique et que paralysé par ses contradictions internes, il n'a pu opérer les choix clairs auxquels la population a droit aujourd'hui..

ouderlingen in homes bestaat toch ook een wettelijk kader. Men gaat over tot de privatisering van de asielopvang zonder enig ander wettelijk kader, zonder begeleidende maatregelen. Er wordt slecht één woord in de wet gewijzigd en voor het overige worden aan de minister alle bevoegdheden gegeven.

Dat geldt ook voor het opeisingsrecht. De bevoegde minister krijgt een algemene volmacht om verlaten gebouwen te laten opeisen, maar de modaliteiten worden niet nader bepaald. We zullen later bij de bespreking van dit deel terugkomen op onze opmerkingen hierover.

De programmawet bevat een aantal bepalingen die aanvaardbaar zijn en kunnen worden goedgekeurd, maar een aantal andere zijn volkomen ondoelmatig en zijn het resultaat van een politiek vergelijk tussen de meerderheidspartijen. Dat politiek vergelijk is onsamenhangend, hetgeen uit de politieke keuzes van de voorgelegde tekst blijkt.

Ik geef nog één voorbeeld. Minister Picqué heeft het zelf – indirect – toegegeven in de commissie. Bij de tienjaarlijkse volkstelling, waarbij de regering allerlei gegevens uit andere databanken kan hanteren die desgevallend aan de particuliere sector ter beschikking worden gesteld, wordt het belangrijk debat over de privacy niet gevoerd. Het feit dat de bescherming van de privacy, een essentieel punt van de burgerlijke vrijheden, ook met het oog op het misbruik van private informatie, in de programmawet gewoon over het hoofd wordt gezien, is onbegrijpelijk. De regering voert dergelijke bepalingen in, zonder zelfs het advies te vragen van de Commissie voor de bescherming van de persoonlijke levenssfeer. Dat advies is nochtans één van de sluitstukken van de wet op de privacy. De regering heeft het zelfs niet nuttig geacht dat advies te vragen.

De programmawet vertoont voor een aantal aspecten politieke gebreken. Voor die aspecten biedt de programmawet geen oplossing voor de politieke problemen. Dat zal leiden tot inefficiënt bestuur. Op verschillende domeinen krijgt de regering immers ruime volmachten, maar de minimale rechtswaarborgen worden daarbij uit het oog verloren. Daardoor zal de essentie van het bestuur, met name de efficiëntie en de duurzaamheid, niet worden bereikt omdat al de uitvoeringsbesluiten het voorwerp zullen kunnen uitmaken van juridische en politieke betwistingen, omdat de wetgever zelf de minimale wettelijke zorgvuldigheid niet heeft in acht genomen bij het aanbrengen van deze bepalingen.

De programmawet toont de levenskracht van een regering, toont welke visie de regering ontwikkelt en welke opties ze neemt voor de aanpak van de nieuwe problemen. Het beleid is noch snel, noch efficiënt. Het beleid geeft de indruk dat de regering voor een aantal thema's in een soort paniekvoetbal is terechtgekomen en wordt verlamd door haar interne tegenstellingen en geen duidelijke keuzes kan maken waar de bevolking vandaag recht op heeft.

De heer Wim Verreycken (VL. BLOK). – De regering en de senatoren weten uiteraard dat het werken met programma- of vergaarbakwetten een slecht systeem is. Dit geldt zeker als nogal wat onderdelen van die vergaarbakwet eigenlijk thuishoren in geëigende wetten. Ik denk hier aan de artikelen die de asielwetgeving wijzigen en die eigenlijk een volkomen nieuwe beleidslijn uitzetten, namelijk deze van het privatiseren van de opvang en het opeisingsrecht. Hierover is

M. Wim Verreycken (VL. BLOK). – *Les lois-programmes ou lois-dépotoirs sont un mauvais système. Elles rendent tout débat approfondi impossible, notamment sur la politique d'asile. Je reviendrai sur la privatisation de l'accueil et le droit de perquisition.*

J'insiste aussi sur les remarques formulées par les services du Sénat sur le fond et la forme de cette loi. Je n'ai pas estimé nécessaire de déposer un amendement à ce sujet, comptant

dus geen grondig debat mogelijk, tenzij in het kader van deze programmawet. Ik kom op beide onderdelen zo dadelijk terug.

In de marge, maar daarom niet minder dwingend, wil ik ook wijzen op de sterke nota met inhoudelijke en taalkundige opmerkingen die de Senaatsdiensten over deze wet maakten. In de commissie voor de Binnenlandse Zaken en voor de Administratieve Aangelegenheden werd afgesproken dat de Senaatsdiensten contact zouden opnemen met de diensten van de Kamer teneinde na te gaan in hoeverre een en ander bij wijze van taalcorrectie kan worden aangepast. Ik meende dan ook terzake geen amendementen te moeten indienen. Ik reken op het gezond verstand én op de appreciatie van de senatoren en kamerleden voor de Senaatsmedewerkers, zodat hun grondige werk niet naar de prullenbak wordt verwezen.

Ik verbind aan de nota ook een politieke conclusie, namelijk dat de ministers hun dossiers onvoldoende kennen. Hoe anders te verklaren dat een paragraaf 2 wordt toegevoegd aan een wetsartikel dat reeds uit twee paragrafen bestaat. Dat wordt dolle pret voor wie de verwijzingen naar het bewuste artikel en naar paragraaf 2 willen volgen. Er zijn dus twee paragrafen 2. Haal daar maar eens bewijskracht of argumentatie voor een rechtbank uit. Er zijn ook nog aanpassingen in de artikelen aangebracht na het advies van de Raad van State, zonder evenwel de memorie van toelichting te wijzigen. De memorie van toelichting verwijst naar artikelen die over iets totaal anders gaan, terwijl bij sommige artikelen verwezen wordt naar adviezen van de Raad van State waarvan de inhoud onbekend is.

Mijn afkeer voor het systeem van programmawetten kan geenszins mijn zo mogelijk nog grotere afkeer voor taalkundige draken verminderen. Ik wacht dan ook met belangstelling op de reacties van de diensten en van de regering hieromtrent.

De artikelen van de programmawet werden verwezen naar de commissies voor de Financiën en de Economische Aangelegenheden, voor de Sociale Aangelegenheden, voor de Binnenlandse Zaken en de voor Administratieve Aangelegenheden en voor de Buitenlandse Betrekkingen. Ik had de gelegenheid de bespreking in de commissie voor de Binnenlandse Zaken en voor de Administratieve Aangelegenheden te volgen, zeg maar over het gedeelte dat de asielwetgeving aanpast. En ik vertel zeker niets nieuws, wanneer ik zeg dat zo niet het land, dan toch minstens Vlaanderen, volledig in de ban is van de asielproblematiek.

Laat me eerst zeggen dat ik geen probleem heb met echte politieke vluchtelingen. Ik beklemtoon "echte". Wanneer morgen immers het haatdragende inquisitiecentrum van de eerste minister de vrije hand mocht krijgen, dan kan ikzelf mogelijk in de rol van politiek vluchteling gedwongen worden. De toevoeging "echte" is vanzelfsprekend belangrijk. Vandaag wordt Vlaanderen overspoeld door manifest onechte politieke vluchtelingen, afkomstig uit veilige landen. De regering zou hier onmiddellijk paal en perk kunnen aan stellen door die veilige landen op te nemen in een bindende lijst en door kandidaat-vluchtelingen uit die landen geen bevel tot verlaten van het grondgebied te geven, want dat is eigenlijk een bevel tot onderduiken, maar door hen daadwerkelijk terug te voeren.

sur le bon sens des parlementaires pour qu'ils ne jettent pas à la poubelle le travail approfondi de leurs collaborateurs du Sénat.

Je conclus de cette note que les ministres ne connaissent pas suffisamment leurs dossiers. Comment expliquer sinon l'ajout d'un paragraphe 2 à un article de loi qui en a déjà deux ? On a également modifié des articles sur avis du Conseil d'État, sans modifier l'exposé des motifs pour autant.

Mon aversion pour les lois-programmes n'a d'égale que celle pour les horreurs linguistiques. J'attends avec intérêt les réactions du gouvernement et des services du Sénat à ce sujet.

J'ai eu l'occasion d'assister aux débats sur le volet de la loi-programme qui modifie la politique d'asile. Je ne vous apprendrai rien en disant que la Flandre du moins est obnubilée par le problème des demandeurs d'asile.

Les véritables réfugiés politiques ne me posent pas de problème, d'autant plus que je pourrais en devenir un moi-même si on laissait la voie libre au haineux centre inquisitorial du premier ministre. Je dis bien « véritables ». Aujourd'hui, la Flandre est envahie par de faux réfugiés politiques en provenance de pays sûrs. Le gouvernement pourrait y mettre fin en établissant une liste des pays sûrs et en renvoyant chez eux les candidats réfugiés provenant de ces États.

On applique certes les mesures gouvernementales en matière de naturalisation rapide et d'accueil, mais les quelques rapatriements ne compenseront pas l'afflux de milliers de réfugiés. Et ce n'est pas en achetant des centres de vacances que le gouvernement calmera la situation. Certaines personnes ne pourront pas y passer les vacances de Noël réservées quatre mois à l'avance.

Les déclarations du ministre de l'Intérieur ne font que jeter de l'huile sur le feu. Il déclare un jour que le domaine militaire de Wommelgem servira de centre d'accueil des réfugiés et le lendemain que le domaine militaire d'Ostende ne peut servir de centre d'accueil parce que le plan régional n'y autorise que des activités militaires. Cela ne fait qu'attiser la nervosité de la population.

On voit désormais apparaître les drapeaux des syndicats dans les manifestations contre la politique d'asile du gouvernement. Les réponses aux journalistes commencent désormais par « Je ne suis pas raciste, mais... ». Je puis assurer le gouvernement qu'aucun parti ne se cache derrière ces déclarations. Ces protestations sont spontanées et fondées.

Vandaag worden wel de onderdelen van het regeringsbeleid inzake snelle naturalisatie en opvang uitgevoerd, maar niet het derde deel, de repatriëring. De balans van de instroom van duizenden wordt niet in evenwicht gebracht door het terugvoeren van enkelingen. De regering zal de bevolking zeker niet kalmeren door het aankopen van vakantiecentra. Integendeel, de beelden van fitnesszalen, zwembaden en sauna's, gekoppeld aan het afzeggen van vakanties voor brave ziekenfondsleden, versterken de onrust. Gisteren meldde een persoon mij nog dat hij vier maanden op voorhand had moeten boeken voor een verblijf in een vakantiecentrum in Houthalen en dat hij de kerstdagen er nu niet zal kunnen doorbrengen.

De onrust bij de gewone Vlamingen is in elk geval groot en de verklaringen van de minister van Binnenlandse Zaken gooien geen olie op de golven, maar op het vuur. Terwijl hij op de ene plaats verklaarde dat de kandidaat-vluchtelingen geen geld meer krijgen, verklaarde hij elders dat de enkele vluchtelingen die in de zwembaden zullen worden aangetroffen, daarvoor zullen hebben betaald. Zo verklaarde de minister van Binnenlandse Zaken dat Wommelgem, een domein dat door een gewestplan voor militaire activiteiten is bestemd, om dwingende redenen toch als asielcentrum kan worden gebruikt, terwijl hij de dag nadien elders dan weer benadrukte dat een militair domein in Oostende niet als asielcentrum kan worden gebruikt, omdat het gewestplan er enkel militaire activiteiten toestaan. Dergelijke verklaringen zijn natuurlijk niet goed om een en ander te verkopen aan de bevolking, die niet idioot is. Zulke verklaringen stimuleren alleen de onrust.

Ondertussen duikt er een nieuw element op in het debat. Vakbondskleuren worden vertoond bij betogers tegen de eigen ziekenfondsen en tegen het asielbeleid van de regering. Dat is nog nooit gebeurd. Waar vroeger het antwoord op de vragen van televisiejournalisten begonnen met "Goedenavond" of met "Mijn naam is...", beginnen ze nu steevast met "Ik ben geen racist, maar...". Met andere woorden, de volgehouden stigmatisering van de burger die voor zijn mening durft uitkomen, zorgt nu voor een omgekeerde reactie. Eerst spreekt hij de scheldwoorden tegen en onmiddellijk daarop zegt hij toch wat hij denkt. Ik kan de regering verzekeren dat de protesterende burgers daarvoor helemaal geen zetje van een politieke partij nodig hebben. Hun protest is spontaan en gegrond.

De heer André Flahaut, minister van Landsverdediging. – Er is een verschil tussen de domeinen van Lombardsijde en Wommelgem. Er zijn op het ogenblik nog militaire activiteiten in Lombardsijde en niet in Wommelgem.

De heer Wim Verreycken (VL. BLOK). – Dat heeft de minister van Binnenlandse Zaken niet gezegd. Hij verklaarde dat Oostende niet mogelijk was omdat het op het gewestplan als een militair domein is aangeduid.

De heer André Flahaut, minister van Landsverdediging. – Er zijn andere redenen.

De heer Wim Verreycken (VL. BLOK). – In Wommelgem kwam dezelfde minister zeggen dat het domein in geval van nood kan worden gebruikt, hoewel het op het gewestplan ook als een militair domein is ingekleurd. De burger concludeert daaruit dat de burgemeester van Oostende op veilig speelt.

M. André Flahaut, ministre de la Défense. – Il y a une différence entre les domaines de Lombardsijde et de Wommelgem. Il y a toujours des activités militaires à Lombardsijde, ce qui n'est pas le cas à Wommelgem.

M. Wim Verreycken (VL. BLOK). – Ce n'est pas ce qu'a dit le ministre de l'Intérieur. Pour lui, le domaine d'Ostende n'était pas susceptible d'accueillir des réfugiés parce que le plan régional le définissait comme domaine militaire.

M. André Flahaut, ministre de la Défense. – Il y a d'autres raisons.

M. Wim Verreycken (VL. BLOK). – À Wommelgem, ce même ministre est venu dire que le domaine pouvait être utilisé en cas d'urgence, alors que le plan régional le définit comme domaine militaire. Le citoyen en conclut que le bourgmestre d'Ostende joue la sécurité. Si le ministre a raison, il s'agit

Indien de minister gelijk heeft, gaat het om een zware communicatiefout van de regering en daar spelen politieke partijen geen rol in. Die fouten geven aanleiding tot een spontaan en gegronde protest.

Het is onze opdracht het volk te vertegenwoordigen en hier te zeggen wat de burgers denken. Sommige OCMW-voorzitters verklaren vandaag: "Vol is vol" of "Geen 10% van de mensen die zich aanbieden, is politiek vluchteling". Dan zeggen wij dat Vlaanderen onmogelijk het OCMW van de wereld kan zijn en dat oneigenlijke asielzoekers nog dezelfde dag moeten worden teruggevoerd, zonder eerst in vakantiedorpen ondergebracht te worden. In hun landen van herkomst hebben ze trouwens zon en zee genoeg.

Ik heb, tegen beter weten in, toch amendementen ingediend. Ik zal in deze uiteenzetting duidelijk maken waarom en hoe. Tegen beter weten in, omdat de meerderheid geen enkel amendement zal aanvaarden. De Senaat mag wikken, de Kamer zal beschikken. Morgenavond begint het kerstreces en dat zal niet onderbroken worden omdat enkele plichtbewuste senatoren manifeste onjuistheden vonden in deze wet. Bovendien is het zeker dat niemand amendementen van het Vlaams Blok zal aanvaarden. Er bestaat nog zoiets als het *cordon sanitaire* – of was het *cordon vulgaire* – uitgevaardigd door zelfverklaarde democraten. Verkiezing na verkiezing, betoging tegen asielcentrum na betoging tegen asielcentrum, tonen steeds meer burgers dat ze de buik vol hebben van de linkse pseudo-democratische arrogantie die dissidente verkozenen probeert te stigmatiseren. Wij dienen dus toch amendementen in omdat het onze kiezers zijn die ons opdrachten geven en niet de gefrustreerde politieke tegenstrevers.

Mijn eerste amendement wijzigt artikel 69. In de huidige redactie wordt enkel de persoon strafbaar, wat nog iets anders is als gestraft, die een vreemdeling – en dan moet hij bovendien nog bijzonder kwetsbaar zijn ten gevolge van zijn onwettige of precaire administratieve toestand – onderdak verleent en daarbij een abnormaal profijt maakt. Ik heb reeds in de commissie gewezen op de onmogelijkheid om "abnormaal profijt" aan te tonen. Het verhuren tegen een bedrag van één frank is even abnormaal. Dit artikel is dus louter advocatenvoer. Mijn amendement spreekt van illegalen en van winst maken, zonder de franjes uit de regeringstekst. Het blijft mogelijk om hulp te verlenen aan mensen in echte noodsituaties, terwijl elk winst oogmerk wordt uitgesloten.

Met een tweede amendement schrap ik artikel 74 uit deze vergaarbakwet. Ik begrijp weliswaar dat de regering wil aantonen dat de massale toestroom van vreemdelingen als het ware een oorlogssituatie creëert en dat ze dus het oorlogsrecht invoert door de minister – of zelfs zijn gemachtigde – toe te laten koudweg gebouwen op te eisen. Dit is in vreedstijd nog nooit vertoond. Ik begrijp echter niet dat de regering een fundamenteel recht van de bewoners van dit land, het eigendomsrecht, zo maar door een voorgekauwd koninklijk besluit kan opheffen.

Er werden opmerkingen gemaakt over de privatisering van de opvang. Ik meen dat enkel de overheid echte politieke vluchtelingen tijdelijk kan opvangen, omdat de controle-instrumenten en de mogelijkheid om de politieke vluchtelingen terug te sturen bij het beëindigen van de situatie die de vlucht noodzakelijk maakte, in overheidshanden zijn.

d'une grave erreur de communication de la part du gouvernement et non des partis politiques.

Notre fonction est de représenter le peuple. Nous considérons que la Flandre ne peut être le CPAS du monde et qu'il faut renvoyer les faux demandeurs d'asile le jour même.

Quoique sans illusions puisque la majorité n'adoptera aucun amendement, j'en ai néanmoins déposé quelques-uns. Le Sénat propose, la Chambre dispose. Il va de soi qu'à cause de ce machin baptisé cordon sanitaire, personne n'adoptera les amendements du Vlaams Blok. Mais de plus en plus de citoyens montrent qu'ils en ont ras le bol de l'arrogance pseudo-démocratique de gauche qui cherche à stigmatiser les élus dissidents. Nous, ce sont nos électeurs qui nous guident, et non des adversaires politiques frustrés.

Mon premier amendement modifie l'article 69. Dans sa version actuelle, seule est punissable la personne qui réalise un profit anormal en hébergeant un étranger vulnérable. Puisqu'il est impossible de définir ce qu'est un profit anormal, mon amendement ne fait état que d'illégaux et de profit. Il est donc toujours possible de venir en aide à des personnes en situation de détresse réelle, mais toute idée de profit est exclue.

Mon deuxième amendement vise à supprimer l'article 74 de cette loi-dépotoir. Je comprends que le gouvernement veuille prouver que l'afflux massif d'étrangers entraîne une sorte de situation de guerre et qu'il invoque le droit de la guerre pour permettre au ministre de réquisitionner des bâtiments. On n'a jamais vu cela en temps de paix. Je ne comprends cependant pas qu'un simple arrêté royal puisse priver les habitants de ce pays de leur droit à la propriété.

Quant à la privatisation de l'accueil, seules les autorités peuvent à mon sens accueillir les véritables réfugiés politiques. Nous voyons aujourd'hui comment des associations telles que le centre d'inquisition ou la Ligue des droits de l'homme peuvent remplacer un accusateur public et dès lors saper notre système judiciaire. Je proteste contre le fait qu'outre ces associations, on demande à des entreprises de remplir cette tâche. Lorsque le gouvernement propose cent francs pour accueillir un réfugié, les réseaux de traite des êtres humains en proposent mille. Il faudra être fort pour résister.

Le gouvernement arguera que l'attribution se fera uniquement par ses services et que ses moyens de contrôle permettent un filtrage très serré, mais tout cela n'empêchera pas le crime organisé de se développer. Ainsi, une entreprise de nettoyage ayant de nombreuses ramifications à l'étranger s'est déjà portée candidate. Elle envisage de construire de nouveaux centres d'accueil dans le seul but de réaliser du profit.

Le gouvernement veut jouer le rôle de charmeur de serpents. Les futures entreprises d'accueil et les associations sont le serpent. La mélodie est la suivante : « Nous, les autorités, avons peur qu'on nous reproche d'être racistes et de courir après le Vlaams Blok. Dès lors, dansez avec nous ». L'État étant cependant incapable d'exécuter la nécessaire politique de retour, il s'arrange pour que le monde entier considère la Belgique comme la terre promise. Mais il échoue complètement dans son rôle de charmeur de serpent et est

We maken vandaag mee hoe verenigingen, zoals het inquisitiecentrum en ook de Liga voor de rechten van de mens, een openbare aanklager kunnen vervangen en daardoor ons rechtstelsel kunnen ondergraven. Ik protesteer er dan ook tegen dat naast die verenigingen nu ook bedrijven worden ingeschakeld om die overheidsplicht in te vullen. In de voormalige Oostbloklanden, maar niet enkel daar, bestaan reisbureaus die een reis naar België en een dramatisch verhaaltje verkopen aan kandidaat-asielvragers. Met deze programmawet zullen ze hun aanbod kunnen uitbreiden tot de eindbestemming, namelijk een bedrijf in België. Het hoofddoel van bedrijven is het maken van winst. Wanneer dus de regering aan een bedrijf honderd frank geeft om iemand op te vangen, terwijl een mensenhandelaarsketen duizend frank wil besteden, dan moeten het sterke naturen zijn die deze winst weigeren.

Uiteraard zal de regering zwaaien met de uitsluitende toewijzing via haar diensten en met zeer fijnmazige controlemogelijkheden, maar al die remmen hebben nooit kunnen beletten dat de georganiseerde misdaad zich verder ontwikkelde. De lijkende Senaatsrapporten tonen dat aan. Nu reeds lezen wij dat een schoonmaakbedrijf zich kandidaat stelde voor de nieuwe taak. Dat schoonmaakbedrijf heeft vele internationale vertakkingen waarover de Belgische overheid geen enkele controlemogelijkheid heeft. Het bedrijf overweegt om in zee te gaan met een bouwbedrijf om nieuwe asielcentra te bouwen met als enige doel het maken van winst.

De regering wil, om een politiek correct multicultureel beeld te gebruiken, de rol spelen van slangenbezweerder. De toekomstige asielbedrijven én de verenigingen spelen de rol van de oosterse slang. Het melodietje dat de slang moet aanhoren klinkt als volgt: "Wij, overheid, hebben angst voor het verwijt van racisme, angst dat men zou zeggen dat wij het Vlaams Blok achterna hollen, dus dans met ons mee". De overheid is echter onmachtig om het noodzakelijke terugkeerbeleid uit te voeren en zorgt er aldus voor dat België in de hele wereld wordt aangeprezen als het land van belofte. De overheid mislukt volkomen in haar rol van slangenbezweerder en wordt zelf geïmmobiliseerd door de starre blik van slangen.

Wij zullen deze vuilbakwet niet goedkeuren.

De heer Vincent Van Quickenborne (VU-ID). – Naar halfjaarlijkse traditie werden de kamerleden en senatoren de voorbije weken en dagen geconfronteerd met een ontwerp van programmawet van de regering-Verhofstadt. Deze regering heeft de mond vol van de nieuwe politieke cultuur, van meer transparantie en van het herstelde vertrouwen van de burger in de politiek, maar als het om de beruchte techniek van de programmawetten gaat, is er weinig of geen verschil met de vorige regeringen. Sommigen zullen zich de nummertjes herinneren van de heren Daems, De Wael en Reynders, die destijds tegen dit soort wetten fulmineerden maar ze vandaag zelf gebruiken. De regering heeft sedert haar aantreden al driemaal gebruikgemaakt van deze wetgevingstechniek, die erin bestaat in een ontwerp van programmawet allerhande uiteenlopende bepalingen samen te brengen.

Hoe zijn de programmawetten tot stand gekomen? Ze werden voor het eerst gebruikt in de crisisjaren, met name op 29 december 1973. De initiële bedoeling was de uitgavendrift van de regering te temperen door snel te interveniëren.

même paralysé par le regard figé du reptile.

Nous ne voterons pas cette loi-poubelle.

M. Vincent Van Quickenborne (VU-ID). – *Les députés et sénateurs sont à nouveau confrontés à un projet de loi-programme. Le gouvernement ne cesse de parler de nouvelle culture politique, de transparence mais quand il s'agit de manier la technique peu recommandable de la loi-programme, il n'y a que peu de différence voire pas de différence du tout avec les gouvernements précédents. D'aucuns se souviendront des numéros de MM. Daems, De Wael et Reynders qui fulminaient contre ce type de lois à l'époque mais qui les utilisent aujourd'hui. Depuis son installation, le gouvernement a déjà utilisé la technique de la loi-programme à trois reprises. Elle consiste à rassembler dans un seul projet toutes sortes de dispositions disparates.*

Comment les lois-programmes ont-elles vu le jour ? Elles furent utilisées pour la première fois en période de crise, le 29 décembre 1973. L'objectif initial était de tempérer les ardeurs dépensières du gouvernement en intervenant rapidement. Par la suite, on a usé et abusé de cette technique dans un seul objectif : lier entre eux des dossiers sensibles qui

Naderhand werd deze techniek gebruikt en misbruikt om één doel te bereiken: delicate dossiers die enigszins met de begroting verband houden aan elkaar te koppelen. Op die manier krijgt elke meerderheidspartij voor een deel haar zin zonder dat ze op de wensen van de anderen kan beknibben. Kortom, het is de klassieke koehandel waartegen premier Verhofstadt zich jaren met hand en tand heeft verzet. Ik vraag mij af wat deze regering tegenhoudt om volgend jaar één grote wet te maken met daarin alle beleidsopties, te nemen of te laten. Elke beleidsmaatregel heeft immers te maken met de begroting.

Het probleem met de programmawet is dat er voor de hele ketting van voorstellen die inhoudelijk niets met elkaar te maken hebben, slechts één hindernis moet worden genomen, namelijk de commissies en de plenaire vergaderingen van de Kamer en, na evocatie, van de Senaat. Het onderzoek van verschillende wetsontwerpen darentegen zou ons controle-en amendingsrecht in de praktijk mogelijk maken. Maar misschien is dat juist wat de regering net niet wil. Ik heb een stuk teruggevonden van de Senaatscommissie voor de Financiën uit het midden van de jaren zeventig. Daarin verklaarde de toenmalige minister van Financiën dat de amendementen van de oppositie excellent en noodzakelijk waren, maar dat ze moesten worden verworpen omdat men geen tijd had.

Het is bovendien duidelijk dat ook deze programmawet de deur heeft opengezet voor de verzuchtingen van lobby's en drukkingsgroepen. De ministers slagen erin om botweg de wensen van die groepen over te nemen zonder zelfs een dossier te kennen. Ik verwijst naar een interessant incident in onze commissie voor de Financiën, die uiteraard achter gesloten deuren vergadert en waar de pers dus geen kennis heeft van kunnen nemen. De minister van Economische Zaken, de heer Picqué, die hier vandaag niet aanwezig is, viel bij de eerste inhoudelijke vraag over de sociaal-economische enquête in 2001 al door de mand. Eerst verklaarde hij dat de wet op de privacy van 8 december 1992 uitdrukkelijk van toepassing is op de gegevens die zouden worden verzameld door het Nationaal Instituut voor de Statistiek, doch tien minuten later verklaarde hij het tegenovergestelde, door te zeggen, verwijzend naar de memorie van toelichting, dat de bescherming die geboden wordt door de wet op de statistiek, voldoende is. Degelijke onkunde is inherent aan de techniek van de programmawet die de parlementaire inbreng en de parlementaire controle tot niets reduceert.

Het is niet verwonderlijk dat de liberalen deze techniek hanteren: het is een klassieke partij die de macht gebruikt en misbruikt naargelang het haar past. Vooral de houding van de groenen is verwonderlijk en teleurstellend, vooral dan die van Ecolo en de heer Moraël, de moraalridder van de nieuwe politieke cultuur, die vandaag niet aanwezig is en waarschijnlijk stage loopt bij de NMBS in voorbereiding op zijn voorzitterschap. Tijdens een vergadering van de commissie voor de Financiën en de Economische Aangelegenheden van midden december 1999 verklaarde de heer Moraël dat de programmawet van 24 december 1999 de allerlaatste zou zijn. Vandaag zijn we twee programmawetten verder en er is niets veranderd. Integendeel, de slordigheden stapelen zich op.

Ik geef twee voorbeelden. Iedereen kent de programmawet,

sont quelque peu en rapport avec le budget. De cette manière, tous les partis de la majorité obtiennent quelque chose. Il s'agit d'une forme de marchandage contre laquelle M. Verhofstadt s'est battu pendant des années. Je me demande ce qui retient le gouvernement d'élaborer l'an prochain une seule grande loi comportant toutes sortes d'options à prendre ou à laisser.

Il n'y a qu'un obstacle à franchir pour cet enchaînement de propositions qui n'ont aucun lien entre elles quant au fond : il faut que la loi-programme passe le cap des commissions ainsi que des réunions plénières de la Chambre et, après évocation, celui du Sénat. Par contre, l'examen de différents projets de loi préserverait en pratique notre droit de contrôle et d'amendement, mais c'est peut-être précisément ce que le gouvernement ne souhaite pas. Dans les années 70 déjà, en commission des Finances du Sénat, le ministre des Finances de l'époque déclarait que les amendements de l'opposition étaient excellents et nécessaires mais que l'on ne disposait pas du temps voulu.

En outre, il est clair que cette loi-programme répond aux requêtes de certains lobbies et groupes de pression. Les ministres parviennent à intégrer les souhaits de ces groupes sans même connaître un dossier. Je me réfère à un incident intéressant en commission des Finances, dont la presse n'a pas eu connaissance puisque la commission se réunit à huis clos. Le ministre de l'Économie, M. Picqué, qui est absent aujourd'hui, a commencé par affirmer que la loi du 8 décembre 1992 relative à la vie privée à l'égard des traitements des données à caractère personnel était applicable aux données qui seraient collectées par l'Institut national de statistique, pour déclarer dix minutes plus tard, se référant à l'exposé des motifs, que la protection offerte par la loi sur les statistiques est suffisante. Une telle ignorance est inhérente à la technique de la loi-programme qui réduit à néant l'apport et le contrôle parlementaires.

Il n'est pas étonnant que les libéraux fassent usage de cette technique : il s'agit d'un parti traditionnel qui use et abuse du pouvoir. C'est surtout l'attitude des verts qui est étonnante et attristante, celle d'Ecolo et de M. Moraël, chantre de la nouvelle culture politique, qui est absent aujourd'hui et fait probablement un stage à la SNCB afin de préparer sa présidence. Il avait déclaré en commission des Finances et des Affaires économiques à la mi-décembre 1999 que la loi-programme du 24 décembre 1999 serait la dernière. Aujourd'hui nous en avons deux de plus et rien n'a changé. Que du contraire... les négligences s'accumulent.

J'évoquerai deux exemples. Je pense notamment à l'article 21 qui vise au remplacement du recensement décennal par une enquête socioéconomique. Pour ce faire, on remplace l'article 9 de la loi du 4 juillet 1962 relative à la statistique publique. Le problème réside dans le fait que les autres articles de cette loi sont maintenus. C'est un modèle de mauvaise législation. Après l'adoption de la loi-programme, le chapitre 3 de la loi de 1962 s'intitulera toujours « Recensements généraux de la population » alors que ces derniers sont supprimés. L'article 10 de la loi devient sans objet étant donné que les statistiques intermédiaires n'ont lieu qu'à l'occasion des recensements généraux. Il y a donc des articles sans contenu. L'opposition dépose des amendements auxquels il n'est pas donné suite.

ook de collega's van de meerderheid. Ik wijs hen op artikel 21 dat beoogt de tienjaarlijkse volkstelling te vervangen door een sociaal-economische enquête. Hiertoe wordt het huidige artikel 9 van de wet op de statistiek van 4 juli 1962 vervangen. Het probleem is dat de andere artikelen van die wet ongemoeid worden gelaten. Dit is een toonvoorbeeld van slechte wetgeving. Na de goedkeuring van de programmawet draagt hoofdstuk III van de wet van 1962 nog steeds de titel "Algemene volkstelling", terwijl die nu net is afgeschaft. Artikel 10 van de wet wordt zonder voorwerp aangezien de tussentijdse statistieken enkel "ter gelegenheid van de algemene volkstelling" kunnen gebeuren. Er komen dus artikelen zonder inhoud bij. Het zij zo, de oppositie dient amendementen in waaraan geen gevolg wordt gegeven.

De voorzitter van de Senaat mag dan wel voor pers en publiek verklaren dat wij toezien op de kwaliteit van de wetgeving. Senatoren van de oppositie die in de schamele tijd die hen is toegemeten, de moeite doen om punctuele kwaliteitsverbeteringen aan te brengen, krijgen geen kans. Als mijn amendementen 58 en 59, die ik uiteraard opnieuw heb ingediend, opnieuw worden weggestemd, dan is mijn vraag aan de leden van de meerderheid en de voorzitter: "Wat baten kaars en bril, als den uil niet zien en wil?" De leden van de meerderheidspartijen zijn misschien geen uilen, het zijn lammetjes die zich genadeloos naar de slachtbank laten leiden.

De meeste leden van de meerderheid weten niet eens wat in de artikelen van de programmawet staat omdat ze die gewoon niet hebben gelezen. Hier en daar toont een bokje zijn horens en dient een amendement in. Dan komt de eerste minister even langs in de Senaat om orde op zaken te stellen en wordt alle verzet ingetrokken.

Het is opnieuw een trieste vertoning in de Senaat. Hopelijk kan ik de leden met mijn tweede voorbeeld overtuigen. Ik heb het over de artikelen met betrekking tot de werkgelegenheid. Ik verwijs naar de nachtelijke vergadering van 20 op 21 juli 2000. Een oppositielid heeft toen een amendement ingediend dat ertoe strekte dat jongeren die minder dan twaalf maanden van een stage genieten ook zouden kunnen deelnemen aan het startbanenplan. Natuurlijk werd dit amendement weggestemd. Niemand luisterde ernaar. De vice-eerste minister verstond de vraag niet; ze werd dan wel in het Nederlands gesteld, maar er is toch vertaling in deze assemblee. Ze vond de vraag dan ook irrelevant. Vandaag stemmen we over artikel 39, dat exact dezelfde inhoud heeft als bovengenoemd amendement.

Snel werken houdt in dat er fouten worden gemaakt. Ik verwijs in dit verband naar artikel 41 van de programmawet dat met retroactieve werking de belastingverlaging in het kader van de maatregelen ter bevordering van de werkgelegenheid beperkt tot de laaggeschoolde jongeren die uit een startbaanovereenkomst komen.

Hooggeschoolden jongeren kunnen dit voordeel niet genieten. Deze fout waarop de oppositie in tempore non suspecto heeft gewezen, wordt nu pas rechtgezet, met als gevolg dat de werkgever die een hooggeschoolde jongere heeft aangenomen met een startbaanovereenkomst het vooropgestelde voordeel ziet verdwijnen.

Het tergende is dat de meerderheid dit heel goed beseft. Omdat het geheugen van de leden van de meerderheid

Le Président du Sénat a beau déclarer à la presse que nous veillons à la qualité de la législation. Les sénateurs de l'opposition qui tentent, dans le peu de temps qui leur est imparti, d'apporter des améliorations ponctuelles, n'ont aucune chance. Si les amendements 58 et 59 sont à nouveau rejetés, je dis aux membres de la majorité et au Président : « Il n'y a pas plus sourd que celui qui ne veut pas entendre » !

La plupart des membres de la majorité ne connaissent même pas le contenu des articles de la loi-programme parce qu'ils ne les ont pas lus. De temps en temps, l'un d'entre eux se manifeste et se hasarde à déposer un amendement. Mais alors le premier ministre passe au Sénat pour remettre y bon ordre et toute résistance est étouffée.

Nous assistons de nouveau à un bien triste spectacle au Sénat. J'espère que mon deuxième exemple convaincra les sénateurs. Je pense aux articles qui ont trait à l'emploi. Je me réfère à nos travaux nocturnes des 20 et 21 juillet 2000. Un membre de l'opposition a alors déposé un amendement visant à permettre aussi aux jeunes bénéficiant d'un stage de moins de douze mois de participer au plan de premier emploi. Bien entendu, cet amendement fut rejeté. Personne n'a écouté. La vice-première ministre n'a pas compris la question. Il est vrai qu'elle avait été posée en néerlandais, mais il y a tout de même une traduction simultanée dans cette assemblée. Elle a estimé que la question n'avait pas de sens. Aujourd'hui, nous votons l'article 39 dont le contenu est le même que celui de l'amendement précité.

Le travail rapide donne lieu à des erreurs. Je me réfère à cet égard à l'article 41 de la loi-programme qui limite, avec effet rétroactif, la réduction d'impôt dans le cadre de la promotion de l'emploi aux jeunes non qualifiés ayant bénéficié d'une convention de premier emploi.

Les jeunes qui sont qualifiés ne peuvent bénéficier de cet avantage. Cette erreur, mise en évidence par l'opposition in tempore non suspecto, n'est corrigée que maintenant avec pour conséquence que l'employeur ayant engagé un jeune qualifié par le biais d'une telle convention voit l'avantage escompté disparaître.

Plus grave, la majorité est bien consciente de ces manquements, mais comme la mémoire de ses membres est sans doute courte, je vais donner lecture des propos de mon collègue, M. Malcorps, lors de la séance nocturne du 20 juillet :

« J'avais un sentiment désagréable lors de l'examen du projet. Nous étions face à une mission particulière : un débat avait lieu mais il était impossible en commission – ou maintenant en séance plénière – de réagir à certaines remarques et critiques pertinentes. Pareille situation ne peut plus se produire. Je ne veux ni dramatiser ni minimiser cette affaire. Il n'est pas agréable de siéger des jours entiers en commission sans pouvoir faire grand-chose ; c'est un scénario qui se reproduira peut-être encore aujourd'hui, peut-être jusqu'aux petites heures.

M. Malcorps s'est arrêté sur trois problèmes.

« Un premier problème est celui du calendrier. Le projet de loi-programme a été déposé assez tardivement par le gouvernement. Nous disposons de trop peu de temps pour pouvoir l'examiner sérieusement, tant à la Chambre qu'au

waarschijnlijk bijzonder kort is, wil ik bij wijze van voorbeeld voorlezen wat collega Malcorps heeft gezegd in de nachtelijke zitting van 20 juli 2000: "Ik had een slecht gevoel bij de behandeling van dit ontwerp. We stonden er voor een zeer eigenaardige opdracht: er vond een bespreking plaats, maar het was onmogelijk om in de commissie - of nu in de plenaire vergadering - op een aantal pertinente bedenkingen en kritieken die werden aangereikt, te reageren. Dit is een situatie die zich niet meer mag voordoen. Ik wil de zaak niet dramatiseren, maar ook niet minimaliseren. Het is niet prettig om dagen na elkaar in de commissie te zitten zonder veel te kunnen doen, een scenario dat we vandaag ook zullen meemaken, wellicht tot in de nachtelijke uren."

De heer Malcorps vervolgt: "Een eerste probleem is dat van de timing. De programmawet is vrij laat ingediend door de regering. Er was te weinig tijd voor een degelijke, afdoende behandeling, zowel in de Kamer als in de Senaat. Er was ook te weinig tijd voor de diensten, de fracties en de kabinetten om de verslagen, amendementen enzovoort, grondig te bewerken. De afwerking van al de hier rondgedeelde stukken vergt immers een enorme investering in tijd en personeel. Door de onvermijdelijke tijdsdruk werden een aantal pijnlijke fouten gemaakt, die we nu met zijn allen zouden moeten kunnen rechtzetten..."

Een tweede probleem is de opdracht van de Senaat. Wat is de functie van de Senaat? Na een jaar als senator, heb ik dit nog niet duidelijk kunnen zien. Naar mijn mening is de inhoudelijke reflectie het belangrijkste. Dit omvat de grondige analyse van problemen op langere termijn en een grondige inhoudelijke herevaluatie van de wetgeving... Het toezicht op de kwaliteit van het legistische werk moet er natuurlijk ook zijn. We moeten degelijk legistisch werk leveren... Als we op een aantal pertinente vragen en bedenkingen, ook al zijn ze louter technisch, niet kunnen ingaan, maakt de Senaat zich belachelijk.

Onze fractie gaat helemaal niet akkoord met deze manier van werken. We willen dit in de toekomst niet meer aanvaarden. Het argument van de tijdsdruk is vroeger reeds, bij de behandeling van het snelrecht, aangehaald. Dit moet nu de laatste keer zijn. We vragen met klem dat de timing van de parlementaire behandeling in beide assemblees wordt geëerbiedigd."

De heer Malcorps herhaalt wat de Raad van State reeds meermaals heeft geargumenteed met betrekking tot de programmawetten. En de heer Malcorps gaat verder: "In de programmawetten is geen sprake meer van een harmonische aaneenschakeling van complementaire bepalingen die normaal voor de samenhang van de wetgeving zorgt door bepalingen die niet hetzelfde belang hebben naast elkaar te plaatsen en door over te stappen van louter redactionele bepalingen naar materiële bepalingen. Op die manier wordt eveneens afgeweken van de normale manier van legifereren. Tenslotte hebben talrijke bepalingen van de programmawetten niet de duurzaamheid die kenmerkend zou moeten zijn voor de wet. Een van de gevolgen van deze wetgevingstechniek is het vooruitzicht dat op korte termijn opnieuw wijzigingen kunnen worden aangebracht. Dit kan een stimulans zijn om eerder gedeeltelijke aanpassingen van de tekst voor te bereiden dan alomvattende hervormingen."

De multiplicité van de rechtsbronnen, voortdurende

Sénat. Les services des groupes et les cabinets ont, eux aussi, eu trop peu de temps pour préparer des rapports, des amendements, etc. En raison de ce manque de temps, des erreurs ont été commises ; il faudrait maintenant les corriger. On parle déjà de « lois de réparation ». Ce n'est pourtant pas une façon de travailler fort élégante.

Un deuxième problème réside dans la mission du Sénat. Quelle est sa fonction ? Le Sénat est-il une chambre de réflexion ? Après un an au Sénat, je ne l'ai encore guère constaté. Selon moi, c'est la réflexion sur le fond qui importe. Celle-ci suppose une analyse approfondie des problèmes à long terme et une réévaluation fondamentale de la législation. C'est pourquoi il importe de pouvoir évoquer certains projets. Le contrôle de la qualité du travail légistique ne doit pas être négligé. Le fond reste plus important que la forme. Si nous ne sommes pas capables de répondre à certaines questions ou remarques pertinentes, fussent-elles purement techniques, le Sénat se rendra ridicule.

Notre groupe déplore cette façon de travailler. L'argument du manque de temps a déjà été avancé précédemment, lors de l'examen du projet sur la procédure de comparution immédiate. Il faut que cette fois-ci soit la dernière. Nous demandons avec insistance que le calendrier des travaux parlementaires dans les deux assemblées soit respecté. »

Et M. Malcorps de répéter ce que le Conseil d'État a déjà souligné plusieurs fois au sujet des lois-programmes et de souligner encore qu'il n'est plus question dans les lois-programmes d'un enchaînement harmonieux de dispositions complémentaires qui contribuent à la cohérence de la législation et que ces lois-programmes n'ont pas la longévité caractéristique des lois.

La multiplicité des sources de droit, les modifications constantes, la technique de la législation « mosaïque » et la réglementation excessive font que l'adage « Nul n'est censé ignorer la loi » relève de plus en plus souvent de la fiction. J'en appelle aux sénateurs pour qu'ils examinent chaque amendement et chaque article en âme et conscience, sans se laisser impressionner par les menaces du gouvernement qui ravale cette Assemblée au rang d'une cour de récréation. (Applaudissements)

wijzigingen, de techniek van mozaïekwetgeving en overregulering brengen mede dat het op rechtszekerheid gebaseerde adagium dat stelt dat iedereen geacht wordt de wet te kennen, vandaag nog meer fictie is geworden. Ik roep de senatoren dan ook op om in eer en geweten elk artikel en elk amendement te toetsen aan hun overtuiging. De Senaat mag zich niet laten leiden door dreigementen van de regering die deze assemblee wil degraderen tot een speeltuin en een hobbykamer. *(Applaus)*

Mevrouw Magdeleine Willame-Boonen (PSC). – *Als fractievoorzitter kom ik zeggen hoe slecht ik deze programmawet vind. Ik stel vast dat de senatoren van de meerderheid niet echt staan te dringen om aan dit debat deel te nemen. Misschien kunnen zij toch de moeite doen om ze goed te keuren?*

Het principe van de programmawet is oud, dat wel, maar het is een slechte traditie geworden. Wij hadden gehoopt dat de regering met het oog op de nieuwe politieke cultuur met deze slechte traditie zou breken.

De heer Hugo Vandenberghe (CVP). – *De zoveelste belofte...*

Mevrouw Magdeleine Willame-Boonen (PSC). – *Ik moet toegeven dat het vandaag niet gaat om een omvangrijke programmawet waar alles en nog wat werd ingestopt. Toch is het een belangrijke wet omdat ze belangrijke maatregelen bevat. Het is spijtig dat de regering opnieuw met een programmawet komt omdat enkele maatregelen een grondig debat vragen en de Senaat zijn rol van bezinningskamer had kunnen spelen.*

In oktober jongstleden verklaarde de voorzitter van de Senaat dat de debatten niet mochten worden beknot door te korte onderzoekstermijnen. De regering had haar programmawet begin november moeten indienen.

Omdat er in deze kerstperiode rekening moet worden gehouden met termijnen en het dringende karakter van de maatregelen, wordt er op de Senaat een nog grotere druk uitgeoefend dan bij de programmawet die vóór de zomervakantie werd goedgekeurd. Eigenlijk heeft de regering niet het minste respect voor de Senaat.

De voorzitter. – *Een beetje meer dan de vorige.*

Mevrouw Magdeleine Willame-Boonen (PSC). – *Er is in de commissies geen enkele echt interessante discussie geweest en de regering heeft geen enkel amendement aanvaard. Het lijkt erop dat de regering al heeft beslist het tweekamerstelsel of deze bezinningskamer in België af te schaffen en dus ook de mogelijkheid te schrappen om echte maatschappelijke debatten te voeren. Ik geef enkele voorbeelden van kwesties die de regering met de programmawet heeft kunnen omzeilen.*

Aangezien de Raad van State van oordeel was dat de toekenning van UMTS-licenties niet bij koninklijk besluit kan worden geregeld, werd dit dossier in de programmawet opgenomen. Bij de toekenning van deze licenties moet nochtans met drie onlosmakelijke aspecten rekening worden gehouden: de ontwikkeling van nieuwe technologieën, de

Mme Magdeleine Willame-Boonen (PSC). – *Je viens, en tant que chef de groupe, dire tout le mal que je pense de la loi-programme. Je remarque que les sénateurs de la majorité ne se pressent pas vraiment à la tribune pour débattre de cette loi. Peut-être la majorité aura-t-elle néanmoins la force de voter cette loi-programme ? Mais il est intéressant de constater la manière dont le débat se déroule cet après-midi.*

Le principe de la loi-programme est ancien, certes, mais constitue une mauvaise tradition. Nous avions espéré qu'au nom de sa nouvelle culture politique, le gouvernement romprait précisément avec cette mauvaise tradition.

M. Hugo Vandenberghe (CVP). – *Une promesse de plus...*

Mme Magdeleine Willame-Boonen (PSC). – *Je serai honnête : il ne s'agit pas d'une gigantesque loi-programme fourre-tout. Mais il s'agit tout de même d'une loi-programme importante, réduite en taille mais importante par les mesures qu'elle contient. Il n'empêche, M. Le ministre de la Défense, qui êtes de garde cet après-midi au Sénat, que votre gouvernement aurait pu rompre avec cette tradition, mais il ne l'a pas fait. C'est d'autant plus regrettable que cette loi comporte une série de mesures qui méritaient un traitement plus scrupuleux, voire un véritable débat sur des problèmes de société au sujet desquels le Sénat aurait pu jouer son rôle de chambre de réflexion.*

En octobre dernier, le président du Sénat a annoncé que la discussion ne pouvait être bridée par la fixation de travaux de délais d'examen trop courts. Le gouvernement aurait donc dû déposer sa loi-programme au début du mois de novembre.

En cette période de Noël, au nom du respect des délais et de l'urgence, le Sénat subit une pression encore plus forte qu'elle ne l'a été pour la loi-programme qui a été votée avant les vacances parlementaires. De fait, et je m'en expliquerai, le gouvernement n'a aucun respect pour le Sénat.

M. le président. – *Un peu plus que le précédent.*

Mme Magdeleine Willame-Boonen (PSC). – *Aucune discussion vraiment intéressante n'a abouti en commission, d'autant plus que le gouvernement n'a accepté aucun amendement. Il me semble que le gouvernement a pris, en quelque sorte, la décision de supprimer le bicaméralisme en Belgique, soit la chambre de réflexion que nous composons et, par là-même, la possibilité de tenir de vrais débats de société. Passons en revue quelques débats complètement escamotés sur ce type de problèmes, débats qui auraient dû avoir lieu durant l'examen de la loi-programme. Ainsi, puisque le Conseil d'État a estimé que l'attribution des licences de GSM de troisième génération ne pouvait être réglée par arrêté royal, ce dossier a été incorporé dans la loi-programme. Soit. La problématique de l'octroi des licences*

opbrengst en vooral het effect op de volksgezondheid.

Ik zal mij beperken tot commentaar bij de twee laatste, waarover in de programmawet niets staat.

De veiling van nieuwe licenties moest tussen 40 en 60 miljard frank opbrengen om daarmee enkele projecten uit het regeerakkoord te financieren. Ik denk onder meer aan het zilverfonds en een milieuvriendelijker mobiliteit. Door de late en moeizame start van deze veilingoperatie en de vaststelling van een lage minimumprijs – wij hebben daarover een interessant debat tussen minister Daems en de heer Bodson bijgewoond – legt de regering een zware hypotheek op deze projecten.

We mogen ook niet spelen met de gezondheid van de burgers. De discussie over de blootstelling aan niet-ioniserende stralen is in volle evolutie en niemand kan met zekerheid zeggen dat er geen enkel gevaar bestaat. Er wordt algemeen aangenomen dat er slechts vanaf een bepaald niveau van blootstelling gevaar ontstaat. Het was derhalve misschien beter geweest het voorzorgsprincipe in praktijk te brengen en rekening te houden met het advies van de Hoge Gezondheidsraad van 11 oktober 2000, waarin sprake is van een maximumnorm van drie volt per meter. Over dit delicate probleem had een echt maatschappelijk debat moeten worden gevoerd. U hebt dat ontweken met een snel samenwerkingsakkoord, wat bewijst dat niet alleen de volksgezondheid een rol heeft gespeeld.

De verwachte opbrengst van 40 tot 60 miljard mag er niet komen ten nadele van iedere burger. Is de verloochening van het voorzorgsprincipe om de veiling niet in gevaar te brengen een bewijs van verantwoordelijkheidszin?

Het eerste maatschappelijke debat dat omzeild werd is dat over de eerbied voor de privacy. Mijn collega van de Volksunie is hierover al uitgebreid aan het woord geweest, maar ook ik wil daarover nog iets zeggen.

De wens om over moderne, geactualiseerde en gemakkelijk toegankelijke statistieken te beschikken, is op zich niet laakbaar en zelfs gegrond. Welke prijs moet daar echter voor betaald worden op het vlak van de privacy? Er kan niet probleemloos van de goede oude volkstelling naar een algemene socio-economische enquête worden overgeschakeld. Via deze enquête wil de regering gegevens verzamelen over huisvesting, diploma's en opleiding. De verwerking van demografische en sociale gegevens en een zo intensief mogelijk gebruik van informatie uit administratieve registers zijn lovenswaardige doelstellingen.

Nadat ze reeds in mei 2000 de principiële beslissing genomen had, komt de regering nu met deze "belangrijke hervorming" in de vorm van een slecht ineengestoken en onnauwkeurig artikel over de verzameling van persoonsgegevens. Ze omzeilt daarmee iedere mogelijke discussie over de controle door de Commissie voor de bescherming van de persoonlijke levenssfeer en opent de deur voor allerlei misbruiken.

Waarom wil men de bescherming uitschakelen die in de wetten op het Rijksregister en de Kruispuntbank werd ingebouwd? Is de regering bang dat de Commissie voor de bescherming van de persoonlijke levenssfeer en het Toezichtcomité van de Kruispuntbank hun fiat niet zouden geven? Als antwoord op deze vraag verzekert de minister ons

UMTS possède trois dimensions indissociables : le développement des nouvelles technologies, le revenu financier et, *last but not least*, l'impact sur la santé publique.

Je me limiterai à commenter les deux dernières, lesquelles ne se retrouvent pas dans la loi-programme.

En ce qui concerne la dimension financière, l'octroi des licences selon une méthode d'enchères devait rapporter entre 40 et 60 milliards pour permettre le financement de nouvelles politiques gouvernementales. Je pense, notamment, aux deux dossiers capitaux que sont le financement du fonds de vieillissement et les mesures visant à promouvoir une mobilité plus respectueuse en matière d'environnement. Or, par la mise sur pied laborieuse et retardée des enchères et par la fixation d'un prix minimum bas – nous avons assisté à ce niveau à un débat intéressant entre le ministre Daems et M. Bodson – le Gouvernement hypothèque grandement le devenir de ces politiques d'avenir.

A propos de santé publique, on ne peut pas jouer avec la santé des citoyens. Aujourd'hui, la question de l'exposition aux radiations non ionisantes est en pleine évolution et nul ne peut affirmer avec certitude qu'il n'existe aucun danger. Il y a d'ailleurs un consensus pour considérer que l'exposition n'est nocive qu'à partir d'un certain niveau. Dès lors, il aurait peut-être fallu mettre en pratique le principe de précaution et tenir compte de l'avis rendu le 11 octobre 2000 par le Conseil supérieur de l'hygiène, qui fait état d'une norme maximale de trois volts par mètre. Une question si délicate méritait un vrai débat de société ; vous l'avez évité en précipitant un accord de coopération prouvant que les critères de santé publique ne semblent pas être les seuls à avoir joué.

L'espoir d'obtenir 40 à 60 milliards ne peut se faire au détriment de tout un chacun. Renier le principe de précaution pour ne pas compromettre des enchères ferait-il preuve du sens des responsabilités ?

Premier débat de société complètement escamoté, celui du respect de la vie privée. Mon collègue de la Volksunie a déjà longtemps insisté sur ce sujet mais je voudrais y revenir.

Le fait de vouloir disposer de statistiques modernes, rapidement accessibles et actualisées au maximum n'est pas répréhensible en soi. Cela me paraît même légitime. Mais quel est le prix à payer en termes de protection de la vie privée ? Passer du bon vieux recensement à l'enquête socio-économique générale ne va pas sans poser de véritables problèmes. L'ambition du gouvernement concernant l'enquête socio-économique est d'arriver à collecter des données relatives au logement, au diplôme et à la formation. Traiter des données relatives à la démographie et aux questions sociales, utiliser le plus intensivement possible les informations extraites des registres administratifs : tels sont les objectifs, parfaitement louables, de la grande enquête socio-économique.

Après une gestation de plus de huit mois, la décision de principe ayant été prise au mois de mai 2000, le gouvernement nous propose comme grande réforme un article mal ficelé et rempli d'imprécisions sur la création de données sur les personnes, évacuant ainsi toutes discussions sur le contrôle de la commission de la protection de la vie privée et ouvrant la porte à tous les types de dérives.

alleen met de hand op het hart dat we, wat dit betreft, op onze twee oren mogen slapen. Als de wet de toegang tot gegevens al mogelijk maakt, kan dat alleen mits het democratische principe wordt nageleefd dat iedere overheid in evenwicht moet worden gehouden door beperkingen en procedures die het recht op privé-leven waarborgen, zonder de noodzakelijke controle op het goed functioneren van de instellingen uit het oog te verliezen. Door haar programmawet schakelt de regering iedere bescherming uit.

Toch moeten we geloven dat het NIS een eigen beschermingssysteem ontwikkelt.

Dit is een typisch voorbeeld van misbruik, omdat de controleur en gecontroleerde dezelfde persoon zijn. De Raad van State garandeert niet dezelfde kwaliteit als het mechanisme van de bescherming van het privé-leven. Daarmee is alles gezegd.

Is de minister niet van oordeel dat een dergelijk debat in de Senaat moet worden gevoerd, dat het hier om een echt maatschappelijk probleem gaat? Men wilde de echte vragen ontwijken, onder het voorwendsel dat er haast mee gemoeid was. Het beste bewijs van de minachting voor de Senaat is wel dat men op de Internetsite van het NIS vandaag al kan zien hoe deze socio-economische enquête zal worden gerealiseerd. Men had tenminste kunnen wachten tot de tekst in de Senaat was goedgekeurd.

Dat gegeven versterkt mijn vermoeden over de afschaffing van het tweekamerstelsel.

Wij hadden ook een debat kunnen voeren over de opvang van asielzoekers. De heer Dallemagne zal het daarover nog hebben.

Zich afvragen of de hele opvang van asielzoekers niet aan een marktlogica moet worden onderworpen, is nog niet hetzelfde als een breed maatschappelijk debat in de Senaat.

Zondag las ik in de verslaggeving over het Ecolo-congres dat alles was goedgekeurd. Voor Ecolo bestaat de Senaat dus niet. Als fractievoorzitter dacht ik nochtans dat alles nog niet overal was goedgekeurd.

Met artikel 70 van de programmawet wil de regering de privé-sector bij de organisatie van de opvang betrekken. Ik heb daar problemen mee en ik ben waarschijnlijk niet de enige.

Hoe staat het nu? Tegenover een vaak door individuele tragedies en humanitaire rampen ingegeven verzoek staat een aanbod van een privé-onderneming, in principe met een winstgevend doel, en een regeling door de onzichtbare hand van de markt.

Wie zal deze privé-opvangcentra beheren? Hoe kan worden gegarandeerd dat er geen misbruik zal worden gemaakt van de precaire toestand van de vreemdelingen door diensten aan te bieden en er abnormaal hoge winsten uit te halen?

Welke kwaliteitsnormen zullen er worden opgelegd? Wat zijn de eisen voor de opleiding van het personeel? Welke motieven drijven deze ondernemingen? Hierop niet antwoorden, is het bewijs leveren van een onverantwoord humanitair gedrag.

Ik wens ook te wijzen op een gebrek aan samenhang. Er is enerzijds sprake van een privatisering van opvangcentra

Pourquoi vouloir supprimer toutes les protections instaurées par la législation sur l'utilisation du registre national et l'accès aux données de la banque carrefour ? Le gouvernement aurait-il peur de ne pas obtenir l'aval de la commission de la protection de la vie privée et du conseil de surveillance de la banque carrefour pour mener son enquête ? Comme seule réponse, le ministre nous annonce, la main sur le cœur, que nous pouvons dormir sur nos deux oreilles, que le secret professionnel existe et que nous ne devons pas nous inquiéter. Si la loi permet déjà l'accès aux informations, il me semble essentiel de respecter le principe démocratique voulant que tout pouvoir se doit d'être contrebalancé par des limites et des procédures garantissant le droit à la vie privée, sans oublier le contrôle nécessaire au bon fonctionnement des institutions. Or, par sa loi-programme, le gouvernement élimine purement et simplement tous les mécanismes de contrôle établis par la loi organisant un registre national des personnes physiques, la loi relative à la vie privée, et la loi relative à la banque carrefour de la sécurité sociale.

Malgré cela, on devrait être assurés que l'INS développe son propre système de protection de la vie privée.

Nous sommes confrontés à un cas exemplaire d'abus, qui fait fi de tous les contrôles, parce que contrôleurs et contrôlés sont une seule et même personne. Le Conseil d'État lui-même ne garantit pas l'équivalence de qualité du mécanisme de la vie privée. C'est tout dire.

Ne trouvez-vous pas, monsieur le ministre, qu'un tel débat aurait trouvé sa place au Sénat ? Ne trouvez-vous pas qu'il s'agit d'un véritable enjeu de société ? Sous prétexte de précipitation, on a préféré esquiver les vraies questions. De plus, on a ainsi méprisé le Sénat puisque, déjà aujourd'hui, on explique sur le site Internet de l'INS la manière dont sera réalisée l'enquête socio-économique, avant que le débat ait eu lieu au Sénat. On aurait pu avoir la décence d'attendre, au moins, que le texte soit voté au Sénat.

Cette donnée renforce mon hypothèse de suppression du bicaméralisme.

Un troisième débat que nous aurions pu avoir, c'est celui de l'accueil des demandeurs d'asile. Mon collègue, Georges Dallemagne, y reviendra.

Cependant, se poser la question de savoir s'il faut soumettre tout le système d'accueil des demandeurs d'asile à une logique de marché n'est peut-être pas un véritable débat de société qui pourrait trouver sa place au Sénat.

J'ai appris dimanche, en lisant ce qui avait été dit au Congrès Écolo, que tout avait été voté. Donc, pour Écolo, le Sénat n'existe pas. Tout est voté donc on ne discute pas. En tant que chef de groupe au Sénat, j'avais pourtant cru comprendre que tout n'était pas encore voté partout. Mais il paraît que non. Écolo a décidé qu'on ne remettait pas ce point en discussion.

Pour Écolo et pour les sénateurs Écolo, le Sénat n'existe pas, je le répète.

Pour en revenir au sujet de l'accueil des étrangers, le gouvernement, par l'article 70 de la loi-programme, veut étendre au secteur privé l'organisation de cet accueil et cela me pose problème et, sans doute, à d'autres.

Quelle est l'équation actuelle ? Une demande souvent faite de

waardoor de Staat zich van alle verantwoordelijkheid terzake zou ontdoen en anderzijds van een recht dat aan de minister van Sociale Integratie wordt toegekend om verlaten gebouwen op te eisen voor de opvang van asielzoekers.

Welke logica wordt hier gevolgd?

De privatisering van opvangcentra bewijst dat de overheid ieder engagement op dat vlak van zich afschudt. Daarover zou in de Senaat in ieder geval diepgaand moeten worden gediscussieerd.

Een volgend debat dat in de Senaat had moeten worden gevoerd heeft betrekking op de relatie arts-patiënt.

De regering kondigt een beleid aan om het gebruik van generische geneesmiddelen te stimuleren door het gedrag van de zieken te beïnvloeden en op die manier ook op de artsen druk uit te oefenen.

Deze werkwijze zet de rol van arts, patiënt en apotheker op losse schroeven en dat verdient een heus debat.

In Frankrijk heeft deze methode geen vruchten afgeworpen.

De apotheker moet de substitutietechniek toepassen met als desastreus gevolg dat de patiënt toch het door zijn arts voorgeschreven geneesmiddel eist en het substitutieproduct weigert, tegen welke prijs ook. De Franse artsen moesten de geneesmiddelen onder hun gemeenschappelijke internationale benaming voorschrijven.

Door de patiënt te vragen op hun arts druk uit te oefenen, negeert men de druk die de farmaceutische bedrijven op de artsen uitoefenen, mengt men zich in de relatie patiënt-arts en ontkent men de belangrijke rol van de apotheker.

Verdiende dat geen maatschappelijk debat?

Ik concludeer hieruit dat de betrekkingen tussen de uitvoerende en wetgevende macht in de regeerperiode 1999-2003 moeilijk zijn, maar die zijn nooit eenvoudig geweest.

Deze regering wil snel vooruitgaan en zo communicatief mogelijk optreden, vóór of na de conflicten die ze nu eenmaal moet regelen omdat zo veel filosofische strekkingen moeten worden verzoend. Het Parlement hindert haar daarbij en de Senaat verveelt zich.

De ministers zijn in de commissies heel beleefd en vriendelijk. Ze antwoorden hoffelijk op de meeste van onze vragen. Ze komen aan het bed van deze betwiste instelling zitten, maar kijken ondertussen discreet op hun horloge. De eerste minister stuurt zijn generaals om op de meeste van onze vragen om uitleg te antwoorden. De debatten zijn zelden geanimeerd. Het absentisme heerst. Men zoekt enige compensatie door opmerkelijke internationale prominenten zoals de heren Peres en Gorbatsjov uit te nodigen. Dan voert men gepassioneerde debatten, maar niemand laat zich foppen.

De echte politieke debatten worden in de eerste plaats in de pers gevoerd. Dat komt doordat de regering almaar allerlei aankondigingen doet.

tragédies individuelles et de catastrophes humanitaires. Une offre venant d'entreprises privées, à but lucratif en principe, une régulation faite par la main invisible du marché. Qui seront les gestionnaires privés des centres d'accueil ? Comment s'assurer qu'ils n'abuseront pas de la position précaire des étrangers en leur offrant des services et en en tirant un profit anormal ?

Quelles sont les normes de qualité exigées ? Quelles seront les exigences en matière de formation du personnel ? Quelles seront les véritables motivations qui guideront ces entreprises ? Ne pas y répondre est, me semble-t-il, faire preuve d'irresponsabilité humanitaire.

Je voudrais également relever une certaine incohérence. D'une part, il est question de privatisation de centres d'accueil où l'État se dégagerait donc de toutes responsabilités en la matière et, d'autre part, il est question d'un droit attribué au ministre de l'intégration sociale de réquisitionner les bâtiments abandonnés pour accueillir les candidats à l'asile.

Où est la logique ?

La privatisation des centres d'accueil pour candidats réfugiés témoigne d'un désengagement total des pouvoirs publics en la matière. De toute façon, ne trouvez-vous pas que cela aurait mérité un véritable débat au Sénat ?

Quatrième problème qui aurait également pu donner lieu à un débat de société au Sénat, c'est celui de la relation médecin-patient.

Le gouvernement nous a annoncé une politique centrée sur le développement des médicaments génériques à travers des méthodes de travail, tentant d'influencer, non pas le comportement des prescripteurs, mais plutôt celui des malades en exerçant, à travers eux, une pression sur les médecins.

Aborder la prescription des médicaments génériques de cette manière remettrait en cause les rôles du médecin, du patient et du pharmacien. Cela méritait selon moi un véritable débat.

Chez nos voisins français, cette politique visant à demander au malade d'influencer le prescripteur n'a pas été suivie d'effet.

Pire, on a chargé les pharmaciens d'utiliser la technique de substitution pure et simple avec, comme conséquence désastreuse, l'exigence, par les patients, du médicament prescrit par leur praticien et leur refus, aux pharmaciens, du produit de substitution, quel qu'en soit le coût. Les médecins français ont été obligés d'adopter la prescription en dénomination commune internationale.

Demander au patient d'exercer une influence sur le médecin, c'est négliger la pression qu'exercent les firmes pharmaceutiques sur les médecins, c'est s'immiscer dans la relation patient-médecin et c'est ne pas reconnaître de rôle important du pharmacien.

Tout cela, de toute façon, ne méritait-il pas un véritable débat de société ?

Qu'il me soit permis de conclure que, dans cette législature 1999-2003, les rapports entre les pouvoirs exécutif et législatif sont difficiles, encore qu'ils n'aient jamais été

De voorzitter. – *Ik lees in mijn krant elke dag over de werkzaamheden van de Senaat.*

Het zou mij verheugen indien de senatoren tot dezelfde vaststelling kwamen. Het is niet met deze houding dat u uw instelling en uw mandaat verdedigt.

Mevrouw Magdeleine Willame-Boonen (PSC). – *Het is uit liefde voor deze Senaat dat ik probeer aan te tonen hoe zijn werking kan worden gecorrigeerd en verbeterd.*

Het is waar dat er in de pers soms enkele zinnen verschijnen over de debatten in de Senaat. Op pagina 3 van sommige dagbladen wordt echter niet altijd over de werkzaamheden in de Senaat bericht, tenzij misschien na opzienbarende verklaringen van de ene of andere senator.

De echte politieke debatten hebben plaats in de pers en in de regering zelf, vóór of na haar aankondigingen, om conflicten te beheersen. Om de wanorde een beetje te verdoezelen aanvaardt ze in de Kamer soms enkele amendementen en, indien het niet anders kan, ook al eens in de Senaat, maar nooit bij belangrijke wetten.

Het is de hoogste tijd dat de Senaat ontwaakt en dat er een echte debatcultuur komt.

De heer Frans Lozie (AGALEV). – *In deze algemene inleidende bespreking wil ik toch kort iets zeggen over het thema dat ook mevrouw Willame heeft aangehaald, namelijk de programmawet en de rol van de Senaat. Ik ben het ermee eens dat we programmawetten moeten vermijden, maar ik stel toch vast dat ze steeds dunner worden. We zijn dus op de*

simples.

Ici, le gouvernement veut avancer vite, rendre son travail le plus communicable possible, après ou avant – c'est selon – qu' aient été réglés, internement, les conflits qu'il doit bien gérer, compte tenu de la large disparité de philosophies présentes dans ce gouvernement. Dans cette volonté d'avancer vite et de communiquer haut et fort, le parlement le gène et le Sénat s'ennuie carrément.

Oh, ils sont bien polis, bien gentils les différents ministres qui sont venus en commission. Ils ont répondu courtoisement à la plupart de nos questions. Ils sont venus s'asseoir à notre chevet d'institution mise en question, en regardant plus ou moins poliment, discrètement, leur montre. Le premier ministre envoie ses généraux pour répondre à nos demandes d'explications. Les débats s'animent peu souvent. L'absentéisme règne. On compense la difficulté d'être en invitant de remarquables personnalités étrangères, comme MM. Peres et Gorbatchev, et l'on a des séances passionnantes à cette occasion. Mais personne n'est dupe.

Regardons un instant où se passent, aujourd'hui, les réels débats politiques. D'abord dans la presse. Et ce sont les effets d'annonces d'un gouvernement « ventilateur ».

M. le président. – *Puisque vous affirmez que les débats ont lieu dans la presse, je voudrais vous dire que j'ouvre mon journal tous les jours et que j'y lis quotidiennement les travaux qui se déroulent au Sénat.*

J'aimerais bien que les sénateurs fassent la même constatation. Je crois que ce n'est pas en adoptant l'attitude que vous avez que vous défendez l'institution qui est la vôtre et le mandat qui est le vôtre.

Mme Magdeleine Willame-Boonen (PSC). – *C'est parce que j'aime ce Sénat, monsieur le Président, que j'estime qu'il faut peut-être essayer de voir en quoi il est possible de corriger et d'améliorer son fonctionnement.*

Il est vrai que, de temps en temps, la presse parle en quelques lignes de ce qui s'est dit au Sénat. Il faut cependant bien réaliser que la page 3 de certains quotidiens n'est pas toujours occupée par les travaux du Sénat, si ce n'est, peut-être, les affirmations fracassantes de l'un ou l'autre sénateur.

Je reprends donc le terme « ventilateur » que je viens d'utiliser. Les réels débats politiques ont lieu dans la presse, avec les effets d'annonces d'un gouvernement « ventilateur » et au sein du gouvernement, avant ou après ces annonces, pour arbitrer les conflits et pour que cela fasse un peu moins « désordre ». C'est le cas à la Chambre où, de temps en temps, quelques amendements sont parfois acceptés. Au Sénat, s'il le faut absolument, mais de toute façon jamais pour des lois importantes.

Il est temps, grand temps que le Sénat se réveille et qu'une véritable culture de débat s'installe vraiment ici, dans cet hémicycle.

M. Frans Lozie (AGALEV). – *Je voudrais dire un mot de la loi-programme et du rôle du Sénat. Je suis également d'avis que les lois-programmes doivent être évitées mais je constate qu'elles sont de plus en plus minces. Nous sommes donc sur la bonne voie.*

La loi-programme comprend deux grandes parties. Elle

goede weg.

De programmawet valt uiteen in twee grote delen. Enerzijds bevat ze een aantal zaken die dringend geregeld en uitgevoerd moeten worden. Persoonlijk ben ik van oordeel dat de Kamer op dit terrein haar verantwoordelijkheid moet nemen, aangezien zij rechtstreeks de regering controleert en een mandaat geeft. Net zoals voor de begroting moet de Senaat zich met dergelijke zaken minder bezighouden. Anders ligt het wanneer het gaat over fundamentele principes en elementen die in de programmawet insluipen, vaak om praktische redenen, maar er eigenlijk niet in thuishoren. Over deze politiek zeer gevoelige thema's heeft de Senaat wel het recht en de plicht een debat te voeren. Concreet is de opvang van asielzoekers hét politieke thema waaraan de Senaat met recht en reden aandacht besteedt. Ik kom daarop nog terug. Over de andere, meer concrete punten maak ik me minder zorgen. Natuurlijk kunnen daarop ook amendementen worden ingediend, maar dan moeten ze in de commissie wel worden verdedigd. Het spijt me dit te moeten zeggen, mijnheer Van Quickenborne. Ik kan aannemen dat dit niet steeds eenvoudig is en dat er verzachtende omstandigheden zijn, maar soms moet u een keuze maken, net zoals wij allemaal, en de discussie toespitsen op het belangrijkste onderdeel van de programmawet. Iedereen zal het met me eens zijn dat dit het asielbeleid is. Ik heb u daarbij gemist, mijnheer Van Quickenborne.

De heer Vincent Van Quickenborne (VU-ID). – U zult me nog kunnen horen, want ik heb mijn amendementen opnieuw ingediend. Ik kan echter niet tegelijkertijd in vier commissies aanwezig zijn.

De heer Frans Lozie (AGALEV). – Ik had u in elk geval graag in die belangrijke discussie gehoord, want u bent een aangename debater die fundamentele vragen durft stellen. Ik heb u dus gemist. Dat mag ik toch zeggen?

Ik kom nu tot het politieke kernthema: de problematiek van de asielzoekers. Later, wanneer de minister van Maatschappelijke Integratie aanwezig is en de desbetreffende artikelen aan bod komen, zal ik ook ingaan op de technische aspecten, maar nu wil ik het hebben over het algemene politieke probleem. De regering werd de afgelopen maanden geconfronteerd met een grote toestroom van asielzoekers. We kunnen daarbij twee richtingen uit. Ofwel kiezen we ervoor – zoals vroeger ook gebeurde – in het raam van een ontradingstrategie zo weinig mogelijk opvang te organiseren, de mensen geregeld een bevel te geven om het land te verlaten en hen alle middelen te ontzeggen. Waar ze dan terechtwamen, was één groot vraagteken.

Ze verdwenen in de natuur. We houden van de natuur, maar we vinden niet dat mensen daarin zo maar aan hun lot moeten worden overgelaten. Vandaar dat we verplicht zijn geweest een grote regularisatiecampagne op te zetten.

De heer Hugo Vandenberghe (CVP). – Die gaat niet vooruit!

De heer Frans Lozie (AGALEV). Het gaat wel degelijk vooruit, mijnheer Vandenberghe.

Nu zullen de 5000 asielzoekers die hier maandelijks aankomen, in open centra worden opgevangen. Ze zullen niet aan hun lot worden overgelaten of worden opgesloten in

comporte tout d'abord des éléments qui doivent être réglés ou exécutés sans délai. Personnellement, j'estime que c'est à la Chambre de prendre ses responsabilités dans ce domaine puisqu'elle contrôle directement le gouvernement. Le Sénat doit moins s'en préoccuper. Il en va autrement quand des principes et éléments fondamentaux sont insérés dans la loi-programme pour des raisons pratiques mais n'y sont en fait pas à leur place. Le Sénat a le droit et le devoir de débattre de ces thèmes sensibles. Concrètement, l'accueil des réfugiés est le thème politique majeur auquel le Sénat s'est intéressé à juste titre.

Les autres points concrets me préoccupent moins. Il va de soi que ceux-ci peuvent aussi faire l'objet d'amendements mais il faut alors que ces amendements soient défendus en commission. Je regrette que M. Van Quickenborne ne l'ait pas fait.

M. Vincent Van Quickenborne (VU-ID). – *J'ai redéposé mes amendements. Je ne pouvais être présent dans quatre commissions au même moment.*

M. Frans Lozie (AGALEV). – *J'aurais en tout cas aimé vous entendre dans cette importante discussion car vous êtes un orateur agréable qui ose poser des questions fondamentales.*

J'en reviens au thème politique central : la problématique des demandeurs d'asile. Je ne parlerai maintenant que du problème politique général que posent les demandeurs d'asile et non des aspects techniques. Ces derniers mois, le gouvernement a dû faire face à un afflux important de demandeurs d'asile. Deux options sont possibles. Ou bien nous choisissons une stratégie de dissuasion et nous organisons l'accueil le plus faible possible, nous donnons régulièrement aux demandeurs d'asile l'ordre de quitter le territoire et leur refusons toute aide sans nous préoccuper de ce qu'ils deviendront. Nous estimons que nous ne pouvons abandonner ainsi les gens à leur sort et avons donc été contraints de mettre sur pied une vaste campagne de régularisation.

M. Hugo Vandenberghe (CVP). – *Celle-ci n'avance pas !*

M. Frans Lozie (AGALEV). – *Elle progresse bel et bien.*

Les 5.000 demandeurs d'asile qui arrivent chaque mois dans notre pays seront désormais accueillis dans des centres ouverts. Ils ne seront plus abandonnés à leur sort, ni enfermés, ni renvoyés vers les CPAS.

gesloten centra. Ze zullen ook niet meer worden toegewezen aan een OCMW, dat er zich met een financiële bijdrage kan van afmaken. Nadien worden ze geconcentreerd in grote steden, met alle negatieve gevolgen vandien.

De opvang is de kern van de discussie. Men grijpt alle middelen aan om de poging tot opvang te kelderen en dat kwetst me. Zo maakt men vroegtijdig bekend dat er naar een oplossing wordt gezocht en worden er protestacties georganiseerd.

Er is geen alternatief, die mensen moeten ergens opgevangen worden. De opening van asielcentra zal uiteraard plaatselijk wel voor wat commotie zorgen. De politici zouden de bevolking ervan moeten overtuigen dat dit zowel voor onze eigen bevolking als voor de asielzoekers die hier aankomen, de beste oplossing is. Het alternatief is ze zonder enige middelen de natuur insturen. Dan zal men ons wellicht verwijten dat we de criminaliteit in de hand werken, want die mensen hebben niets en ze kunnen niet anders dan gaan zoeken waar ze iets kunnen vinden.

Er is nu een hele discussie aan de gang over de prachtige vakantiecentra die als asielcentra zullen worden ingericht, maar ze stonden te koop. Sommigen menen, en worden hierbij gesteund door bepaalde politici, dat men ze maar moet onderbrengen in kazernes in plaats van in vakantiecentra. Waarom moeten asielzoekers in minderwaardige gebouwen worden opgevangen als er kwalitatief betere opvang mogelijk is? Het gaat er om dat het vakantiecentrum Zon en Zee beter is dan wat sommige landgenoten zich kunnen veroorloven.

We moeten op korte termijn tienduizend opvangplaatsen creëren, er deed zich een mogelijkheid voor en de regering heeft daar terecht op ingespeeld. Ik vind het onverantwoord dat politici durven beweren dat de centra te luxueus zijn en dat de prijzen van het onroerend goed in de omgeving zullen dalen.

De keuze is simpel: ofwel laten we deze mensen aan hun lot over, met alle risico's vandien inzake grote en kleine criminaliteit, ofwel vangen we alle asielzoekers fatsoenlijk op. Dat is de kern van de discussie. Als we dat eenmaal hebben uitgeklaard, wil ik graag ook discussiëren over de privatisering van de opvang, de rol van de overheid en dies meer. Eerst moeten we de kernvraag oplossen en het eens geraken wat we doen met de 5.000 asielzoekers die elke maand in ons land aankomen. De regering kiest voor opvang. Ik sta daar voor honderd procent achter en ik verwacht van elk weldenkend politicus hetzelfde, ook wanneer dat in zijn eigen buurt voor enige onrust zorgt. Vooral dan heeft een politicus tot taak aan de bevolking duidelijk te maken dat opvang de best mogelijke keuze is.

Mevrouw Sabine de Bethune (CVP). – Ik wil de heer Lozie vragen de verantwoordelijkheid te leggen waar ze thuishoort: niet bij de politicus die een informatie lekt, maar wel bij de politici die het beleid voeren.

Informatie laten uitlekken is misschien niet de beste methode, maar soms kan dat ook een goede zaak voor de democratie betekenen. Ik wil maar zeggen dat het al te gemakkelijk is de verantwoordelijkheid af te schuiven op de politicus die ergens een of andere verklaring heeft afgelegd. Het zijn op de eerste plaats de beleidsvoerders die hun verantwoordelijkheid op de juiste manier op zich moeten nemen en daarover een correctie

L'accueil est le thème central de la discussion. On s'efforce par tous les moyens de saborder la tentative d'accueil et cela me vexé. Il n'y a pas d'autre option que d'accueillir ces personnes, si ce n'est de les lâcher dans la nature sans la moindre ressource, ce qui nous vaudrait des accusations de favoriser la criminalité.

On assiste actuellement à une discussion sur les splendides centres de vacances qui seront aménagés en centres d'accueil. Ces centres étaient à vendre. Certains, soutenus par des responsables politiques, considèrent qu'il faudrait héberger ces personnes dans des casernes et non dans des centres de vacances. Pourquoi les demandeurs d'asile devraient-ils être accueillis dans des bâtiments moins agréables quand un meilleur accueil est possible ?

Nous devons créer 10.000 places d'accueil à court terme. Une possibilité s'offrirait et le gouvernement l'a saisie. Que certains responsables politiques prétendent que les centres sont trop luxueux et que les prix de l'immobilier de la région vont s'effondrer, me paraît totalement injustifié.

L'alternative est simple : ou bien nous abandonnons ces gens à leur sort, avec tous les risques qui s'ensuivent, ou bien nous les accueillons convenablement. Quand cette question sera tranchée, je suis prêt à discuter de la privatisation de l'accueil, du rôle des pouvoirs publics, etc.

Le gouvernement a opté pour l'accueil et je le soutiens à 100%. J'attends la même attitude de tout responsable politique bien pensant, même si cette question suscite un certain émoi dans sa région. C'est alors, en effet, qu'il lui incombe de faire comprendre à la population que l'accueil est le meilleur choix possible.

Mme Sabine de Bethune (CVP). – J'aimerais que M. Lozie situe les responsabilités au bon endroit : non pas chez les responsables politiques qui révèlent une information à la presse mais chez ceux qui mènent la politique.

Organiser des fuites dans la presse n'est peut-être pas la meilleure méthode mais cela peut parfois servir la démocratie.

communicatie moeten voeren.

De heer Frans Lozie (AGALEV). – Iedereen weet maar al te goed dat de minister van Sociale Integratie plaatsen zoekt om mensen op te vangen en dat hij, als hij er een gevonden heeft, eerst de plaatselijke politieke verantwoordelijkheden informeert. Als die samen met hem de bevolking willen informeren, dan gebeurt dat zo, willen ze dat niet, dan neemt de minister alleen die taak op zich. De informatie is dus gegarandeerd, en wel onmiddellijk nadat een locatie is gekozen.

Wie de informatie naar buiten brengt, is niet zo belangrijk. Belangrijk is wel met welke doel dat gebeurt. Ik stel me alleszins zeer grote vragen bij de motieven van de heer De Crem om in dit geval de informatie vroegtijdig te laten uitlekken.

De heer Wim Verreycken (VL. BLOK). – De heer Lozie heeft het over 'zogezegde' politici, waarmee hij dan collega's bedoelt die een andere visie verdedigen dan de zijne. Hij voert een hiërarchie van politici in naargelang van de lijst waarop ze verkozen worden. Ik heb daar een probleem mee. Voor mij is iedereen in dit halfrond een volwaardig politicus die het vereiste aantal kiezers achter zich heeft gekregen. Iedereen hier heeft bijgevolg het recht het woord te voeren, zonder enige belemmering en zonder voor 'zogezegd' politicus te worden uitgemerkt.

Nog meer heb ik een probleem met de emotionele reactie "Wat is dan het alternatief? Moeten we ze misschien de brousse insturen?". Het alternatief is dat de regering haar terugkeerbeleid - naast snelle regularisatie en de opvang van de echte vluchtelingen de derde poot van haar asielbeleid - echt ten uitvoer brengt. Indien ze, zoals ze zelf aankondigde, een echt terugkeerbeleid zou voeren - wat iets anders is dan een bevel tot het verlaten van het grondgebied uitvaardigen - dan zou dat een volwaardig alternatief zijn. Als de regering zou doen wat ze beloofd heeft, dan zou ze geen 10.000, maar 180 opvangplaatsen nodig hebben. Dat is namelijk het aantal echte politieke vluchtelingen afkomstig uit echt onveilige landen.

Mevrouw Mia De Schamphelaere (CVP). – Collega Lozie wijst op de politieke onverantwoordelijkheid van degenen die het huidige asielbeleid niet zomaar bijvallen. Ik wijs op de zware politieke verantwoordelijkheid van vooral de groene regeringspartijen in dit beleid. Het imago van België als de gemakkelijkste toegangspoort tot West-Europa is het afgelopen jaar tot stand gekomen door een symboolgeladen politiek, niet door een verstandige politiek.

Ik heb voormalig minister Tobback horen zeggen dat er onder zijn beleid in één jaar tijd meer regularisaties zijn gebeurd dan dit jaar. Dit jaar werd een regularisatiecampagne met veel tamtam aangekondigd met en met veel media-aandacht gevoerd, maar op het vlak van realisaties is er nog niets bewezen. Keer op keer stelt de groene fractie vanuit haar eigen groene standpunt, maar ook vanuit een zeker cultureel elitair gevoel, de draagkracht van de bevolking op de proef. Die polarisatie is gevaarlijk voor onze samenleving en bedreigt de integratiemogelijkheden van de samenleving. De groene fractie draagt in het asioldossier de grootste verantwoordelijkheid. Ze verkiest altijd opnieuw de politieke symboolwaarde in de plaats van een coherent beleid, zonder

M. Frans Lozie (AGALEV). – *Chacun sait que le ministre de l'Intégration sociale s'efforce de trouver des lieux pour accueillir les demandeurs d'asile. Quand il en trouve un, il a toujours le souci d'informer les responsables politiques locaux et la population.*

Peu importe qui donne l'information, l'important est le but poursuivi. Je m'interroge en tout cas sur les motifs qui ont poussé M. De Crem à diffuser prématurément des informations dans la presse.

M. Wim Verreycken (VL. BLOK). – *M. Lozie parle de « soi-disant » responsables politiques, visant par là des collègues qui ne partagent pas son point de vue. Il instaure une hiérarchie des hommes politiques en fonction de la liste sur laquelle ils ont été élus. J'estime que nous sommes tous, dans cet hémicycle, des hommes politiques à part entière qui ont recueilli le nombre requis de voix. Chacun a donc le droit de s'exprimer.*

La réaction émotionnelle consistant à dire « Quelle autre solution avons-nous ? Faut-il les envoyer dans la brousse ? », me gêne plus encore. L'autre solution possible est de réellement mettre en œuvre la politique de retour promise par le gouvernement. Il ne faudrait alors trouver que 180 places d'accueil puisque tel est le nombre de véritables réfugiés politiques provenant de pays véritablement peu sûrs.

Mme Mia De Schamphelaere (CVP). – *Notre collègue Lozie met en évidence l'irresponsabilité politique de ceux qui n'approuvent pas purement et simplement la politique d'asile actuelle. Je voudrais souligner la lourde responsabilité politique des partis écologistes dans cette politique. L'image de porte d'entrée donnant facilement accès à l'Europe occidentale qu'a acquise notre pays l'année dernière est le résultat d'une politique chargée de symboles et non d'une politique intelligente.*

Cette année, une campagne de régularisation a été annoncée à grand renfort de publicité mais les réalisations concrètes se font toujours attendre. Les écologistes se plaisent à éprouver la population, mus par leurs propres conceptions et par un certain sentiment élitair culturel. La polarisation est dangereuse pour notre société et menace les possibilités d'intégration.

veel politiek gehakketak.. Er moet een consistent en duidelijk beleid komen dat ons land een imago van correctheid en rechtvaardigheid geeft. Zo een imago stelt de groene fractie keer op keer in vraag.

De heer Vincent Van Quickenborne (VU-ID). – Ik wil nog reageren op de persoonlijke opmerkingen van de heer Lozie aan mijn adres.

Zelf legt hij enkele weinigzeggende verklaringen af en geeft aan dat een programmawet niet het meest geschikte instrument is. Ik kijk dan ook uit naar zijn stemgedrag.

De heer Lozie zegt dat ik niet aanwezig zou zijn geweest in de commissie voor de Binnenlandse Zaken. Het personeel van de diensten van de Senaat kan bevestigen dat ik wel aanwezig was. Ik was niet de hele tijd aanwezig, maar de heer Lozie ook niet. Ik heb amendementen ingediend en zal ze ten gepaste tijde toelichten. Mag ik er voorts op wijzen dat ik in drie of vier commissies terzelfder tijd aanwezig moest zijn, aangezien onze fractie, niettegenstaande ze klein is, werk wil verrichten. Zo vond ik het ook belangrijk aanwezig te zijn bij de discussie over de sociaal-economische enquête en de daarmee gepaard gaande privacy.. Ik kon dus niet overal tegelijk zijn.

Als we een discussie ten gronde voeren, zou ik graag hebben dat er ten gronde wordt geantwoord, in plaats van iemand persoonlijk te viseren. Waarom kunnen we niet behoorlijk met elkaar discussiëren?

De heer Frans Lozie (AGALEV). – Wanneer mevrouw De Schamphelaere zegt dat vooral onze fractie strijdt voor een waardige opvang van asielzoekers, doet ze ons te veel eer aan. Die opvang is een verantwoordelijkheid van de hele regering, maar het is waar dat wij daar in de regering zeker de pleitbezorgers van zijn. De opmerking van mevrouw de Schamphelaere aan ons adres beschouwen we veeleer als een compliment.

– De algemene bespreking over het wetsontwerp in zijn geheel is gesloten.

Ontwerp van tijdelijke wet tot invoeging van een artikel 257bis in de wet van 7 december 1998 tot organisatie van een geïntegreerde politiedienst, gestructureerd op twee niveaus (Stuk 2-596) (Evocatieprocedure)

Algemene bespreking

De heer Jean-François Istasse (PS), rapporteur. – *Onderhavig wetsontwerp werd door de Kamer van Volksvertegenwoordigers overgezonden en op 8 december 2000 door de Senaat geëvoceerd.*

Het is de bedoeling een tijdelijke oplossing te vinden voor het toezicht op de geïntegreerde politiediensten.

De wet tot organisatie van een geïntegreerde politiedienst moet uiterlijk op 1 januari 2001 in werking treden. Volgens het Octopusakkoord moet de juridische controle van deze politiedienst gebeuren door het federaal parket dat door het wetsontwerp op het federaal parket zal worden opgericht. Dat

M. Vincent Van Quickenborne (VU-ID). – *Je voudrais réagir aux remarques personnelles de M. Lozie à mon adresse.*

Il admet lui-même que la loi-programme n'est pas l'instrument le plus approprié. Je suis donc curieux de voir comment il va voter.

Il prétend que je n'étais pas présent à la commission de l'Intérieur. C'est faux. J'ai déposé des amendements et je les défendrai en temps voulu. J'attire votre attention sur le fait que je devais être présent simultanément dans quatre commissions. Quand nous menons une discussion sur le fond, j'aimerais que les réponses portent aussi sur le fonds et ne visent pas quelqu'un personnellement.

M. Frans Lozie (AGALEV). – *Quand Mme De Schamphelaere dit que notre groupe surtout lutte pour un accueil digne des demandeurs d'asile, elle nous flatte. L'accueil est la responsabilité de l'ensemble du gouvernement mais il est vrai que nous en sommes les plus ardents défenseurs au sein du gouvernement.*

– La discussion générale de l'ensemble du projet de loi est close.

Projet de loi temporaire insérant un article 257bis dans la loi du 7 décembre 1998 organisant un service de police intégré, structuré à deux niveaux (Doc. 2-596) (Procédure d'évocation)

Discussion générale

M. Jean-François Istasse (PS), rapporteur. – Le projet de loi qui vous est soumis a été transmis par la Chambre des représentants et a été évoqué par le Sénat le 8 décembre 2000.

L'objet de ce projet de loi est de trouver une solution temporaire au contrôle des services de police intégrés.

En effet, la loi sur le service de police intégré doit entrer en vigueur le 1er janvier 2001 au plus tard. Aux termes des accords Octopus, le contrôle judiciaire de ces services de police doit être exercé par le parquet fédéral. Celui-ci devra être mis en place par le projet de loi sur le parquet fédéral. Mais ce projet ne sera pas en vigueur à cette date. Il se passera donc un certain temps avant que le parquet fédéral

zal echter nog een tijd duren.

Intussen moet er echter een juridische controle zijn en die wordt door onderhavig ontwerp geregeld.

Uw commissie voor de Justitie heeft voornamelijk twee aspecten van het ontwerp onderzocht. Zij heeft zicht eerst gebogen over het probleem van de kwalificatie van het ontwerp. Het oorspronkelijke in de Kamer ingediende wetsvoorstel droeg de kwalificatie "77" of "volmaakt bicameralisme".

Na de aanvaarding van het amendement van de regering kreeg het van de Kamercommissie de kwalificatie "78".

In de commissie werd een grondig debat gevoerd over de inhoud en de procedures, dat in mijn schriftelijk verslag is weergegeven. De commissie heeft de kwalificatie niet meer gewijzigd om de termijnen niet in gevaar te brengen.

Wat betreft de grond van de zaak, waren de meeste commissieleden van oordeel dat de personen die de federale politie tijdelijk moeten controleren over een sterke legitimiteit moeten kunnen beschikken en dat hun aanstelling niet gecontesteerd kan worden.

Het voorstel om het advies van de Hoge raad voor de Justitie te vragen, werd niet gevolgd omdat daardoor het gevaar zou ontstaan dat er niemand op tijd zou kunnen worden benoemd.

Sommige leden stelden vragen bij de pertinentie van de oorspronkelijk voorgestelde oplossing, namelijk de aanwijzing van nationaal magistraten. De minister van Justitie antwoordde daarop dat deze magistraten de controle op de politie onmogelijk met hun huidige controletaken kunnen combineren. Bovendien moet er voor de benoeming van nieuwe nationaal magistraten voortaan een procedure worden gevolgd waardoor deze oplossing onmogelijk is.

Enkele leden dienden een amendement in ertoe strekkende de magistraten die de politie tijdelijk moeten controleren te laten benoemen bij een in ministerraad overlegd besluit.

Dit amendement werd vorige vrijdag aangenomen met negen tegen vier stemmen. Het aldus geamendeerde wetsontwerp werd goedgekeurd met negen tegen drie stemmen bij 1 onthouding.

Indien de Senaat het aldus geamendeerde ontwerp aanneemt, kan het nog op tijd naar de Kamer worden gezonden om het op 1 januari 2001 in werking te laten treden.

De heer Hugo Vandenberghe (CVP). – Ik dank collega Istasse voor zijn keurig verslag. Het verslag is van een veel hogere kwaliteit dan het ontwerp zelf. Mocht ik de keuze hebben dan zou ik zonder moeite het verslag kunnen goedkeuren, maar ik kan spijtig genoeg niet dezelfde waardering opbrengen voor het ontwerp.

De minister van Justitie had de voorbije dagen de ondankbare taak om de commissie voor de Justitie er telkens aan te herinneren dat de besproken ontwerpen onverwijld en zonder amendement dienden te worden goedgekeurd. Dat was het geval voor het ontwerp dat we nu bespreken, maar ook voor

soit mis en place et puisse fonctionner.

Pendant ce temps, il est cependant nécessaire qu'un contrôle judiciaire puisse s'effectuer sur cette police. Qui l'exercera ? C'est là l'enjeu du projet en question.

Votre commission de la Justice a examiné particulièrement deux aspects de ce projet.

Elle s'est penchée tout d'abord sur le problème de la qualification de ce projet. La proposition de loi initiale déposée à la Chambre portait la qualification « 77 », dite « bicamérale parfaite ». Or, à la suite de l'adoption de l'amendement du gouvernement, le projet a été requalifié « 78 » par la commission de la Justice de la Chambre.

De très nombreux arguments, de fond comme de procédure, ont été échangés en commission. Je me permets de me référer à ce sujet à mon rapport écrit. Je dirai simplement que la conclusion de votre commission fut de ne pas modifier la qualification du projet, pour permettre son entrée en vigueur dans les délais.

Sur le fond, la préoccupation d'une majorité des membres de votre commission était d'assurer que les personnes effectuant le contrôle de la police fédérale de manière temporaire disposent d'une forte légitimité et que le processus de leur désignation soit incontesté.

D'aucuns proposaient qu'un avis soit demandé au Conseil supérieur de la Justice. Il s'est avéré que cela posait des problèmes, surtout temporels : on risquait de ne pouvoir nommer personne à temps.

D'autres membres s'interrogeaient sur la pertinence de la solution initialement proposée, à savoir la désignation de magistrats nationaux. Le ministre a souligné qu'il était impossible pour ceux-ci d'exercer à la fois les tâches qui sont les leurs actuellement et le contrôle de la police. De plus, il y a désormais une procédure à suivre pour la nomination de nouveaux magistrats nationaux, ce qui rend cette solution impraticable vu l'urgence.

Des membres ont alors déposé un amendement proposant que les magistrats qui seront temporairement responsables du contrôle des polices soient nommés par arrêté délibéré en conseil des ministres, comme le seront les responsables des services qu'ils auront à contrôler.

Cet amendement a été adopté vendredi par votre commission par neuf voix contre quatre et le projet ainsi amendé l'a été par neuf voix contre trois et une abstention.

Si le Sénat adopte le projet ainsi amendé, il pourra être soumis à temps à la Chambre des représentants pour entrer en vigueur au 1er janvier 2001.

M. Hugo Vandenberghe (CVP). – Je remercie notre collègue Istasse pour son rapport soigné. Le rapport est d'une tenue beaucoup plus haute que le projet lui-même.

Ces derniers jours, le ministre de la Justice a eu pour mission ingrate de rappeler sans cesse à la commission de la Justice que les projets examinés devaient être adoptés sans amendements. Le ministre est allé jusqu'à prétendre que l'intérêt général était en jeu. Il s'agit bien sûr d'un argument d'autorité.

Les conditions dans lesquelles nous devons traiter les projets

het ontwerp van programmawet, het ontwerp over de wijziging van sommige bepalingen van het gerechtelijk wetboek in verband met de gerechtelijke kantons en dat is tevens het geval voor een wetsvoorstel dat nog in de Kamer wordt besproken over het tuchtstatuut voor het griffiepersoneel.

De minister gebruikte daarvoor doorslaggevende argumenten en verklaarde: "Indien de Senaat dat ontwerp niet goedkeurt en het zou durven te amenderen, dan is het einde van het land in zicht." Het algemeen belang zou ineens storten, mocht dit ontwerp niet worden goedgekeurd. Wee degene die een amendement zou durven in te dienen! Dat is natuurlijk een zuiver gezagsargument, als zou één bepaalde opvatting 's lands belang dienen en een andere daarmee strijdig zijn.

Zoals collega Van Quickenborne reeds zegde bij de bespreking van de programmawet, zijn de omstandigheden waarin wij de ontwerpen moeten behandelen, onaanvaardbaar. De agenda's worden immers voortdurend gewijzigd. Dit ontwerp, dat nochtans donderdag reeds werd behandeld door de commissie, moest vrijdagmiddag laatsleden opnieuw een spoedbehandeling krijgen. Reeds maanden geleden had ik toegezegd op die dag een toespraak in Louvain-la-Neuve te houden, zodat ik niet aan de eindstemming heb kunnen deelnemen.

Met dit ontwerp rijzen een aantal problemen.

De kwalificatie van het ontwerp is het eerste probleem. Gaat het om een zuiver bicamerale of om een optioneel bicamerale materie? De discussie hierover wordt uitvoerig weergegeven in het verslag en ik verwijs ernaar voor de argumenten die ik heb ontwikkeld.

Aangezien ik dus verhinderd was, heeft collega de Bethune mij vrijdagmiddag vervangen in de Overlegcommissie en zij heeft mij verslag uitgebracht over de vergadering. De vergadering heeft anderhalf uur geduurd en schijnt zeer woelig verlopen te zijn. Onze opmerking over het zuiver bicamerale karakter van de wet kreeg de steun van een ruime meerderheid in de commissie van Justitie, maar dit punt kon niet op de agenda van de Parlementaire Overlegcommissie worden geplaatst omdat het verzoek niet werd ondertekend door de voorzitter of door acht leden.

Dit moet worden uitgeklaard. De voorzitter van de commissie was verhinderd en mevrouw de Bethune, eerste ondervoorzitter, had het voorzitterschap moeten waarnemen. Werd het verzoek niet ingewilligd, omdat het niet was ondertekend? Heeft niemand getekend? In voorkomend geval begingen wij een onvoorzichtigheid, want 8 commissieleden hadden het verzoek kunnen ondertekenen.

De voorzitter. – Meer dan acht senatoren in de commissie voor de Justitie hebben het verzoek gesteund. Ik was niet aanwezig en de diensten hebben dat punt op de agenda geplaatst omdat 8 senatoren daarom hadden verzocht. Tijdens de Parlementaire Overlegcommissie heb ik vastgesteld dat het verzoek niet door de voorzitter was ondertekend, één van de twee mogelijkheden waarin artikel 5 van de wet voorziet, en evenmin door acht leden van de Overlegcommissie.

De wet bepaalt: "De commissie kan worden aangezocht ofwel door een van de voorzitters, ofwel op schriftelijk verzoek van ten minste acht van haar leden gericht tot de twee voorzitters

sont inacceptables. Les ordres du jour sont perpétuellement modifiés. Je n'ai pu assister à une réunion organisée en dernière minute.

Ce projet pose quelques problèmes.

Le premier problème est la qualification du projet. S'agit-il d'une matière purement bicamérale ou relève-t-elle du bicaméralisme optionnel ? La discussion à ce sujet est relatée en long et en large dans le rapport et je renvoie aux arguments que j'y ai développés.

Notre remarque relative au caractère purement bicaméral du projet, qui avait été appuyée par une large majorité au sein de la commission de la Justice, n'a pu être inscrite à l'ordre du jour de la réunion de la commission parlementaire de concertation de vendredi après-midi parce que la demande n'avait pas été signée par le président ou par huit membres.

Cette affaire doit être tirée au clair. Mme de Bethune, première vice-présidente, n'aurait-elle pu signer en lieu et place du président absent ? Aucun membre n'a-t-il signé la demande ?

M. le président. – *Plus de huit sénateurs de la commission de la Justice ont soutenu la demande. Je n'étais pas présent et les services ont inscrit ce point à l'ordre du jour, à la demande de huit sénateurs. Au cours de la réunion de la commission parlementaire de concertation, j'ai constaté que la demande n'avait pas été signée par le président, une des deux possibilités prévue par l'article 5 de la loi, ni par huit membres de la commission de concertation.*

La loi dispose : « La commission peut être saisie soit par l'un des présidents – Chambre ou Sénat –, soit à la demande écrite de huit membres au moins adressée aux deux présidents

en ingediend bij de griffie van een van beide assemblees.”

Dat is de oorsprong van dit probleem. Aangezien een technische fout werd begaan door dit punt op de agenda te plaatsen zonder het akkoord van de voorzitter of van acht leden van de Overlegcommissie, heb ik het agendapunt afgevoerd. Zo werd dit probleem opgelost en dit in aanwezigheid van de eerste ondervoorzitter.

De heer Hugo Vandenberghe (CVP). – Een gebrek in het recht kan altijd nog hersteld worden. De voorzitter kan het verzoek nog altijd ondertekenen.

De voorzitter. – Natuurlijk, maar ik vond dat niet nodig.

De heer Hugo Vandenberghe (CVP). – Ik was niet aanwezig maar de Kamer heeft een tekst, die volgens artikel 77 van de Grondwet een bicamerale materie was, eenzijdig en zonder formeel amendement gewijzigd.

De voorzitter. – Dat is juist. De Kamer had er beter aan gedaan hiervoor de instemming van de Overlegcommissie te vragen. De voorzitter van de Kamer heeft dat tijdens de bijeenkomst van de Overlegcommissie ook toegegeven.

De heer Hugo Vandenberghe (CVP). – Die tekst werd gewijzigd zonder amendement. Het moest bij amendement gebeuren precies om de andere Kamer ervan te verwittigen dat er een herkwalificatie is en zodat die de nodige procedures kan starten. We hebben dat slechts op het laatste nippertje vastgesteld en zeer snel moeten reageren. Ik had nog voorgesteld dat mevrouw de Bethune het verzoek zou ondertekenen omdat ik uit het antwoord van de voorzitter afleidde dat bij verhindering van de voorzitter ook een ondervoorzitter kon tekenen.

De voorzitter. – Tijdens de bijeenkomst van de Overlegcommissie werd aangetoond dat het niet echt ging om een materie die valt onder artikel 77 van de Grondwet.

De heer Hugo Vandenberghe (CVP). – Ik ben het daar helemaal niet mee eens.

De heer Guy Moens (SP). – Ik breng in herinnering dat de voorstelling van zaken over de al dan niet amendering van artikel 1 niet in overeenstemming is met de feiten. In de Kamer werd het bestaande voorstel volledig door een ander vervangen. Dat andere voorstel kreeg de kwalificatie 78. Het ging niet om een amendering van artikel 1 van het oorspronkelijke voorstel, maar er werd een totaal andere wetgevingstechniek gebruikt waarbij niet meer verwezen werd naar artikel 144bis van het Gerechtelijk Wetboek, maar naar de wet op de geïntegreerde politie.

De heer Hugo Vandenberghe (CVP). – Ik ben het daar volstrekt niet mee eens. Die redenering getuigt van een onvoorstelbare juridische lichtzinnigheid. Ik wijs er ten eerste op dat de nieuwe tekst in de Kamer bij wijze van amendement in het voorstel van de heer Bourgeois is ingevoegd. Het ging dus niet om een aangelegenheid zoals bedoeld in artikel 78 van de Grondwet, maar om een amendement op het voorstel Bourgeois met een andere draagwijdte. Artikel 1 moet echter bij wijze van amendement worden gewijzigd. Wij weten dan onmiddellijk dat er een herkwalificatie is gebeurd en wij kunnen onze opvattingen terzake dan ook tijdig verdedigen. Dat is niet gebeurd.

et déposée au greffe d'une des deux assemblees. »

Voilà l'origine du problème. Étant donné qu'une erreur technique avait été commise en mettant ce point à l'ordre du jour sans l'accord du président et sans l'accord de huit membres de la Commission de concertation, je l'ai retiré. Voilà comment ce problème a été réglé, en présence de notre première vice-présidente.

M. Hugo Vandenberghe (CVP). – *Le président peut toujours signer la demande.*

M. le président. – *Bien sûr, mais je ne l'ai pas jugé utile.*

M. Hugo Vandenberghe (CVP). – *La Chambre a modifié unilatéralement et sans amendement formel, un texte qui, en vertu de l'article 77 de la Constitution, était une matière bicamérale.*

M. le président. – *La Chambre aurait dû demander l'accord de la commission de concertation. Le président de la Chambre l'a d'ailleurs admis.*

M. Hugo Vandenberghe (CVP). – *Ce texte a été modifié sans amendement. Les modifications auraient dû être apportées par voie d'amendement pour informer l'autre Chambre de la requalification et permettre le déroulement des procédures normales.*

M. le président. – *Au cours de la réunion de la commission de concertation, il a été démontré qu'il ne s'agissait pas vraiment d'une matière tombant dans le champ d'application de l'article 77 de la Constitution.*

M. Hugo Vandenberghe (CVP). – *Je ne partage pas du tout ce point de vue.*

M. Guy Moens (SP). – *La manière dont les choses sont présentées quant à l'opportunité d'amender l'article 1er n'est pas conforme à la réalité. À la Chambre, la proposition initiale a été remplacée par une toute nouvelle proposition. Celle-ci a été qualifiée comme relevant de l'article 78. Il ne s'est pas agi d'un amendement de l'article 1er de la proposition initiale : c'est une tout autre technique légistique qui a été utilisée, ne renvoyant plus à l'article 144bis du Code judiciaire mais à la loi sur la police intégrée.*

M. Hugo Vandenberghe (CVP). – *Ce raisonnement témoigne d'une légèreté juridique inimaginable. Je souligne que le nouveau texte a été introduit par voie d'amendement à la proposition de M. Bourgeois. Il ne s'agissait donc nullement d'une matière visée par l'article 78 de la Constitution.*

Le fond de l'affaire est qu'il vaudrait mieux que les compétences des membres du futur parquet fédéral soient temporairement exercées par des magistrats fédéraux, que cette matière est en principe régie par l'article 144bis du Code judiciaire et que l'organisation du ministère public fait partie de ce chapitre. Intégrer de telles matières dans d'autres lois pour qu'elles ne tombent plus dans le champ

De grond van de zaak is dat de bevoegdheden van de leden van het toekomstige federale parket tijdelijk beter door federale magistraten kunnen worden uitgeoefend, dat deze materie principieel door artikel 144bis van het Gerechtelijk Wetboek wordt geregeld en dat de organisatie van het openbaar ministerie onder dit hoofdstuk valt. Het is een spitsvondigheid te beslissen dergelijke materies in andere wetten te verpakken zodat ze niet langer vallen onder de toepassing van artikel 77 van de Grondwet. Men zou dit ook kunnen doen voor alle amendementen of voor het hele Gerechtelijk Wetboek. In de privé-sector zou dit "wetsafwijking" genoemd worden en het zou er geenszins worden aanvaard.

Gelet op de beslissing van de overlegcommissie, zal ik dit debat niet heropenen.

Ik zal nu uitleggen waarom de CVP-fractie zal tegen stemmen. Het oorspronkelijke door de Kamer aangenomen voorstel bepaalde dat de minister van Justitie, in overleg met de minister van Binnenlandse Zaken, de leden van het openbaar ministerie kon belasten met de taak van federaal magistraat voor de controle op de politie, in afwachting van de inrichting van het federaal parket.

Er werden amendementen ingediend door de CVP-fractie en door de heren Mahoux en Monfils en door andere leden van de meerderheid, die het standpunt verdedigden dat de Hoge Raad voor de Justitie terzake tussenbeide diende te komen. Volgens artikel 151 over de benoemingsactiviteit ten aanzien van belangrijke nieuwe taken die niet als een machtsdelegatie kunnen worden gekwalificeerd, had men de Hoge Raad voor de Justitie moeten inschakelen.

Tijdens de discussie werd het duidelijk dat de meerderheid verdeeld was. Hoewel men de discussie in de commissie voor de Justitie had kunnen voortzetten, werd er besloten de discussie te schorsen. De meerderheid zette haar besprekingen afzonderlijk voort om een oplossing te zoeken voor de probleemsituatie. Er werd voorgesteld de benoeming te laten gebeuren bij een in ministerraad overlegd besluit, in plaats van de ministers van Justitie en Binnenlandse Zaken daarover te laten beslissen. De meerderheid, die constitutionele, wettelijke en principiële bezwaren had omdat de Hoge Raad voor de Justitie niet wordt ingeschakeld voor de benoeming van deze belangrijke federale magistraten – ik was onder de indruk van hun argumenten – ging vervolgens lunchen. Onder invloed van de aanrukkende wijn verdwenen alle principiële bezwaren als sneeuw voor de zon en eindigde het meningsverschil in een politieke koehandel die erin bestond dat men alle argumenten zou inslikken op voorwaarde dat men in de vergadering van de ministerraad mee mocht beslissen over de benoeming van de kandidaten. Die kandidaten waren reeds door de procureurs-generaal voorgedragen nog vóór de Senaat over de nieuwe wet had gedelibereerd. Een deel van de meerderheid had gedurende een ogenblik blijk gegeven van moed, maar bij het lossen van de eerste patronen, sloegen ze op de vlucht en was niemand nog bereid om voor die beginselen te vechten. Slechts één vraag was van belang: zullen we mee kunnen beslissen wie de controle op de politie zal uitoefenen? Herinnert u zich het octopusakkoord? Ik denk aan de depolitisering van de benoemingen in de magistratuur, de Hoge Raad voor de Justitie om de objectieve werking van de justitie te

d'application de l'article 77 de la Constitution, est une subtilité.

Compte tenu de la décision de la commission de concertation, je ne rouvrirai pas le débat.

Je vais maintenant vous expliquer pourquoi le groupe CVP émettra un vote négatif. La proposition initialement adoptée par la Chambre disposait que le ministre de la Justice, en concertation avec le ministre de l'Intérieur, pouvait charger les membres du ministère public des fonctions de magistrat fédéral pour le contrôle de la police, en attendant la mise en place du parquet fédéral.

Des amendements ont été déposés par le CVP et par des membres de la majorité, estimant que le Conseil supérieur de la Justice devait intervenir, comme le prévoit l'article 151 de la Constitution.

Au cours de la discussion, il est apparu clairement que la majorité était divisée. Alors que l'examen en commission aurait pu se poursuivre, il a été décidé de suspendre la discussion. La majorité l'a poursuivie séparément. Il a été proposé de procéder à la nomination par voie d'arrêté délibéré en Conseil des ministres au lieu de laisser ce soin aux ministres de la Justice et de l'Intérieur. Les membres de la majorité qui avaient formulé des objections constitutionnelles, légales et de principe parce que le Conseil supérieur de la Justice n'était pas consulté pour la nomination de ces magistrats fédéraux importants, ont été réduits à quia. Seule comptait la possibilité de pouvoir influencer, au sein du Conseil des ministres, sur la décision de nomination. Les candidats avaient d'ailleurs déjà été présentés par les procureurs généraux avant même que le Sénat ait pu débattre de la nouvelle loi.

M. Mahoux est même parvenu à avancer des arguments constitutionnels pour justifier le retrait de son amendement. C'est le comble ! On invoque le droit mais dès que celui-ci entrave l'exercice du pouvoir, on fait fi des principes constitutionnels.

waarborgen, de controle van een objectieve en onafhankelijke magistraat op de politie ten einde de misbruiken bij de politie te bestrijden. Alle principes werden onmiddellijk opzijgeschoven omdat men de politieke zekerheid had dat men bij deze politieke benoemingen zou worden betrokken.

De heer Mahoux haalde zelfs constitutionele bezwaren aan om het intrekken van zijn amendement te rechtvaardigen. Dat was het toppunt! Nadat werd verwezen naar artikel 151 van de Grondwet, dat bepaalt dat de Hoge Raad op dit vlak bevoegd is, werd een amendement ingetrokken om een politieke benoeming mogelijk te maken met het argument dat het amendement ongrondwettelijk zou zijn. Na dit allemaal te hebben gehoord, hoeven we ons over niets meer te verwonderen. Men beroept zich op het recht, maar zodra dat de machtsuitoefening hindert, wordt er met de grondwettelijke beginselen geen rekening meer gehouden.

Mevrouw Clotilde Nyssens (PSC). – *In de commissie voor de Justitie vallen we van de ene verbazing in de andere. Er wordt weliswaar af en toe nog wat wetgevend werk gedaan, maar het is blijkbaar moeilijk zich aan beginselen te houden, of aan wetteksten en nog minder aan het Gerechtelijk Wetboek. Wat gebeurd is, is ongehoord, in de eerste plaats omdat niet kon worden bepaald of het wetsontwerp onder artikel 77 dan wel onder artikel 78 van de Grondwet viel. Het is nochtans duidelijk*

artikel 77. Als de benoeming van magistraten in de rechterlijke orde niet tot het hoofdstuk betreffende de rechterlijke organisatie behoort zoals bedoeld in artikel 77 van de Grondwet, weet ik niet meer wat onder dat artikel valt.

We kunnen aannemen dat politie-aangelegenheden niet onder artikel 77 vallen. Volgens mij mag het begrip “rechterlijke organisatie” beperkt worden in de zin van artikel 77 en mag men ervan uitgaan dat het hoofdstuk van het Gerechtelijk Wetboek betreffende de procedures en de bevoegdheden, onder artikel 78 valt. Ik begrijp evenwel niet dat de benoeming van magistraten niet tot de rechterlijke organisatie behoort. De terminologie doet problemen rijzen in de commissie voor de Justitie. Het is niet nodig jurist te zijn om dat te begrijpen. Er zijn grenzen aan het verkeerd gebruik van de artikelen 77 en 78.

Wat daarop volgde is eveneens ongehoord. Eerst zegt de minister van Justitie dat de zaak dringend is want dat de politie vanaf 1 januari moet worden gecontroleerd door magistraten. Hij stelt voor die magistraten zelf te benoemen, na advies van het College van procureurs-generaal. We komen niet te weten over hoeveel magistraten het gaat: waarschijnlijk drie of vier. Dan zegt men ons dat er onderhandelingen aan de gang zijn met een lid van het College en wordt de naam van dat lid genoemd. Er wordt ook gezegd dat de profielen al min of meer zijn vastgelegd, dat er zelfs al personen min of meer zijn aangewezen, aangezien niet veel magistraten vertrouwd zijn met die materie. Met de hulp van het College van procureurs-generaal zouden die personen snel kunnen worden aangewezen. De oppositie probeert te discussiëren over het feit dat het advies van het College van procureurs-generaal wordt gevraagd. We hebben ook vragen bij het woord “detachering”, want de maatregel wordt ons voorgesteld als een loutere detachering.

Dan komt er een amendement, merkwaardig genoeg

Mme Clotilde Nyssens (PSC). – On ne finira pas de s'étonner en commission de la Justice du Sénat ! Il est exact que l'on essaie de faire de temps en temps du droit, mais il est bien difficile de s'en tenir à des principes, voire à des textes de loi et encore moins au code judiciaire. Ce qui s'est passé est inqualifiable, d'abord parce qu'on ne parvenait pas à déterminer si le projet de loi relevait de l'article 77 ou 78 de la Constitution. Or, il est évident qu'il relève de l'article 77. Si nommer des magistrats dans l'ordre judiciaire ne relève pas du chapitre relatif à l'organisation judiciaire au sens où l'article 77 de la Constitution l'entend, je ne sais plus ce qui relève dudit article.

On peut dire que les matières relatives à la police pourraient échapper à l'article 77. Je veux bien que l'on restreigne le mot « organisation judiciaire » au sens de l'article 77 et qu'on considère que le chapitre du code judiciaire relatif aux procédures et aux compétences relève de l'article 78. Je ne comprends toutefois pas que la nomination de magistrats ne relève pas de l'organisation judiciaire. La terminologie commence à poser problème en commission de la Justice. Il ne faut pas être juriste pour comprendre. Il y a des limites à la torture que l'on fait subir aux articles 77 et 78 de la Constitution.

Ce qui s'est passé ensuite est inqualifiable parce que l'on a assisté à une pièce de théâtre. Premier acte : le ministre de la justice vient nous dire qu'il est urgent, ce que nous confirmons, de contrôler la police à partir du 1er janvier et que, bien entendu, des magistrats doivent contrôler cette police. Nous sommes tous d'accord. Le ministre propose de nommer lui-même des magistrats en demandant l'avis du Collège des procureurs généraux. On ne parvient pas à connaître le nombre de ces magistrats : trois ou quatre semble-t-il. Quand on va dans le détail, on nous dit déjà que les pourparlers sont en cours avec un membre du collège. On nous cite le nom du procureur général. On nous dit que les profils sont déjà plus ou moins établis, voire que des personnes sont déjà plus ou moins désignées parce que, tout compte fait, il n'y a pas beaucoup de magistrats qui s'y connaissent en la matière. Trouver des magistrats compétents pour contrôler la police n'est pas facile. Il sont donc triés sur le volet. Avec l'aide du Collège des procureurs généraux, on pourrait désigner ces personnes assez rapidement. Nous entendons ce discours. Nous essayons, dans l'opposition, de raisonner au sujet de la formule consistant à prendre l'avis des

ingediend door de socialisten en Ecolo. Zij eisen het advies van de Hoge Raad voor de Justitie. Wij zijn verheugd over dat amendement, want ons land heeft tenslotte een grondwettelijk orgaan, waarvan de bevoegdheid, krachtens artikel 151 van de Grondwet, bestaat in het aanwijzen en benoemen van magistraten en het uitoefenen van de externe controle op de rechterlijke orde. Wij zijn het dus met de socialisten en met Ecolo eens om het advies van de Hoge Raad voor de Justitie te vragen. Dan rijst echter een praktisch probleem: hoe kan dat advies aan de Hoge Raad worden gevraagd, hoe kan hij samenkomen tussen kerstmis en nieuwjaar? Er wordt ons gezegd dat de procedure lang zal aanslepen. Om magistraten te benoemen, heeft men 255 dagen nodig. Via een wet zouden we ervoor kunnen zorgen dat een kortere termijn wordt opgelegd. Wij wilden ons dus op dat schema baseren, om de nodige garanties voor onafhankelijkheid te krijgen en de Hoge Raad voor de Justitie zijn rol te laten spelen zoals bepaald in artikel 151.

Terwijl we ons nog over een oplossing aan het beraden waren, legt men ons een nieuw en dringend amendement voor over de tijdelijke benoeming van drie of vier magistraten. Het gaat inderdaad om een "ontwerp van tijdelijke wet" in afwachting dat een andere wet wordt goedgekeurd. Deze wet is dus helemaal niet tijdelijk. De magistraten kunnen voor onbepaalde tijd worden benoemd. Eenmaal benoemd zal het moeilijk zijn hen te doen opstappen.

Wellicht zal het om zeer competente magistraten gaan. Ze zullen als enigen in België zulk een verstrekkende controlebevoegdheid hebben over de politie. Ik verzeker u dat de tweede wet over het federale parket ophef zal baren in het parlement. Het advies van de Hoge Raad voor de Justitie zal overigens niet mals zijn.

Een tijdelijke wet is per definitie beperkt in de tijd. De socialisten en Ecolo trekken hun amendement, waarin ze het advies van de Hoge Raad voor de Justitie vragen, in en nu zegt men ons dat deze magistraten niet meer door de minister, maar bij in de ministerraad overlegd ministerieel besluit zullen worden aangewezen. Dat is ongehoord. Ik begrijp dat sommige partijen de keuze van de minister van Justitie niet helemaal vertrouwen. De andere meerderheidspartijen hebben evenwel geen vertrouwen in de regering, die binnenkort de magistraten moet benoemen die de politie zullen controleren.

We weten evenmin hoeveel magistraten er zullen zijn, wat hun taalrol en politieke kleur zal zijn en voor hoe lang ze worden benoemd. Niemand weet wat hun profiel is, behalve dan de minister van Justitie die blijkbaar enkele zeldzame exemplaren op de kop wist te tikken.

Onze fractie zal dit ontwerp uiteraard niet goedkeuren. Wij hadden een amendement ingediend dat deze bevoegdheden aan de nationaal magistraten toevertrouwde. Als deze echt overbelast zijn, volstaat het er een of twee bij te benoemen of hen van sommige opdrachten te ontlasten.

Nieuwe verantwoordelijkheden en opdrachten mogen niet worden toevertrouwd aan politiek benoemde personen.

procureurs généraux. On se pose des questions sur le terme « détachement ». On nous présente, en effet, cette mesure comme une simple mesure de détachement, soit de transfert d'un magistrat d'un poste à un autre.

Puis arrive un amendement, curieusement déposé par les socialistes et Ecolo. Ceux-ci réclament l'avis du Conseil supérieur de la justice. Nous nous réjouissons de cet amendement parce qu'enfin, nous avons dans notre pays un organe constitutionnel dont la mission, régie par l'article 151 de la Constitution, consiste à désigner et à nommer des magistrats ainsi qu'à assurer le contrôle externe de l'ordre judiciaire. Nous trouvons l'idée excellente. Nous nous disons parfaitement d'accord avec les socialistes et Ecolo sur l'idée de prendre l'avis du Conseil supérieur de la justice. Mais un problème pratique se pose : comment saisir ce Conseil supérieur de la justice ? Comment allait-il se réunir entre Noël et Nouvel an ? Tout compte fait, ce n'était pas notre affaire. Puisqu'il s'agit d'un organe constitutionnel, ses membres peuvent éventuellement se déplacer. On nous dit que la procédure sera longue et que pour nommer des magistrats, il faut 255 jours. On pouvait imaginer trouver, par le biais d'une loi, des accommodements et imposer un délai plus court. Nous nous situons dans l'optique de travailler sur ce schéma-là afin d'obtenir des garanties d'indépendance et de faire jouer au Conseil supérieur de la justice son rôle en regard de l'article 151.

Pendant que nous étions en train de mijoter cette solution, on nous annonce un nouvel amendement ; on nous demandait de travailler dans l'urgence pour faire face à un cas de force majeure : la nomination temporaire de trois ou quatre magistrats. Cette loi est en effet un « projet de loi temporaire ». Quant à la durée prévisible de ladite loi, on nous répond que cela durera le temps de voter une autre loi. Cette loi n'a donc rien de temporaire. Ces magistrats peuvent être nommés pour une durée indéterminée et il est évident qu'une fois qu'ils le seront, on aura bien du mal à les faire partir.

Pour ma part, je fais confiance au ministre de la Justice : ces magistrats seront peut-être très compétents et ils seront les seuls en Belgique à disposer de ce pouvoir extraordinaire de contrôle de la police. Je vous assure que la deuxième loi sur le parquet fédéral va provoquer des remous au parlement. L'avis du Conseil supérieur de la Justice sur cette proposition de loi – que l'on n'est pas prêt de voir arriver – ne serait d'ailleurs pas piqué des vers.

Une loi temporaire est, par définition, limitée dans le temps. Les socialistes et les Ecolos retirent leur amendement demandant l'avis du Conseil supérieur de la Justice et voilà qu'on nous déclare que ces magistrats ne seront plus nommés par le ministre de la Justice mais désignés par un arrêté ministériel délibéré en Conseil des ministres. C'est du jamais vu ! Je comprends bien que certains partis aient pu ne pas faire confiance à un ministre qui choisit, peut-être d'une manière trop personnelle, des personnes éventuellement triées sur le volet. Cependant, on a bien senti la méfiance des autres partis de la majorité devant l'intention du ministre de nommer, dans les prochains jours, des magistrats chargés du contrôle de la police.

On ignore en outre combien il y aura de magistrats, quel sera leur appartenance linguistique et leur couleur politique et pour combien de temps ils seront nommés. On ignore aussi leurs

Mevrouw Martine Taelman (VLD). – Er is bij de oppositie een groot verschil tussen wat ze belijdt in woorden en wat ze doet. De hypocrisie is groot. De oppositie belijdt in woorden dat ze een controle wil op de federale politie vanaf 1 januari 2001. Maar hoe kan hun voorstel tot depolitisering uitvoerbaar zijn tegen 1 januari 2001? Er bestaat daarvoor geen enkele procedure, zeker geen grondwettelijke. Terwijl de heer Vandenberghe schermt met de grondwettelijkheid, bestaat er geen procedure die bepaalt dat de Hoge Raad voor de Justitie een dergelijke benoeming kan doen of beter, want er is geen sprake van benoeming, deze opdracht zou kunnen geven. Hoe kan de oppositie volhouden dat ze vanaf 1 januari 2001 een effectieve controle op de politie wil, terwijl ze een procedure via de Hoge Raad voor de Justitie eist? Dat is praktisch niet mogelijk. Ze kan beter eerlijk zijn en zeggen geen controle op de federale politie te willen en liever te wachten op het federale parket.

De heer Hugo Vandenberghe (CVP). – Ik wil er in de eerste plaats op wijzen, dat de dringende behandeling van bepaalde ontwerpen vandaag, het gevolg is van de zeer grote vertraging in de behandeling van die ontwerpen in de Kamer. Ik verwijt dat niet a priori aan de regering. Ik herinner eraan dat een wetsvoorstel over het federaal parket werd ingediend, omdat er over dat probleem, volgens de pers, binnen de meerderheid maandenlang is gebakkeleid. Ik heb vóór de vakantie meermaals gevraagd waar het ontwerp op het federaal parket bleef. Toen in september bleek dat men in tijdnood zou geraken, heeft men een beroep gedaan op de edelmoedigheid van een aantal kamerleden om het akkoord van de meerderheid als wetsvoorstel in te dienen teneinde de adviezen van de Raad van State en de Hoge Raad voor de Justitie te ontwijken. Tijdens de besprekingen werd vastgesteld dat dit, wegens het belang van de zaak, niet kon. Die adviezen moesten dus toch worden gevraagd. Zodra men dat wist, was het duidelijk dat de goedkeuring in Kamer en Senaat vóór 31 december niet meer mogelijk zou zijn. Had men begin november de nodige initiatieven genomen, dan had men nu niet moeten inroepen dat er op 1 januari 2001 geen controle op de politie zal zijn en ons verwijten dat wij tegen die controle zouden zijn. Dat argument is trouwens niet pertinent. Ten eerste kan men niet de dringende noodzaak voor het land inroepen, als de huidige situatie dit te wijten is aan eigen nalatigheid, vooral niet omdat voortdurend met het devies “snel en efficiënt” wordt gezwaaid. Ten tweede had men tussenformules kunnen bedenken voor de inspraak van de Hoge Raad voor de Justitie, al was het maar door de voordracht of het advies in de tijd te beperken. Het gaat

profiel, sauf si l'on fait confiance au ministre de la Justice qui lui, semble connaître les profils et aurait trouvé les perles rares.

Il est évident que mon groupe ne votera pas le projet qui nous est soumis aujourd'hui. Nous avons déposé un amendement qui consistait à dire que la seule solution pour respecter le code judiciaire et l'esprit de la réforme des polices et de la justice, était de conférer ces compétences à des magistrats nationaux. Si ceux-ci étaient véritablement surchargés, il y suffisait d'en nommer un ou deux de plus ou d'en décharger certains de quelques tâches.

En effet, on ne confie pas des responsabilités nouvelles et une mission nouvelle à des personnes détachées par voie politique

Mme Martine Taelman (VLD). – *Il y a un gouffre entre les actes de l'opposition et ce qu'elle prêche. Elle prétend vouloir contrôler la police fédérale à partir du 1er janvier 2001. Il est peu probable que d'ici là, on soit parvenu à dépolitiser les nominations.*

Alors que M. Vandenberghe brandit le spectre de la constitutionnalité, aucune procédure n'autorise le Conseil supérieur de la Justice à procéder à de telles nominations ou à en charger un tiers. Comment l'opposition peut-elle encore prétendre vouloir contrôler la police à partir du 1er janvier 2001 alors qu'elle veut faire intervenir le Conseil supérieur de la Justice ? Elle ferait mieux d'avouer qu'elle ne souhaite pas un tel contrôle et qu'elle préfère attendre l'installation du parquet fédéral.

M. Hugo Vandenberghe (CVP). – *Si nous devons aujourd'hui traiter certains projets dans l'urgence, c'est à cause du retard qui s'est accumulé à la Chambre. Selon la presse, la proposition de loi sur le parquet fédéral est une conséquence des attermoissements de la majorité. Lorsqu'on s'est rendu compte que le projet ne serait pas prêt à temps, certains députés ont décidé de déposer une proposition sur le même thème afin de se dérober à l'avis du Conseil d'État et du Conseil supérieur de la Justice. Vu l'importance de la question, ces avis ont malgré tout été requis. Dès ce moment, il devenait impossible que les deux chambres votent la proposition avant le 31 décembre.*

Si on avait pris les initiatives indispensables, on ne pourrait pas aujourd'hui nous reprocher de nous opposer à ce contrôle. L'urgence peut difficilement être invoquée par ceux qui se sont rendus coupables de négligences.

On aurait aussi pu fixer, à titre transitoire, un délai dans lequel le Conseil supérieur de la Justice aurait rendu son avis ou présenté des candidats.

Par ailleurs, la réforme des polices ne sera pas achevée le 1er janvier 2001, certaines de ses dispositions n'entrant pas en vigueur à cette date.

Bien que je ne partage pas l'avis de Mme Taelman, je tiens à la remercier d'avoir amorcé la discussion. Cela contraste avec l'attitude de la majorité, qui semble peu inspirée pour répondre à nos arguments.

immers toch maar om een tijdelijke maatregel. Ten derde is het niet juist dat op 1 januari 2001 de politiehervorming in al zijn aspecten, in werking treedt. De betreffende tekst bevat verschillende artikelen waarin wordt gezegd dat de bepalingen niet op die datum in werking treden.

Ik dank collega Taelman omdat zij deze discussie is aangegaan. Over het algemeen zwijgt de meerderheid immers. Ze is uitgeteld, vermoeid en heeft geen inspiratie om ook maar op één van onze argumenten te antwoorden. Ik feliciteer dus mevrouw Taelman voor de moed om hier namens de meerderheid deze opmerking te maken, al zal zij wel begrijpen dat ik het niet met haar eens kan zijn.

Mevrouw Gerda Staveaux-Van Steenberge (VL. BLOK).

– Mijnheer de voorzitter, ik wil mij eerst tot u richten. U sluit mij volledig uit in dit debat. U laat iedereen aan het woord, laat dan nog de repliek toe en pas daarna mag ik mijn zeg komen doen. Ik ben geen paria en ik wil ook niet als een paria behandeld worden.

De voorzitter. – Mevrouw Taelman had het woord gevraagd. Zij is lid van de VLD-fractie, die de grootste is in de Senaat. Bijgevolg is het normaal dat ik haar het woord heb gegeven.

Mevrouw Gerda Staveaux-Van Steenberge (VL. BLOK).

– Ik sluit mij volkomen aan bij wat mijn voorganger van de oppositie heeft gezegd. De heer Vandenberghe heeft het al op flamboyante wijze duidelijk gemaakt, maar toch wou ik zelf ook mijn ongenoegen uiten over de gang van zaken bij de meerderheidspartijen. Het ontwerp werd in de Kamer ingediend als wetsvoorstel. De regering, die snel en efficiënt wil regeren, was evenwel nog niet klaar met het federaal parket en er diende een noodplan te worden bedacht. In de Kamer onthield het Vlaams Blok zich. We stemden niet tegen omdat onze partij van oordeel is dat een gerechtelijke controle op de politie inderdaad noodzakelijk is. We stemden ook niet voor omdat de fractie niet akkoord ging met de procedure tot aanwijzing van de magistraten. Wat er nu in de Senaat gebeurt, grenst aan het onwaarschijnlijke, meer nog het is hallucinant.

Toen het ontwerp van tijdelijke wet in de commissie voor de Justitie werd besproken, bleek dat een overgroot gedeelte van de commissieleden vond dat de ministers van Justitie en Binnenlandse Zaken niet alleen konden beslissen over de aanwijzing van de magistraten, maar dat dit diende te gebeuren op voordracht van de Hoge Raad voor de justitie. Dit was immers één van de verworvenheden van de octopusakkoorden. In het oorspronkelijk ontwerp was enkel een advies van het college van procureurs-generaal voorgeschreven. Daarom werden amendementen ingediend door mezelf en door de heren Mahoux en Dubié c.s. In de namiddag diende de heer Mahoux c.s. een nieuw amendement in, waarbij de magistraten niet door de minister van Justitie zouden aangewezen worden, maar door de Ministerraad. Een advies van het college van procureurs-generaal was zelfs niet meer nodig. De socialisten en de groenen buigen dus enkel en alleen opdat ze mee benoemingen kunnen doen. Het gaat hier dus weer om politieke benoemingen zoals in het verleden, hoe men ze ook moge noemen, anders was de regering tevreden geweest met de benoeming door de minister van Justitie.

Mijnheer de minister, voor de zoveelste keer bent u dus teruggefloten door de socialisten en de groenen. Onze fractie

Mme Gerda Staveaux-Van Steenberge (VL. BLOK). – *Monsieur le président, je veux tout d'abord m'adresser à vous. Vous m'excluez complètement de ce débat. Vous laissez parler tout le monde, vous autorisez les répliques et ce n'est qu'après que je peux intervenir. Je ne suis pas un paria et ne veux pas être traitée comme telle.*

M. le président. – Mme Taelman avait demandé la parole. Elle appartient au VLD, le groupe le plus important du Sénat. Il est donc normal que je l'aie laissé parler en premier lieu.

Mme Gerda Staveaux-Van Steenberge (VL. BLOK). – *Je partage entièrement l'avis de M. Vandenberghe lorsqu'il exprime son mécontentement à propos du cours pris par les événements. Le projet a été déposé à la Chambre sous forme de proposition. Alors qu'il prône la rapidité et l'efficacité, le gouvernement n'a pas été capable d'installer le parquet fédéral dans les délais prévus ; il a donc fallu un plan d'urgence. Mon groupe s'est abstenu lors du vote à la Chambre. Nous n'avons pas voté contre puisque nous sommes convaincus de la nécessité d'un contrôle judiciaire de la police. Nous n'avons pas voté pour puisque nous n'approuvons pas la procédure de désignation des magistrats. Ce qui se passe en ce moment au Sénat est hallucinant.*

Au moment de la discussion du projet de loi temporaire en commission de la Justice, la majorité des membres a estimé que la nomination des magistrats devait se faire à l'intervention des ministres de la Justice et de l'Intérieur, sur présentation du Conseil supérieur de la Justice. Cette procédure était d'ailleurs prévue par l'accord Octopus. Au départ, le seul avis requis était celui du collège des procureurs généraux. Après plusieurs amendements des verts et des socialistes, il ne restait plus trace de cet avis et la désignation des magistrats incombait au Conseil des ministres. Nous voilà donc revenus à l'époque des nominations politiques.

Monsieur le ministre, pour la énième fois, les socialistes et les verts vous mettent hors jeu. Notre groupe redéposera un amendement pour que les magistrats soient désignés sur proposition du Conseil supérieur de la Justice. La majorité devrait voter cet amendement puisqu'il rejoint sa proposition initiale.

Mon groupe ne peut accepter le projet dans sa forme actuelle.

zal opnieuw een amendement indienen om de aanwijzing van de magistraten op voordracht van de Hoge Raad voor de Justitie te laten gebeuren. Met dit amendement kunnen de meerderheidspartijen akkoord gaan, aangezien ze dit initieel zo hadden ingediend. Met het ontwerp zoals het nu voorligt, kan onze fractie niet akkoord gaan.

De heer Jean-François Istasse (PS). – *De kwalificatie vormt een belangrijk probleem. De Kamer heeft ons in een impasse gebracht. We konden ons oorspronkelijk standpunt onmogelijk handhaven. In het licht van de beslissingen die onlangs werden genomen, heeft de fractievoorzitter van de PRL voorgesteld de rechtspraak van de overlegcommissie met betrekking tot deze problemen te herzien. Bij die gelegenheid zou de overlegcommissie zich eens grondig kunnen bezinnen.*

Het amendement dat met goedkeuring van de regering werd ingediend, is aanbevelenswaardig omdat daardoor de magistraten op dezelfde manier worden aangewezen als de personen die ze moeten controleren. Wij zullen dit ontwerp goedkeuren omdat er in januari een controleorgaan moet zijn voor de federale politie.

De heer Marc Verwilghen, minister van Justitie. – In de eerste plaats dank ik de heer Istasse voor zijn verslag over de werkzaamheden in de commissie voor de Justitie. Eén zaak is tijdens de debatten zeer duidelijk naar voor gekomen: iedereen was het erover eens dat er een controle moest komen vanwege magistratuur op de politiediensten die vanaf 1 januari 2001 hun politietaken zullen waarnemen.

De discussies spitsten zich op twee problemen toe: de vraag of artikel 77 dan wel artikel 78 van de Grondwet van toepassing was en het probleem van de aanwijzing van de magistraten die voor deze controle zouden instaan. Ik wens hierop even in te gaan omdat ik mij niet van de indruk kan ontdoen dat de zaken niet juist worden voorgesteld.

De discussie of artikel 77 dan wel artikel 78 van de Grondwet van toepassing is, gaat mij als regeringslid principieel niet aan. Het gaat om een betwisting tussen beide kamers. Toch ben ik van mening dat er overtuigende argumenten bestonden voor de stelling dat artikel 78 van toepassing was. De Kamer heeft uiteindelijk ook voor die visie geopteerd. De artikelen die door de tijdelijke wet worden gewijzigd, hebben immers betrekking op de wet van 7 december 1998 tot organisatie van de geïntegreerde politiedienst, gestructureerd op twee niveaus. Ook deze wet valt onder van artikel 78 van de Grondwet en werd niet door de Senaat geëvoceerd.

Tegelijkertijd werd een theorie ontwikkeld waarbij onder meer artikel 144bis van het Gerechtelijk Wetboek werd aangegrepen om over te stappen naar een toepassing van artikel 77 van de Grondwet. Artikel 144bis van het Gerechtelijk Wetboek is echter nog altijd niet in werking getreden. Dit argument ging dus niet op. Ook bij andere wetten werd niet tot een evocatie overgegaan op basis van een onjuiste kwalificatie. Ik denk hierbij aan de wet betreffende

M. Jean-François Istasse (PS). – La qualification constitue un problème important. Il était évident que nous nous trouvions dans une impasse par rapport à la Chambre. Le président de celle-ci fut extrêmement clair à ce sujet. Il était donc inutile de s'obstiner dans la voie que nous avons d'abord souhaité suivre en commission de la Justice. Par contre, le chef de groupe du PRL a proposé, au vu des décisions qui ont été prises récemment, de revoir la jurisprudence de la commission de concertation sur l'ensemble de ces problèmes. Ce sera l'occasion de mener une réflexion au sein de ladite commission de concertation. Cela ne me paraît pas négligeable.

J'en viens au fond du problème. L'amendement qui a été introduit avec l'accord du gouvernement, me paraît intéressant dans la mesure où les magistrats seront désignés dans les mêmes formes que ceux qu'ils devront contrôler. Cet élément n'est pas négligeable. Je remercie le gouvernement d'avoir accepté cet amendement. Sur le fond, il y avait vraiment urgence démocratique à mettre en place un contrôle sur la police fédérale telle qu'elle sera créée dès le mois de janvier. Cela justifie notre soutien à ce projet.

M. Marc Verwilghen, ministre de la Justice. – *Je remercie M. Istasse pour son rapport sur les travaux de la commission de la Justice. Les débats ont fait apparaître la nécessité d'un contrôle de la magistrature sur les services de police à partir du 1er janvier 2001.*

On s'est alors posé la question de savoir si cette matière était visée à l'article 77 ou 78 de la Constitution. Bien que j'estime qu'il s'agit là d'une question à trancher entre les deux chambres, les arguments semblaient pencher en faveur de l'article 78 et la Chambre s'est finalement ralliée à cet avis.

Les articles modifiés par la loi temporaire se rapportent en effet à la loi du 7 décembre 1998 organisant un service de police intégré, structuré à deux niveaux. Cette loi qui relève également de l'article 78 de la Constitution, n'a pas été évoquée par le Sénat. D'autres lois n'ont pas été évoquées en raison d'une qualification inexacte : je songe par exemple à la loi relative à l'analyse ADN en matière pénale.

Le second problème concerne la désignation des magistrats : d'aucuns avaient opté pour une désignation basée sur l'article 151 de la Constitution qui prévoit une intervention du Conseil supérieur de la Justice mais cet article n'est pas d'application.

Les magistrats qui seront désignés s'occuperont du contrôle des services de police et n'intenteront pas d'actions criminelles. Cette tâche incombera au procureur fédéral. L'article 151 n'était donc pas d'application. Si tel avait été le cas, le Conseil supérieur de la justice n'aurait disposé ni d'un profil ni d'une procédure. S'il en disposait, comme ce sera le cas pour le procureur fédéral, je tiens à souligner que la procédure dure 240 jours. Il est donc évident que la première année, les magistrats ne pourront pas contrôler les services

de DNA-analyse in strafzaken of de wet over het tuchtstatuut van personeelsleden van de politiedienst. Voor beide wetten was artikel 77 van de Grondwet van toepassing.

Een tweede probleem is de aanwijzing van de magistraten. Sommigen opteerden voor een aanstelling op basis van artikel 151 van de Grondwet en dus via een interventie van de Hoge Raad voor de Justitie. Welnu, artikel 151 van de Grondwet kent de Hoge Raad geen bevoegdheden toe met betrekking tot de opdrachtgevers. De magistraten die zullen worden aangewezen zullen, zich bezig houden met het toezicht op de politiediensten en niet met het voeren van de strafvordering. Dit wordt een taak voor de federale procureur. Artikel 151 was dan ook niet van toepassing.

Mocht dat echter wel het geval zijn geweest, dan zou de Hoge Raad voor de Justitie noch over een profiel, noch over een procedure beschikken. Mocht hij toch daarover beschikken, zoals voor de federale procureur het geval zal zijn, dan wijs ik erop dat de doorlooptijd 240 dagen bedraagt.

Daarbij hoef ik geen tekening te maken. In het eerste jaar zou door de magistraten geen enkele controle kunnen worden uitgeoefend op de politiediensten.

De aanduiding gebeurt niet via de nationaal magistraten. Zij zijn immers beperkt in aantal. Er waren er twee en nu zijn er drie, maar die hebben de handen vol met de taken die hen zijn toevertrouwd. Indien ze ook zouden moeten instaan voor de controle op de politiediensten, zou dit ten koste gaan van het controlewerk dat ze moeten uitvoeren of van hun werk van nationaal magistraat, en dus van de coördinatie van de strafvordering in dossiers die een nationaal of zelfs een internationaal karakter hebben.

In die omstandigheden is het normaal dat we geen nationale magistraten hebben aangewezen. We hebben daarom een bijzondere procedure uitgewerkt om de magistraten te benoemen bij een in ministerraad overlegd besluit. Ik beschouw dit niet als een bewijs van wantrouwen; integendeel, ik heb altijd gezegd dat het profiel van deze magistraten reeds gekend was, namelijk het profiel dat in de octopuswet wordt gehanteerd voor de federale procureur. Dit betekent dat anciënniteit en kennis van het terrein noodzakelijk zijn. Spijtig genoeg zijn er in de magistratuur niet veel kandidaten die aan de vereiste voorwaarden voldoen om zich kandidaat te stellen.

Ik ben er dan ook van overtuigd dat hoewel de keuze tijdelijk is ze de enige mogelijkheid vormt om op korte termijn een oplossing te bieden voor deze aangelegenheid.

De heer Vandenberghe verwijt me voortdurend de spoedbehandeling in te roepen. Toen ik vroeger voorzitter was van de commissie voor de Justitie, wat ik zowel was onder minister De Clerck als onder minister Van Parys, werd ik vaak met dezelfde motieven geconfronteerd. Voor sommige kon ik begrip opbrengen en voor andere minder.

Ik geef toe dat de spoedbehandeling niet de aangenaamste manier van werken is als men met een hoge werkdruk wordt geconfronteerd. Ik volg de heer Vandenberghe echter niet als hij enerzijds controle op de politiediensten wil, maar anderzijds niet bereid is het middel aan te reiken om die controle op korte termijn te realiseren.

de police.

Etant donné l'ampleur des tâches qui leur sont déjà confiées, les trois magistrats nationaux ne se verront pas confier cette mission supplémentaire.

Dans ces conditions, il était normal que nous n'ayons pas désigné les magistrats nationaux. Dès lors, nous avons prévu une procédure qualifiée de particulière et qui consiste à prendre un arrêté délibéré en conseil des ministres. Je ne considère pas cela comme un acte de méfiance ; au contraire, j'ai toujours dit que le profil de ces magistrats était déjà connu. Il s'agit du profil qui a été repris dans la loi Octopus pour le procureur fédéral. Cela signifie qu'une certaine ancienneté, une certaine connaissance du terrain sont nécessaires. Et dès lors, les gens qui sont en situation pour poser leur candidature à ces fonctions ne sont malheureusement pas très nombreux dans la magistrature.

Je suis dès lors convaincu que même s'il s'agit d'une procédure temporaire, elle constitue la seule possibilité de résoudre rapidement ce problème.

M. Vandenberghe me reproche constamment de requérir l'urgence. J'ai cependant été confronté personnellement à ce type de situation au moment où j'étais président de la commission de la Justice et j'admets qu'il n'est pas particulièrement agréable d'être mis sous pression.

Je ne comprends cependant pas M. Vandenberghe qui prétend vouloir contrôler les services de police sans accepter d'y mettre les moyens.

J'invite donc le Sénat à voter ce projet.

Ik verzoek de Senaat dan ook dit ontwerp goed te keuren.

– **De algemene bespreking is gesloten.**

Artikelsgewijze bespreking

(Voor de tekst aangenomen door de commissie voor de Justitie, zie stuk 2-596/4.)

De voorzitter. – Artikel 1 luidt:

Deze wet regelt een aangelegenheid als bedoeld in artikel 78 van de Grondwet.

Op dit artikel heeft de heer Vandenberghe amendement nr. 2 ingediend (zie stuk 2-596/2) dat luidt:

Dit artikel vervangen als volgt:

Deze wet regelt een aangelegenheid als bedoeld in artikel 77 van de Grondwet.

De heer Hugo Vandenberghe (CVP). – Ik maak van deze gelegenheid gebruik om te antwoorden op de argumenten die de minister van Justitie inroept.

Voor mij is het evident dat een wijziging op zijn minst de inwerkingtreding van artikel 144bis van het Gerechtelijk Wetboek betreft. Dat artikel is immers niet van kracht, omdat dit in het licht van de wet op het federaal parket moet gebeuren bij koninklijk besluit. Maar de wet bestaat en de beginselen die erin opgenomen zijn, worden hernomen in de wet op het politieambt.

De werkelijke draagwijdte van het ontwerp is de bepaling dat de bevoegdheden die omschreven zijn in artikel 144bis van het Gerechtelijk Wetboek worden opgedragen aan de in het ontwerp bedoelde magistraten. Met andere woorden, het is evident dat artikel 144bis van het Gerechtelijk Wetboek van kracht wordt vanaf 1 januari 2001, maar dat de bevoegdheden niet worden uitgeoefend door het federaal parket, maar door de ad hoc aangeduide magistraten.

Ik wil de discussie niet nodeloos rekken, maar sta me toe nog twee punten aan te snijden.

Ten eerste, wat de Hoge Raad voor de Justitie betreft, kan worden gediscussieerd over de draagwijdte van artikel 151 van de Grondwet. Niemand heeft beweerd, en dit is ook niet de zin van het amendement, dat de Hoge Raad voor de Justitie de benoemingen diende te doen, maar men kon zijn advies vragen, wat men trouwens wel heeft gedaan voor het ontwerp inzake het federaal parket.

Ten tweede, vanzelfsprekend zijn we voor de controle op de politie. We waren bereid formules ad hoc te zoeken om dit probleem op te lossen, maar door omstandigheden waarop ik niet dieper inga, is dit niet mogelijk gebleken.

Ik trek dit amendement evenwel in, omdat ik de regels wil respecteren. Als de overlegcommissie het conflict heeft beslecht – al is de beslissing slecht – komt het niet aan een assemblee toe hieraan wijzigingen te brengen. Het is niet omdat de Kamer voortdurend blijkt geeft hiervoor geen respect te hebben en omdat ik lid ben van de oppositie, dat ik me tot dergelijke kunstgrepen laat verleiden om het de meerderheid moeilijk te maken. Dat komt de geloofwaardigheid van de politiek trouwens niet ten goede.

De voorzitter. – Ik zal de heer De Croo hierover berichten.

– **La discussion générale est close.**

Discussion des articles

(Pour le texte adopté par la commission de la Justice, voir document 2-596/4.)

M. le président. – L'article 1er est ainsi libellé :

La présente loi règle une matière visée à l'article 78 de la Constitution.

À cet article, M. Vandenberghe propose l'amendement n° 2 (voir document 2-596/2) ainsi libellé :

Remplacer cet article par ce qui suit :

La présente loi règle une matière visée à l'article 77 de la Constitution.

M. Hugo Vandenberghe (CVP). – *Je profite de l'occasion qui m'est offerte pour répondre aux arguments invoqués par le ministre de la Justice.*

Pour moi, il est évident qu'il s'agit d'une modification de l'entrée en vigueur de l'article 144bis du code judiciaire. Cet article n'est en effet pas en vigueur mais la loi existe et les principes qui y figurent sont repris dans la loi sur la fonction de police.

Il est évident que l'article 144bis du code judiciaire entre en vigueur à partir du 1er janvier 2001, mais que les compétences ne sont pas exercées par le parquet fédéral mais par les magistrats désignés à cet effet.

Je voudrais encore ajouter deux points : en ce qui concerne le Conseil supérieur de la Justice, on pourrait discuter de la portée de l'article 151 de la Constitution. Personne n'a prétendu que ce Conseil devait procéder aux nominations mais on peut demander son avis, comme on l'on fait pour le projet relatif au parquet fédéral.

Nous sommes évidemment favorables à un contrôle de la police. Nous étions prêts à rechercher des solutions ad hoc pour résoudre ce problème mais les circonstances l'ont empêché.

Je retire cet amendement car j'entends m'en tenir aux règles. Si la commission de concertation a tranché, il ne revient pas à une assemblée de modifier sa décision. Ce n'est pas parce que la Chambre ne respecte pas ce principe ni parce que je suis dans l'opposition que j'userai de ce type d'artifices pour ennuyer la majorité. Ce n'est d'ailleurs pas ainsi que l'on renforce la crédibilité politique.

M. le président. – J'informerai M. De Croo.

De voorzitter. – Artikel 2 luidt:

In de wet van 7 december 1998 tot organisatie van een geïntegreerde politiedienst, gestructureerd op twee niveaus, wordt een artikel 257bis ingevoegd, luidende:

“Art. 257bis. - In afwachting dat de federale procureur en de federale magistraten de hen bij deze wet, bij de wet van 5 augustus 1992 op het politieambt, bij de wet van 18 juli 1991 tot regeling van het toezicht op politie- en inlichtingendiensten en bij artikel 47quater van het Wetboek van strafvordering opgedragen taken en bevoegdheden kunnen opnemen, worden deze uitgeoefend door magistraten die daartoe worden aangewezen bij ministerieel besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad.

Alleen magistraten die, al naargelang het geval, voldoen aan de voorwaarden om als federale procureur of federaal magistraat te worden aangewezen, komen hiervoor in aanmerking.”

Op dit artikel heeft de heer Vandenberghe amendement nr. 1 ingediend (zie stuk 2-596/2) dat luidt:

Dit artikel vervangen als volgt:

“De nationaal magistraten worden onder toezicht en onder leiding van een lid van het college van procureurs-generaal, dat de Koning hiertoe heeft aangewezen na overleg met dit college, belast met:

1° het toezicht op de algemene en bijzondere werking van de federale politie zoals bepaald in artikel 144bis, §2, 4°, van het Gerechtelijk Wetboek, ingevoegd door artikel 6 van de wet van 22 december 1998 betreffende de verticale integratie van het openbaar ministerie, het federaal parket en de raad van procureurs des Konings;

2° het zitting nemen in de federale politieraad, overeenkomstig artikel 6, 5°, van de wet van 7 december 1998 tot organisatie van een geïntegreerde politiedienst, gestructureerd op twee niveaus;

3° het toezicht op de indexsystemen zoals bepaald in artikel 44/4 van de wet van 5 augustus 1992, ingevoegd door artikel 191 van de wet van 7 december 1998;

4° het voorzitten van het controleorgaan op het beheer van de algemene nationale gegevensbank zoals bepaald in artikel 44/7 van de wet van 5 augustus 1992, ingevoegd door artikel 191 van de wet van 7 december 1998.”

Mevrouw Clotilde Nyssens (PSC). – Zoals ik reeds heb gezegd strekt dit amendement ertoe alle bevoegdheden die tijdelijk aan de magistraten ad hoc zullen worden toevertrouwd, over te hevelen naar de nationaal magistraten.

Eén punt in het antwoord van de minister blijft mij verbazen: deze magistraten zullen geen eigen statuut, profiel of wettelijk kader hebben. Het lijkt me eigenaardig dat dergelijke belangrijke nieuwe opdrachten worden toegewezen aan magistraten waarvan de plaats en het statuut niet in de wet is vastgelegd.

Het aanwijzen van de nationaal magistraten lijkt mij minder risico's in te houden. De minister zal de drie of vier gepaste personen voordragen, maar deze personen zullen zich van de ene dag op andere met de federale politie moeten

M. le président. – L'article 2 est ainsi libellé :

Un article 257bis, rédigé comme suit, est inséré dans la loi du 7 décembre 1998 organisant un service de police intégré, structuré à deux niveaux :

« Art. 257bis. - En attendant que le procureur fédéral et les magistrats fédéraux puissent assumer les tâches et compétences qui leur sont attribuées par la présente loi, par la loi du 5 août 1992 sur la fonction de police, par la loi du 18 juillet 1991 organique du contrôle des services de police et de renseignements et par l'article 47quater du Code d'instruction criminelle, ces tâches et compétences seront exercées par les magistrats désignés par arrêté ministériel délibéré en Conseil des ministres.

Seuls les magistrats qui, selon le cas, sont dans les conditions pour être désignés procureur fédéral ou magistrat fédéral, seront pris en compte. »

À cet article, M. Vandenberghe propose l'amendement n° 1 (voir document 2-596/2) ainsi libellé :

Remplacer cet article par la disposition suivante :

« Les magistrats nationaux sont chargés, sous la surveillance et la direction d'un membre du collège des procureurs généraux désigné par le Roi à cet effet après concertation avec ledit collège :

1° D'exercer sur le fonctionnement général et particulier de la police fédérale la surveillance prévue par l'article 144bis, §2, 4°, du Code judiciaire, inséré par l'article 6 de la loi du 22 décembre 1998 sur l'intégration verticale du ministère public, le parquet fédéral et le conseil des procureurs du Roi ;

2° De siéger au sein du Conseil fédéral de police, conformément à l'article 6, 5°, de la loi du 7 décembre 1998 organisant un service de police intégré, structuré à deux niveaux ;

3° D'exercer sur les systèmes d'index la surveillance prévue à l'article 44/4 de la loi du 5 août 1992, inséré par l'article 191 de la loi du 7 décembre 1998 ;

4° D'exercer la présidence de l'organe chargé de contrôler la gestion de la banque de données nationale générale ainsi qu'il est prévu à l'article 44/7 de la loi du 5 août 1992, inséré par l'article 191 de la loi du 7 décembre 1998. »

Mme Clotilde Nyssens (PSC). – Comme je l'ai dit tout à l'heure, cet amendement vise à transférer temporairement aux magistrats nationaux la totalité des compétences multiples qui seront temporairement attribuées aux magistrats ad hoc ; ces derniers seront désignés par l'arrêté ministériel annoncé.

J'ai bien écouté la réponse du ministre et je reste très perplexe sur un point : ces quelques magistrats ad hoc n'auront ni statut, ni profil, ni cadre légal particulier. Il me paraît étrange de confier des nouvelles missions aussi importantes à des magistrats dont la place et le statut ne sont pas prévus par la loi.

L'utilisation de magistrats nationaux, qui ont leur place dans notre code judiciaire, me paraît moins dangereuse. J'entends bien que le ministre prendra soin de proposer, au Conseil des

bezighouden zonder een vooraf vastgesteld kader. Deze bepaling is zeer eigenaardig en om die reden dien ik mijn amendement dat ertoe strekt deze bevoegdheden over te dragen aan de nationaal magistraten opnieuw in.

De heer Philippe Mahoux (PS). – *Deze overgangsbepaling komt er enkel omdat de voorziene structuur om de federale politie te controleren, tijdelijk niet kan worden toegepast.*

Mevrouw Clotilde Nyssens (PSC). – *De heer Mahoux was zo-even niet aanwezig toen we lang hebben gesproken over het tijdelijk karakter van de maatregel. Het is ongelooflijk dat in alle haast bijzondere statuten in elkaar moeten worden geknutseld voor dergelijke belangrijke opdrachten. Er werd geen einddatum voor de opdracht van deze magistraten ad hoc vastgelegd en aangezien het nog wat tijd zal vergen om de wet op het federaal parket goed te keuren zullen deze personen zich inzetten en op hun plaats blijven.*

De voorzitter. – Op hetzelfde artikel heeft mevrouw Staveaux-Van Steenberge amendement nr. 6 ingediend (zie stuk 2-596/6) dat luidt:

In het voorgestelde artikel 257bis de woorden “worden deze uitgeoefend door magistraten die daartoe worden aangewezen bij ministerieel besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad” vervangen door de woorden “worden deze uitgeoefend door de magistraten die daartoe worden aangewezen door de minister van Justitie op voordracht van de Hoge Raad voor de Justitie”.

Mevrouw Gerda Staveaux-Van Steenberge (VL. BLOK). – Ik heb het amendement nummer 3 dat de heer Mahoux in de commissie indiende, overgenomen, omdat ik van oordeel blijf dat een advies van de Hoge Raad voor de Justitie geen vertraging zal opleveren voor de aanwijzing van de magistraten die belast zijn met de controle op de federale politie. Zo een advies is ook nodig voor het federaal parket. De goedkeuring van dit amendement impliceert niet dat we de procedure van artikel 151 van de Grondwet moeten volgen.

– **De stemming over de amendementen wordt aangehouden.**

ministres probablement, les trois ou quatre personnes qui conviennent, mais j’attire votre attention sur le fait que, du jour au lendemain, on demandera à ces personnes de s’occuper de la police fédérale sans entrer dans un cadre préétabli. Cette disposition est très particulière et c’est pourquoi je maintiens l’amendement visant à confier ces compétences à des magistrats nationaux.

M. Philippe Mahoux (PS). – Il en est ainsi par la force des choses, madame Nyssens, puisque cette solution intermédiaire transitoire est liée au fait que la structure prévue pour contrôler la police fédérale ne peut être appliquée momentanément.

Mme Clotilde Nyssens (PSC). – Vous n’étiez pas en séance tout à l’heure quand nous avons longuement discuté du caractère temporaire de cette mesure, monsieur Mahoux. Il est invraisemblable de devoir bricoler dans l’urgence des statuts particuliers pour des missions aussi importantes. Aucune date n’étant fixée pour la fin de mission de ces magistrats ad hoc, et comme il faudra du temps pour voter cette loi sur le parquet fédéral, ces personnes vont s’investir – ce que j’espère – et, bien entendu, elles resteront en place.

M. le président. – Au même article, Mme Staveaux-Van Steenberge propose l’amendement n° 6 (voir document 2-596/6) ainsi libellé :

À l’article 257bis, alinéa premier, proposé, remplacer les mots « ces tâches et compétences seront exercées par les magistrats désignés par arrêté ministériel délibéré en Conseil des ministres » par les mots « ces tâches et compétences seront exercées par les magistrats désignés à cette fin par le ministre de la Justice, sur présentation du Conseil supérieur de la Justice ».

Mme Gerda Staveaux-Van Steenberge (VL. BLOK). – *J’ai repris l’amendement n° 3 de M. Mahoux car j’estime que l’avis du Conseil supérieur de la Justice ne retardera pas la désignation des magistrats chargés du contrôle de la police fédérale. Un tel avis est également nécessaire pour le parquet fédéral. Le vote de cet amendement n’implique pas que nous devions suivre la procédure de l’article 151 de la Constitution.*

– **Le vote sur les amendements est réservé.**

Wetsontwerp tot goedkeuring van het Protocol tot wijziging van het Verdrag van 9 februari 1994 inzake de heffing van rechten voor het gebruik van bepaalde wegen door zware vrachtwagens, ter voldoening aan Richtlijn 1999/62/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 17 juni 1999 betreffende het in rekening brengen van het gebruik van bepaalde infrastructuurvoorzieningen aan zware vrachtvoertuigen ondertekend te Brussel op 22 maart 2000 door de regeringen van het Koninkrijk België, het Koninkrijk Denemarken, de Bondsrepubliek Duitsland, het Groothertogdom Luxemburg, het Koninkrijk der Nederlanden en het Koninkrijk Zweden, en tot wijziging van de wet van 27 december 1994 tot goedkeuring van voormeld Verdrag en tot invoering van een Eurovignet overeenkomstig Richtlijn 93/89/EEG van de Raad van de Europese Gemeenschappen van 25 oktober 1993 (Stuk 2-583)

Algemene bespreking

De heer Louis Siquet (PS), rapporteur. – De commissie heeft dit wetsontwerp in aanwezigheid van de minister van financiën besproken op 12 en 18 december 2000.

Dit ontwerp heeft de goedkeuring tot doel van het Protocol van 22 maart 2000 dat door de respectieve regeringen van de eurovignetlidstaten werd ondertekend en dat voortvloeit uit de verklaring van de regeringen tijdens de 2142^e zitting van de Raad van de Europese Unie.

Voor de inleidende uiteenzetting door de minister van Financiën, de algemene en de artikelsgewijze bespreking verwijs ik naar het schriftelijk verslag.

Er werden twee amendementen ingediend door de heer Vandenberghe. Het eerste strekte ertoe de woorden “artikel 77 van de Grondwet” te vervangen door “artikel 78 van de Grondwet”. Dit amendement werd verworpen met negen tegen vier stemmen.

Een tweede amendement strekte ertoe een nieuw artikel 7bis in te voegen en werd verworpen met tien stemmen tegen vier.

Het wetsontwerp in zijn geheel werd eenparig aangenomen door de veertien aanwezige leden.

Het verslag werd eenparig goedgekeurd door de negen aanwezige leden.

De heer Hugo Vandenberghe (CVP). – We blijven een interessante discussie voeren over artikel 77 van de Grondwet. Om aan te tonen dat ik in mijn argumentatie niet partijdig ben, wijs ik erop dat we hier geconfronteerd worden met het ‘kamee-effect’: we zien enkel de neus van de kameel

Projet de loi portant assentiment du Protocole modifiant l’Accord du 9 février 1994 relatif à la perception d’un droit d’usage pour l’utilisation de certaines routes par des véhicules utilitaires lourds, vu la mise en vigueur de la Directive 1999/62/CE du Parlement européen et du Conseil de l’Union européenne du 17 juin 1999 relative à la taxation des poids lourds pour l’utilisation de certaines infrastructures, signé à Bruxelles le 22 mars 2000, entre les gouvernements du Royaume de Belgique, du Royaume du Danemark, de la République fédérale d’Allemagne, du Grand-Duché de Luxembourg, du Royaume des Pays-Bas et du Royaume de Suède, et modifiant la loi du 27 décembre 1994 portant assentiment de l’Accord précité et instaurant une Eurovignette, conformément à la Directive 93/89/CEE du Conseil des Communautés européennes du 25 octobre 1993 (Doc. 2-583)

Discussion générale

M. Louis Siquet (PS), rapporteur. – La commission a examiné le présent projet de loi lors de ses réunions des 12 et 18 décembre 2000 en présence du ministre des Finances.

Le présent projet a pour objet l’assentiment du protocole du 22 mars 2000 qui fut signé par les gouvernements respectifs des États membres de l’Eurovignette et qui résulte de la déclaration du gouvernement lors de la 2142ème session du Conseil de l’Union européenne.

En ce qui concerne l’exposé introductif du ministre des Finances, la discussion générale et la discussion des articles, je me réfère au rapport écrit.

Deux amendements ont été déposés. Le premier, déposé par M. Vandenberghe, vise à remplacer les mots « article 77 de la Constitution » par les mots « article 78 de la Constitution ». Cet amendement a été rejeté par neuf voix contre quatre.

Un deuxième amendement tendant à insérer un article 7bis nouveau a été rejeté par dix voix contre quatre.

L’ensemble du projet de loi a été adopté à l’unanimité des quatorze membres présents.

Le présent rapport a été approuvé à l’unanimité des neuf membres présents.

M. Hugo Vandenberghe (CVP). – *Nous poursuivons notre discussion intéressante sur l’article 77 de la Constitution mais le gouvernement continue à n’en voir que des détails.*

Quel est donc le statut de ce protocole relatif à l’instauration d’une Eurovignette ? S’il s’agit d’un accord international, le

en niet de bult. Zo hanteert de regering artikel 77.

De regering wil hier blijkbaar blijk geven van een zekere grandeur. Daarom geeft ze alle artikelen van het ontwerp met de lange titel – ik zal hem niet helemaal herhalen – over de uitvoering van een richtlijn en een protocol de stempel bicameraal. Het gaat immers om de goedkeuring van een protocol. Wat is het statuut van een protocol tussen bepaalde Europese landen over de invoering van een Eurovignet? Indien het om een internationaal verdrag gaat, dan telt het ontwerp ter goedkeuring van dit verdrag slechts twee artikelen. Een eerste dat aangeeft dat artikel 77 van de Grondwet van toepassing is en een tweede dat aangeeft dat het verdrag wordt goedgekeurd. Een verdrag kunnen we immers niet amenderen of in stukjes goedkeuren. Een verdrag wordt goedgekeurd of niet goedgekeurd.

Omdat het verdrag bepalingen bevat die een weerslag hebben op de wet van 1994, bevat het wetsontwerp wijzigingen van bepalingen van deze wet. De goedkeuring van het verdrag is een materie die onder artikel 77 van de Grondwet valt, maar de formele gevolgen, de wetten uitgevaardigd in uitvoering van het goedgekeurde verdrag, vallen natuurlijk niet onder artikel 77. Als dat wel het geval was, zou dit artikel op zowat de helft van de ontwerpen van toepassing zijn, aangezien onze wetgeving bijna voor de helft bestaat uit de uitvoering van richtlijnen, verdragen en internationale overeenkomsten.

Mijns inziens begaan we hier dus een vergissing, die een precedent zal zijn. Er wordt immers bepaald dat alle bepalingen in uitvoering van een internationaal verdrag bicamerale materie zijn. Ik denk daar anders over en wil iedereen dus waarschuwen, zodat niemand kan opwerpen: 'we wisten het niet' of 'het is de laatste keer'. Laten we dus goed nota nemen dat de Senaat van oordeel is dat alle wettelijke bepalingen ter uitvoering van een internationaal verdrag bicamerale materie zijn. Zo eindigen we dit jaar met een juridische revolutie van formaat.

– **De algemene bespreking is gesloten.**

Artikelsgewijze bespreking

(Voor de tekst aangenomen door de commissie voor de Financiën en de Economische Aangelegenheden, zie stuk 2-583/4.)

De voorzitter. – Artikel 1 luidt:

Deze wet regelt een aangelegenheid als bedoeld in artikel 77 van de Grondwet.

Op dit artikel heeft de heer Vandenberghe amendement nr. 1 ingediend (zie stuk 2-583/2) dat luidt:

In dit artikel de woorden "artikel 77 van de Grondwet" vervangen door de woorden "artikel 78 van de Grondwet".

De heer Hugo Vandenberghe (CVP). – Ik hoef dit amendement niet meer te verdedigen. Het spreekt voor zich.

– **De stemming over dit amendement en over artikel 1 wordt aangehouden.**

De voorzitter. – De heren Caluwé en Vandenberghe hebben amendement nr. 2 ingediend (zie stuk 2-583/2) dat luidt:

Een artikel 7bis invoegen luidende:

"Artikel 5 van dezelfde wet wordt aangevuld met een 3°,

projet d'assentiment ne doit comporter que deux articles, le premier faisant référence à l'article 77 de la Constitution et le second indiquant l'adoption de l'accord.

Etant donné que cet accord comporte des dispositions qui peuvent avoir des répercussions sur la loi de 1994, le projet de loi en modifie certaines dispositions.

L'assentiment à cet accord relève de l'article 77 de la Constitution mais pas les suites formelles, les lois promulguées en exécution de cet accord. Si tel était le cas, cet article s'appliquerait à la moitié des projets.

J'estime donc que nous commettons ici une erreur qui constituera un précédent. On considère en effet que toutes les dispositions prises en exécution d'un accord international sont des matières bicamérales. N'étant pas de cet avis, je veux mettre les autres en garde pour leur éviter de dire par la suite : « Nous ne le savions pas » ou « C'est la dernière fois ».

Le Sénat estime donc que toutes ces dispositions sont de compétence bicamérale : il s'agit d'une révolution juridique d'envergure.

– **La discussion générale est close.**

Discussion des articles

(Pour le texte adopté par la commission des Finances et des Affaires économiques, voir document 2-283/4.)

M. le président. – L'article 1er est ainsi libellé :

La présente loi règle une matière visée à l'article 77 de la Constitution.

À cet article, M. Vandenberghe propose l'amendement n° 1 (voir document 2-583/2) ainsi libellé :

Remplacer les mots « article 77 de la Constitution » par les mots « article 78 de la Constitution ».

M. Hugo Vandenberghe (CVP). – *Je n'ai plus besoin de défendre cet amendement. Il parle de lui-même.*

– **Le vote sur cet amendement et sur l'article 1er est réservé.**

M. le président. – MM. Caluwé et Vandenberghe proposent l'amendement n° 2 (voir document 2-583/2) ainsi libellé :

Insérer un article 7bis libellé comme suit :

« L'article 5 de la même loi est complété par un 3°, libellé

luidende:

“3° de voertuigen die uitsluitend worden gebruikt binnen de havenomheining, zoals die door de minister van Financiën wordt bepaald.”

De heer Hugo Vandenberghe (CVP). – Het is een belangrijk amendement omdat we een bijzonder statuut willen geven aan de voertuigen die uitsluitend worden gebruikt binnen de havenomheining.

We willen tegemoet komen aan de politiek van de regering, gericht op economische groei en verdere ontplooiing van onze havens en de verbetering van hun concurrentiestructuur zodat ze nog beter kunnen concurreren met Rotterdam en Hamburg. We willen de heer Delwaide nog een bijkomende pluim op zijn hoed laten steken.

De wagens die binnen het havengebied circuleren en maar incidenteel gebruik maken van de openbare weg moeten niet onder deze bepalingen vallen. Dit vloeit overigens voort uit artikel 4 van het verdrag van 9 februari 1994. Dergelijke wagens mogen niet onderworpen worden aan het Eurovignet. We moeten dus tegemoetkomen aan de vraag van belangrijke economische verantwoordelijken die alleen het belang van het land op het oog hebben en die bepaling inlassen.

- De stemming over het amendement wordt aangehouden.
- De artikelen 2 tot 7 worden aangenomen.
- De aangehouden stemmings en de stemming over het wetsontwerp in zijn geheel hebben later plaats.

Wetsontwerp tot wijziging van artikel 71, eerste lid, 4°, van de nieuwe gemeentewet (Stuk 2-590) (Evocatieprocedure)

Algemene bespreking

De voorzitter. – De heer Olivier de Clippele, rapporteur, verwijst naar zijn verslag. –

- De algemene bespreking is gesloten.

Artikelsgewijze bespreking

(Voor de tekst aangenomen door de commissie voor de Binnenlandse Zaken en de Administratieve Aangelegenheden, zie stuk 2-590/3.)

- De stemming over het wetsontwerp in zijn geheel heeft later plaats.

Regeling van de werkzaamheden

De voorzitter. – Als de minister van Justitie daarmee akkoord gaat, stel ik voor nu de vraag om uitleg te horen van mevrouw Nyssens. *(Instemming)*

Vraag om uitleg van mevrouw Nyssens aan de minister van Justitie over «gratie en dienstverlening ten bate van de gemeenschap» (nr. 2-284)

Mevrouw Clotilde Nyssens (PSC). – Enkele weken geleden

comme suit :

« 3° les véhicules qui sont utilisés exclusivement dans l'enceinte des ports, telle que celle-ci est déterminée par le ministre des Finances. »

M. Hugo Vandenberghe (CVP). – *Il s'agit d'un amendement important car nous voulons donner un statut particulier aux véhicules utilisés exclusivement dans l'enceinte des ports.*

Nous voulons que nos ports puissent ainsi encore mieux rivaliser avec ceux de Rotterdam ou Hambourg.

Les dispositions concernant l'Eurovignette ne doivent pas s'appliquer aux véhicules qui circulent dans la zone portuaire et qui n'utilisent qu'incidemment la voie publique.

Nous devons donc insérer cette disposition pour rencontrer la demande d'importants responsables économiques qui ne visent que l'intérêt du pays.

- Le vote sur l'amendement est réservé.
- Les articles 2 à 7 sont adoptés.
- Il sera procédé ultérieurement aux votes réservés ainsi qu'au vote sur l'ensemble du projet de loi.

Projet de loi modifiant l'article 71, alinéa 1er, 4°, de la nouvelle loi communale (Doc. 2-590) (Evocatieprocedure)

Discussion générale

M. le président. – M. Olivier de Clippele, rapporteur, se réfère à son rapport écrit. –

- La discussion générale est close.

Discussion des articles

(Pour le texte adopté par la commission de l'Intérieur et des Affaires administratives, voir document 2-590/3.)

- Il sera procédé ultérieurement au vote sur l'ensemble du projet de loi.

Ordre des travaux

M. le président. – Je vous propose de passer maintenant à la demande d'explications de Mme Nyssens au ministre de la Justice, si le ministre est d'accord. *(Assentiment)*

Demande d'explications de Mme Clotilde Nyssens au ministre de la Justice sur «la grâce et le travail d'intérêt général» (n° 2-284)

Mme Clotilde Nyssens (PSC). – Cette demande

maakte een persartikel melding van een nieuwe vorm van strafuitvoering, die sinds februari van dit jaar wordt toegepast. Aan personen die tot onherroepelijke straffen zijn veroordeeld en om gratie verzoeken, zou worden voorgesteld om gemeenschapswerk te doen in ruil voor de belofte dat het gratieverzoek welwillend zou worden onderzocht. Ik stond daar perplex van. Gratie is een delicaat probleem en gemeenschapswerk wordt meer en meer toegepast. Bevestigt de minister deze praktijk? Zo ja, wat is daar dan de wettelijke grondslag van? Er rijzen vragen over de geldigheid van deze "voorwaardelijke gratie". Niets waarborgt immers dat dit op een echte gratie zal uitdraaien. Gaat de minister zijn bevoegdheid niet te buiten aangezien gemeenschapswerk op die manier aan de rechter ten gronde of aan de met het onderzoek belaste magistraat ontsnapt? Deze praktijk is des te verbazingwekkender nu er al verschillende jaren een grote terughoudendheid bestaat om gratie te verlenen aan opgesloten personen. Blijkbaar heeft men op het ministerie van Justitie trouwens toegegeven dat het een betwistbare praktijk is dat het parket aan verenigingen, die belast zijn met de toepassing van de wet van 29 juni 1964 op het uitstel, de opschorting en de probatie, het toezicht op de uitvoering van het gemeenschapswerk kan toevertrouwen, na een advies aan de diensten voor de gratieverlening. Staat de minister voorlopige invrijheidstellingen toe met het oog op een gratieverlening, wetende dat ook die praktijk betwistbaar is?

De heer Marc Verwilghen, minister van Justitie. – *Op de vraag of er sinds februari van dit jaar alternatieve maatregelen worden toegepast in het kader van de gratieverlening is mijn antwoord ja en neen. Ja, omdat er soms een proeftijd aan de gratieverlening wordt verbonden. Tijdens die periode moet er in sommige gevallen gemeenschapswerk worden verricht. Mijn antwoord is neen, omdat het niet om een nieuwe praktijk gaat. Mijn voorganger heeft ze bij wijze van proef ingevoerd. Gelet op het belang dat ik hecht aan alternatieve straffen, heb ik deze werkmethode voortgezet.*

Volgens artikel 110 van de grondwet heeft de Koning het recht straffen kwijt te schelden of te verminderen en ze, zoals algemeen wordt aanvaard, om te zetten in andere straffen. De Koning, en dus de minister van Justitie, overschrijdt daarmee zijn bevoegdheden niet. In de praktijk betekent zulks dat de Koning één of meer voorwaarden verbindt aan de kwijtschelding van de straf. Wij spreken dan van een gratie onder opschortende voorwaarde of van een voorwaardelijke gratieverlening. Gratie wordt slechts mogelijk wanneer de voorwaarden zijn vervuld. Die voorwaarden kunnen zijn: de schadeloosstelling van de burgerlijke partij, het presteren van

d'explications est à l'ordre du jour depuis plusieurs semaines et, la semaine dernière, je n'ai pas pu rester pour vous la poser, monsieur le ministre de la Justice.

Un article paru dans la presse il y a quelques semaines fait état d'une nouvelle forme de gestion de l'exécution des peines, appliquée depuis début février de cette année. Il semblerait qu'il serait proposé aux personnes condamnées à des peines irrévocables et sollicitant une grâce, d'effectuer des travaux d'intérêt général contre la promesse que les recours en grâce seraient examinés avec bienveillance.

Cet article m'a laissée quelque peu perplexe. En effet, je sais que le problème de la grâce est un problème délicat et que les travaux d'intérêts généraux sont de plus en plus fréquents. Le ministre confirme-t-il cette pratique ?

Dans l'affirmative, quelle est la base légale d'une telle pratique ? On peut s'interroger sur la validité de cette espèce de « grâce conditionnelle » car rien ne dit qu'elle débouchera automatiquement sur une grâce pure et simple.

Ce faisant, le ministre ne sort-il pas de sa compétence, puisque les travaux d'intérêt général échappent ainsi à la compétence du juge du fond ou du magistrat instructeur pour glisser dans les mains de votre office ?

Cette pratique est de surcroît étonnante à une période où, depuis plusieurs années, il y a une profonde réticence à appliquer le système de la grâce, en particulier à des personnes incarcérées.

Il semble en outre qu'au ministère de la Justice, on ait reconnu que le fait que le parquet puisse proposer aux divers organismes ou associations chargés en application de la loi du 29 juin 1964 sur le sursis, la suspension et la probation de surveiller l'exécution des travaux d'intérêt général, après avoir donné un avis au service des grâces, soit une pratique controversée.

Enfin, de manière plus générale, le ministre octroie-t-il des libérations provisoires en vue d'une grâce, sachant que la légalité d'une telle pratique prête également à contestations ?

M. Marc Verwilghen, ministre de la Justice. – *Vous souhaitez savoir s'il est vrai que, depuis le début du mois de février de cette année, des mesures alternatives sont appliquées dans le cadre de la grâce. Ma réponse est oui et non.*

Oui, parce qu'un délai d'épreuve est parfois lié à l'octroi de la grâce. Pendant cette période, un travail d'intérêt général doit, dans certains cas, être effectué.

Toutefois, ma réponse est négative si vous me demandez s'il s'agit d'une nouvelle pratique puisque celle-ci a été introduite à titre expérimental par mon prédécesseur. Compte tenu de l'intérêt que je porte aux peines alternatives, j'ai continué à appliquer cette méthode de travail.

L'article 110 de la Constitution confère au Roi le droit de remettre ou de réduire les peines et, comme il est communément admis, de les transformer en d'autres peines. En agissant ainsi, le Roi – et donc moi-même, comme ministre de la Justice – ne dépasse pas ses compétences en cette matière.

Pratiquement, cela signifie que le Roi lie une ou plusieurs

een aantal uren gemeenschapswerk, het volgen van een opleiding, het verbod om tijdens een bepaalde periode nieuwe inbreuken te plegen, enz.

Voorlopige invrijheidstellingen worden sinds jaren niet meer verbonden aan gratieverzoeken. U zegt terecht dat er geen wettelijke grondslag is voor de voorlopige invrijheidstellingen. Ik hoop weldra een wetsontwerp te kunnen voorleggen dat dit aspect van de strafuitvoering regelt.

Mevrouw Clotilde Nyssens (PSC). – *Betreft dat aangekondigde wetsontwerp de organieke wet op het gevangeniswezen, dat een gevolg is van de studie van Lieven Dupont, of betreft het een wetsontwerp op de strafuitvoeringsrechtbanken? Binnen welke termijn zal dat ontwerp worden ingediend?*

De heer Marc Verwilghen, minister van Justitie. – *Het werk op kabinetsniveau is beëindigd. Er zijn nu interkabinettenvergaderingen. Nadat die zijn afgerond, zal ik het ontwerp aan de ministerraad voorleggen, naar ik hoop in februari 2001.*

– **Het incident is gesloten.**

Vraag om uitleg van mevrouw Anne-Marie Lizin aan de minister van Justitie over «de voorbereiding van de bijzondere commissie voor de toepassing van het Verdrag van Den Haag betreffende de burgerrechtelijke aspecten van internationale ontvoering van kinderen, die van 22 tot 28 maart 2001 in Den Haag wordt gehouden» (nr. 2-264)

Mevrouw Anne-Marie Lizin (PS). – *De toepassing van het verdrag van Den Haag over de internationale ontvoering van kinderen, waaraan de Senaat in mei 2000 een studiedag heeft gewijd, wordt nu in verschillende studiebijeenkomsten onderzocht.*

Welke houding neemt de regering daar nu over aan? Zijn de terugkeertermijnen voor het ontvoerde kind kort genoeg? Geeft de toepassing van het verdrag voldoening? Bestaan er daarover al statistieken? Beroepen de Belgische advocaten zich op dat verdrag? Werden de gerechtelijke instanties voldoende geïnformeerd? In welke gevallen wordt de mening van het kind gehoord? Moet de betwiste uitzonderingsclausule worden behouden?

De vierde commissiezitting over de uitvoering van het verdrag zal in maart 2001 in Den Haag plaatsvinden. Zullen in ons land één of meer rechtbanken zich kunnen specialiseren in gevallen waarin het verdrag wordt

conditions à la remise de la peine. Nous parlons alors d'une grâce sous condition suspensive ou d'une grâce conditionnelle : la grâce n'est acquise qu'au moment où les conditions fixées dans l'arrêté de grâce sont remplies. Ces conditions peuvent être : l'indemnisation de la partie civile, la prestation d'un certain nombre d'heures de travail d'intérêt général, le suivi d'une formation, l'interdiction de commettre de nouvelles infractions pendant une certaine période, etc.

Enfin, vous voulez savoir si des libérations provisoires sont toujours octroyées en vue d'une obtention de grâce. Des libérations provisoires sont bel et bien accordées, mais depuis des années, elles ne sont plus liées à des demandes de grâce. C'est à juste titre que vous dites qu'il n'y a pas de base légale pour les libérations provisoires. Dans peu de temps, j'espère pouvoir vous présenter un projet de loi qui réglera notamment cet aspect de l'exécution des peines.

Mme Clotilde Nyssens (PSC). – *Le projet de loi que vous annoncez sur l'exécution des peines concerne-t-il la loi organique sur les prisons, à la suite de l'étude de M. Lieven Dupont, ou bien s'agit-il, plus généralement, d'un projet de loi sur les tribunaux d'application des peines ?*

Quelle est l'échéance prévue pour le dépôt de ce projet ?

M. Marc Verwilghen, ministre de la Justice. – *Quant à l'échéance, le travail est terminé au cabinet. Nous organisons maintenant des réunions intercabineaux. Quand cette étape sera franchie, je présenterai le projet en question au Conseil des ministres. J'espère pouvoir en saisir le Conseil au mois de février.*

– **L'incident est clos.**

Demande d'explications de Mme Anne-Marie Lizin au ministre de la Justice sur «la préparation de la commission spéciale sur le fonctionnement de la Convention de La Haye sur les aspects civils de l'enlèvement international d'enfants, qui se tiendra à La Haye du 22 au 28 mars 2001» (n° 2-264)

Mme Anne-Marie Lizin (PS). – *L'application de la Convention de La Haye sur l'enlèvement international d'enfants, à laquelle le Sénat a consacré une journée de travail en mai 2000, est pour l'instant l'objet de nombreux séminaires d'appréciation.*

Quelle est aujourd'hui la position du gouvernement à cet égard ?

Les délais de retour de l'enfant enlevé sont-ils suffisamment brefs ?

Les cas de mise en œuvre de la convention sont-ils satisfaisants ? Existe-t-il déjà des statistiques à cet égard ?

Les avocats belges recourent-ils, dans leur argumentaire, à cette Convention ?

L'information des instances judiciaires a-t-elle été faite ? Est-ce satisfaisant ?

ingeroepen zodat de rechters zelf specialisten zijn? Heeft de minister een houding bepaald met betrekking tot de interpretatieproblemen van het verdrag van Den Haag, in het bijzonder zijn relatie met artikel 8 van het Europees verdrag voor de rechten van de mens? Heeft de Belgische overheid een duidelijk mandaat om de commissie van maart 2001 voor te bereiden? Zijn de kosten voor de uitvoering van de beslissingen tot terugkeer van de kinderen nog steeds ten laste van de aansprakelijk geachte ouder? Bestaat er een duidelijke regeling over de tenlasteneming van de gerechts- en reiskosten? Heeft de minister een regeling uitgewerkt voor de contacten tussen de benadeelde ouder en het kind tijdens de duur van de procedure van het verdrag? De moeders, vooral de Marokkaanse moeders, rakelen dit punt dikwijls op. Kunnen die moeders, zelfs als de terugkeer niet wordt gevraagd, hulp krijgen om contact te leggen met het kind in het land waarnaar het werd ontvoerd? Beoogt de minister een financiering en een uitgebreidere rol voor het secretariaat van het verdrag van Den Haag? Zijn amendementen vereist om het verdrag strikter toe te passen of is er een gedragscode nodig voor de centrale overheden? Kunnen wij de Belgische antwoorden krijgen op de vragenlijst die door het secretariaat van de conferentie werd voorbereid? Onze commissie wil op 16 januari gedurende een halve dag een werkvergadering over deze problematiek organiseren met de experts van het ministerie.

De heer Marc Verwilghen, minister van Justitie. – *Na anderhalf jaar toepassing van het verdrag van Den Haag is het voor ons land te vroeg om een al te strakke houding aan te nemen over de draagkracht ervan in de landen die wij daarmee hebben geconfronteerd. De ervaring met het verdrag van Luxemburg uit 1980 heeft België ertoe gebracht andere procedureregels te volgen om een betere toepassing van beide verdragen mogelijk te maken. Aldus werd een spoedprocedure ingevoerd om zo snel mogelijk te kunnen oordelen over een exequuturaanvraag betreffende een vreemde beslissing aangaande hoede- en bezoekerrecht of een vraag tot onmiddellijke terugkeer van een kind. De partijen verschijnen dan binnen de acht dagen na de inschrijving van het verzoekschrift op de algemene rol. Die termijn kan tot drie dagen worden teruggebracht. De voorzitter van de rechtbank van eerste aanleg doet uitspraak zoals in kort geding.*

L'opinion de l'enfant est-elle entendue et dans quels cas précis ?

La clause d'exception, tellement discutée, doit-elle être maintenue ?

La quatrième commission sur le fonctionnement de la Convention se tiendra à La Haye au mois de mars 2001.

La Belgique peut-elle envisager de spécialiser une ou plusieurs juridictions pour les cas faisant appel à la convention de manière à ce que les juges soient eux-mêmes spécialisés ?

Face aux difficultés d'interprétation de la Convention de La Haye, en particulier la relation avec l'article 8 de la Convention européenne des droits de l'homme, le ministère a-t-il élaboré une position ?

L'autorité centrale belge dispose-t-elle d'un mandat clair pour gérer l'ensemble de ces matières et préparer cette commission de mars 2001 ?

Le coût de la mise en œuvre des décisions de retour d'enfants, basée sur la Convention de La Haye, est-il toujours à charge du parent responsable ou considéré comme tel ? Existe-t-il une règle claire pour la prise en charge des frais judiciaires et des frais de voyage ?

Avez-vous défini une règle pour permettre les contacts entre le parent lésé et l'enfant pendant la durée de la procédure de la Convention de La Haye ? Les mères, en particulier les mères marocaines, soulèvent souvent ce point. Même si le retour n'est pas demandé, ces mères peuvent-elles obtenir une aide pour pouvoir établir un contact avec l'enfant dans le pays où il a été enlevé ?

Le ministre est-il disposé à envisager un financement et un rôle plus important du secrétariat de la Convention de La Haye ?

Convient-il d'envisager des amendements pour rendre la convention plus stricte ou de s'orienter vers un code de pratiques qui guidera les autorités centrales ?

Pourrions-nous disposer des réponses belges au questionnaire préparé par le secrétariat de la conférence ?

Notre commission souhaite, en une demi-journée, le 16 janvier, organiser une séance de travail avec les experts de votre ministère sur cette question.

M. Marc Verwilghen, ministre de la Justice. – Voici les réponses aux nombreuses questions posées par Mme Lizin.

1. Performance de l'Instrument. Après une année et demie d'application de la Convention de La Haye, il est trop tôt pour que la Belgique se positionne de manière trop tranchée quant à la performance de l'Instrument dans les États que nous avons saisis.

L'expérience tirée de la Convention du Conseil de l'Europe de 1980, dite Convention de Luxembourg, a conduit la Belgique à retenir d'autres règles procédurales pour assurer une meilleure application de ces deux conventions.

C'est ainsi qu'une procédure d'urgence a été mise en place en vue de permettre de statuer dans les plus brefs délais quant à une demande d'exequatur d'une décision étrangère de garde

In België is de toepassing van beide verdragen betrekkelijk bevredigend, maar er zijn nog inspanningen nodig om de practici meer te sensibiliseren. Van hen worden attitudes verwacht die aan het internationaal niveau zijn aangepast. Die sensibilisering is ook nodig voor een adequate toepassing op het ogenblik dat rechters moeten oordelen over grensoverschrijdende problemen van hoede- en bezoekrechten. Er moet op een positieve wijze worden rekening gehouden met het toegenomen personenverkeer.

Ouderlijke ontvoeringen moeten worden ontmoedigd door preventieve maatregelen. Er bestaat een mogelijkheid om daarover binnen de EU te discussiëren met niet-Europese Middellandse Zeelanden. Er moeten garanties komen over de terugkeer van een kind na een bezoek bij de andere ouder in het buitenland, bijvoorbeeld door een preventief exequatur.

De dwanguitvoering van een exequatur of beslissing tot terugkeer is echter problematisch wanneer de ontvoerende ouder het kind niet vrijwillig afgeeft. Dat probleem, dat niet typisch voor België is, verdient een bijzondere aandacht.

De nu beschikbare statistieken over ouderlijke ontvoeringen sinds de inwerkingtreding vermelden 13 gevallen die bij buitenlandse overheden aanhangig werden gemaakt en 19 bij de Belgische overheden. In die statistieken zijn de nog niet beëindigde verzoeken niet opgenomen, evenmin als de gevallen inzake bezoekrechten en de gevallen betreffende de toepassing van het verdrag van Luxemburg.

Het is juist dat de beslissingen zelden worden genomen binnen de door artikel 11 opgelegde termijn, dit is binnen de zes weken nadat de zaak aanhangig werd gemaakt. Ik betreur dat. Toch zijn soms onderzoeksmaatregelen vereist. Indien bijvoorbeeld ernstige argumenten worden aangevoerd door de ontvoerende ouder over een gevaarssituatie voor het kind bij de ouder die het hoederecht heeft, is het evident dat de rechter beslist tot de gepaste onderzoeken en deze vergen tijd.

Tot nu toe werden de meeste gevallen op minnelijk wijze opgelost. Er werden weinig weigeringsbeslissingen uitgesproken door de rechtbanken, namelijk twee in het buitenland en geen enkele in België.

Naar aanleiding van de ratificatie van het verdrag van Den Haag werd ter informatie van de practici beslist in het Gerechtelijk Wetboek een hoofdstuk in te lassen over het grensoverschrijdende hoede- en bezoekrechten. Dat heeft volgens mij het gewenste effect gehad. Het aantal gevallen waarin een advocaat een zaak voorlegt aan de Belgische overheid, die als verzoeker optreedt, bedraagt nu ongeveer 80%. De brochure die het ministerie van Justitie in de komende weken zal publiceren, zal de advocaten ongetwijfeld nog meer voor het verdrag sensibiliseren.

Die brochure kan ook aan de gerechtelijke instanties worden bezorgd. Na ontvangst van het verslag van de bijzondere commissie van het verdrag zullen mijn diensten een omzendbrief, bedoeld om de toepassing van het verdrag te vergemakkelijken, uitwerken en aan de gerechtelijke overheden bezorgen. De omzendbrief zal rekening houden met de resultaten van de werkzaamheden van de bijzondere commissie en in het bijzonder met de interpretatieproblemen. Mijn departement organiseert tevens een opleiding voor magistraten.

ou de visite ou une demande de retour immédiat d'un enfant.

La comparution des parties se fait dans les huit jours de l'inscription de la requête au rôle général, ce délai pouvant même être réduit à trois jours. Par ailleurs, le président du tribunal de première instance statue comme en référé.

En Belgique, l'application des Conventions de Luxembourg et de La Haye est relativement satisfaisante mais des efforts doivent encore être développés en vue de sensibiliser davantage les praticiens aux aspects spécifiques de cette problématique qui exige des attitudes plus adaptées au niveau international.

Cette sensibilisation qui est nécessaire pour une application adéquate des conventions l'est également en amont, au moment où les juges, par exemple dans le cadre d'une procédure en divorce, sont saisis de questions relatives à la garde et au droit de visite et qu'un élément transfrontalier est présent ou susceptible de l'être.

La circulation accrue des personnes est un élément dont il doit être tenu compte, et cela de manière positive.

Il est toutefois indispensable de décourager les enlèvements parentaux en développant des mécanismes préventifs. À ce propos, je voudrais signaler la possibilité de mener, dans le cadre de l'Union européenne, des discussions avec les pays dits non européens du bassin méditerranéen, afin de tenter d'introduire cet aspect des choses. Des problèmes de ce type peuvent en effet se poser avec bon nombre de ces pays.

Dans ce cadre, si nécessaire, des garanties doivent être prévues afin d'assurer le retour d'un enfant qui se rend en visite chez l'autre parent à l'étranger, par exemple en utilisant le mécanisme de l'exequatur à titre préventif.

Un point qui me paraît néanmoins quelque peu problématique est la mise à exécution forcée des décisions d'exequatur ou de retour dans l'hypothèse où le parent enleveur n'accepte pas de remettre volontairement l'enfant. Cette question, qui n'est pas propre à la Belgique, mérite une attention particulière de notre part.

2. Les statistiques. Les statistiques « La Haye » actuellement disponibles dans le cadre des enlèvements parentaux et ce, depuis l'entrée en vigueur de l'Instrument, font apparaître 13 cas de saisine des autorités étrangères et 19 cas de saisine des autorités belges.

Dans ces statistiques ne sont donc pas reprises les demandes non finalisées par le requérant ni celles concernant le droit de visite. Par ailleurs, les cas d'application de la Convention européenne de Luxembourg n'y sont pas non plus repris.

En ce qui concerne les délais de procédure, il est un fait que les décisions sont rarement rendues dans le délai préconisé par l'article 11 de la Convention, à savoir dans les six semaines qui suivent la saisine de l'autorité judiciaire. Dans l'absolu, cela me paraît assez regrettable.

Néanmoins, des situations peuvent se présenter où des mesures d'instruction s'avèrent nécessaires. Ainsi, si des arguments sérieux relatifs par exemple à une situation de danger de l'enfant auprès de son parent gardien sont soulevés par le parent enleveur, lesquels pourraient conduire à une décision de refus du retour, il est évident que le juge de l'État requis devra faire procéder aux enquêtes appropriées, à des

In België is de rechtspraak slechts op residuaire wijze gespecialiseerd voor die gevallen waarin de minderjarige zich niet op het grondgebied bevindt en het exequatur van een buitenlandse beslissing wordt gevraagd als voorzorgsmaatregel. Het is natuurlijk mogelijk één of meer rechtsprekende organen te specialiseren. Dat biedt voordelen, maar heeft ook het nadeel dat deze organen niet dicht bij de burger staan. De vereiste onderzoeksmaatregelen moeten trouwens kunnen worden genomen door een rechter die niet vertrouwd is met de situatie van de partijen. Het is ook zeer belangrijk dat de magistraten, die moeten beslissen over het ouderlijk gezag en de voornaamste en de secundaire huisvesting van het kind, op een gepaste wijze rekening kunnen houden met de evolutie van de samenleving en dus met het toegenomen personenverkeer. Het is van essentieel belang dat de nationale rechters zich meer van die problematiek bewust worden om de familiegeschillen op een minder nationalistische wijze op te lossen. Door een meer open houding kunnen zij een essentiële rol vervullen in de ontmoediging van de internationale ontvoeringen van kinderen.

België heeft nog niet veel ervaring inzake het rekening houden met de mening van het kind. Er bestaat nu één geval in België en twee in het buitenland. In die twee gevallen werd rekening gehouden met die mening en werd een weigering uitgesproken.

Het probleem van de uitzonderingsclausule of van de motieven tot weigering ligt zeer gevoelig. In een zo brede context als het verdrag van Den Haag lijkt het me niet mogelijk een dergelijke bepaling volledig uit te sluiten. Volgens mij moet er wel een zo beperkt mogelijke interpretatie aan worden gegeven.

De EU-lidstaten onderzoeken momenteel een ontwerp van reglement over het bezoekrecht, dat elke exequaturprocedure terzake uitsluit. De motieven om de terugkeer van het kind te weigeren na afloop van de bezoekperiode worden beperkt. Er loopt ook een initiatief op het niveau van de Raad van Europa om het grensoverschrijdende bezoekrecht aan te moedigen en de effectieve terugkeer van de kinderen na een bezoekperiode in het buitenland te garanderen.

Ik zie geen enkele moeilijkheid betreffende de relatie tussen het verdrag van Den Haag en het Europees verdrag voor de rechten van de mens. De eerbiediging van de rechten van het kind en van de ouders lijkt me gegarandeerd door het verdrag van Den Haag. De staten moeten de geëigende mechanismen in het leven roepen.

Het probleem van de kosten van de tenuitvoerlegging van de beslissing tot terugkeer van het kind of het bezoekrecht wordt door het verdrag geregeld. De gerechtelijke overheden die over de terugkeer beslissen, hebben de mogelijkheid – niet de verplichting – om de reiskosten van het kind ten laste te leggen van de ontvoerende ouder of de ouder die het bezoekrecht heeft belet. Hetzelfde geldt voor de gerechtskosten.

Er is geen wettelijke bepaling die het omgangsrecht van de benadeelde ouder met het kind tijdens de procedure regelt. De kwestie is delicaat in die gevallen waarin de ontvoerende ouder zijn weigering motiveert door een gevaarssituatie bij de ouder die het hoedrecht heeft. Niets belet de centrale

expertises psychiatrisches ou autres, ce qui prendra forcément un certain temps.

Jusqu'à présent, une majorité de cas ont été résolus par la voie amiable. Par ailleurs, peu de décisions de refus ont été prononcées par les juridictions saisies : deux cas à l'étranger et aucun actuellement en Belgique.

3. Recours à la convention par les avocats. A l'occasion de la ratification de la Convention de La Haye, il a été décidé, notamment pour des raisons de meilleure information des praticiens, d'introduire dans le Code judiciaire un chapitre spécial sur les droits de garde et de visite transfrontalières. Cette introduction de dispositions dans le Code judiciaire me paraît avoir produit les effets escomptés.

Les cas de saisine de l'autorité centrale belge, comme autorité centrale requérante, par l'intermédiaire d'un avocat, sont en effet actuellement de l'ordre de 80% environ.

La mise à disposition des praticiens et du public de la brochure qui sera éditée dans les prochaines semaines par le ministère de la Justice sensibilisera sans doute davantage les avocats aux conventions en la matière.

4. Information des instances judiciaires. À ce propos, il peut être indiqué que la brochure à laquelle je viens de faire allusion leur soit transmise.

Par ailleurs, après la réception du rapport de la commission spéciale de la Convention de La Haye, une circulaire destinée notamment à faciliter l'application de cet instrument sera élaborée par mes services et diffusée auprès des autorités judiciaires. Cette circulaire s'appuiera sur les résultats des travaux de la commission spéciale et tiendra en particulier compte des points ayant posé des problèmes d'interprétation.

Une formation spécifique des magistrats sera également à nouveau organisée par mon département.

5. Spécialisation des juridictions. En Belgique, la spécialisation des juridictions est instituée de manière tout à fait résiduaire dans les situations où le mineur concerné ne se trouve pas sur le territoire et où l'exequatur est demandé à titre préventif d'une décision étrangère.

Il est bien évidemment possible de spécialiser une ou plusieurs juridictions en la matière. Cette spécialisation présente certes un avantage, mais également l'inconvénient de ne pas offrir une justice de proximité.

Par ailleurs, les mesures d'instruction utiles peuvent devoir être prises par un juge qui n'est pas familiarisé avec la situation des parties.

Enfin, il est extrêmement important que les magistrats qui doivent gérer au plan interne les questions liées à l'autorité parentale et régler l'hébergement principal et secondaire de l'enfant puissent tenir compte de manière adéquate de l'évolution de la société et donc, de la circulation accrue des personnes. Il est essentiel que les juges nationaux soient davantage conscientisés par ces problématiques en vue de régler les litiges familiaux de manière moins nationaliste, si je puis dire. Ils peuvent, à cet égard, jouer un rôle tout à fait essentiel dans le découragement des enlèvements internationaux d'enfants en adoptant des attitudes plus ouvertes.

autoriteit de bevoegde rechtbank zich ten voorlopige titel te laten uitspreken over een verzoek in de zin zoals gevraagd door de verzoekende partij. Binnen de minnelijke regeling heeft de centrale autoriteit de mogelijkheid om, eventueel in samenspraak met de gerechtelijke overheden, een overleg met de ontvoerende ouder te organiseren om een contact mogelijk te maken dat voor de ouder en het kind belangrijk kan zijn. In België zijn er nog geen dergelijke vragen geweest, ongetwijfeld omdat de ontvoering elke dialoog uitsluit en een zo snel mogelijke gerechtelijke oplossing zich opdringt. Volgens het verdrag van Den Haag moeten de beslissingen er zijn binnen de zes weken na het aanhangig maken van de zaak. Deze termijn wordt spijtig genoeg dikwijls niet gerespecteerd.

De centrale autoriteit telt nu één adviseur en vijf adjunct-adviseurs, waaronder twee Nederlandstaligen, de ene halftijds en de andere 4/5. Die adjunct-adviseurs hebben ook andere taken, in het bijzonder de terugvordering van alimentatiegeld in het buitenland, de betekening van gerechtelijke akten en het verzamelen van bewijzen in het buitenland. De personeelsformatie is dus zeker niet erg groot te noemen.

We zullen de situatie moeten herzien eens België zijn houding zal hebben bepaald wat de toetredingen tot het verdrag betreft. De toepassingen zullen dan veel talrijker zijn.

Bij de ratificatie van het verdrag heeft België in zijn interne wetgeving procedurele bepalingen ingevoegd om de efficiëntie ervan te versterken. Dat geldt trouwens ook voor het verdrag van de Raad van Europa. Onze zorg is altijd geweest een zo groot mogelijke medewerking te verlenen aan de oplossing van die uiterst droevige gevallen.

Wij verwachten van onze partners hetzelfde als wat we op Belgisch niveau willen bieden. Wij wensen dus de optimale toepassing van het verdrag, naar de geest en naar de letter. Onze experts zullen de voorstellen aan de speciale commissie tot verbetering van de werking van het verdrag steunen. België zal de initiatieven in die zin van de conferentie van Den Haag ondersteunen.

Het probleem van de begroting van die conferentie valt onder de bevoegdheid van mijn collega van Buitenlandse Zaken.

Ik heb geen enkel probleem om de antwoorden mee te delen die België aan het secretariaat van de conferentie zal sturen.

6. Opinion de l'enfant. En ce qui concerne le recueil de l'opinion de l'enfant, l'autorité centrale belge ne dispose pas encore de beaucoup d'expérience. Un cas se pose pour l'instant en Belgique et deux à l'étranger. Dans ces deux derniers cas, il a été dûment tenu compte de cette opinion et une décision de refus a été rendue.

7. Clause d'exception. La question de la « clause d'exception » ou des motifs de refus est très sensible. Dans un contexte international aussi large que celui de la Conférence de La Haye, il ne me paraît pas possible d'éliminer totalement une telle disposition. Ce qui, en revanche, est important, c'est l'interprétation qui doit en être faite, la plus restrictive possible selon moi.

Il me paraît intéressant d'ajouter que les États membres de l'Union européenne examinent actuellement un projet de règlement relatif au droit de visite, qui supprime toute procédure d'exequatur des décisions en la matière. Les motifs de refus de retour de l'enfant à l'expiration de la période du droit de visite sont limités.

Une initiative est également en cours à l'échelon du Conseil de l'Europe en vue, d'une part, d'encourager les droits de visite transfrontaliers et, d'autre part, d'assurer le retour effectif des enfants après une période de droit de visite à l'étranger.

8. Relation avec l'article 8 de la Convention européenne des droits de l'homme. Je ne perçois aucune difficulté particulière en ce qui concerne les problèmes éventuels que pourrait poser la Convention de La Haye au regard de la Convention européenne des droits de l'homme. Le respect des droits de l'enfant et des parents me paraît assuré par la Convention de La Haye. Il appartient aux États d'assurer celui-ci par les mécanismes appropriés.

9. Support des coûts liés à la mise en œuvre de la Convention de La Haye. Le problème des coûts liés à la mise en œuvre de la décision de retour de l'enfant ou de visite à l'égard de celui-ci est réglé par la Convention. Les autorités judiciaires qui statuent sur le retour ont, en effet, la faculté – pas l'obligation – de mettre à charge du parent enleveur ou qui a empêché l'exercice du droit de visite les frais de voyage de l'enfant. Il en va de même en ce qui concerne les frais judiciaires.

10. Accès du parent lésé à l'enfant pendant la procédure. Aucune disposition légale spécifique ne règle l'accès du parent lésé à l'enfant et ce, pendant la procédure. La question est délicate dans l'hypothèse où des motifs de refus liés à l'existence d'une situation de danger de l'enfant auprès de son parent gardien seraient évoqués par le parent enleveur, lesquels motifs pourraient être retenus par la juridiction requise. Rien n'empêcherait néanmoins l'autorité centrale de saisir la juridiction compétente pour statuer à titre provisoire sur une demande en ce sens qui serait formulée par le parent requérant. Dans le cadre de la tentative de règlement amiable du conflit, il est également possible pour l'autorité centrale avec, le cas échéant, l'aide des autorités judiciaires de mener une concertation avec le parent enleveur en vue de permettre ce contact qui peut être tout à fait important pour le parent et l'enfant.

La pratique en Belgique n'a pas encore fait apparaître de demandes à cet égard sans doute en raison du fait que

l'enlèvement en général ne permet plus le dialogue et qu'il importe d'y apporter une solution judiciaire à tout bref délai. Il n'est pas inutile de rappeler que selon la Convention de La Haye, les décisions devraient intervenir dans les six semaines de la saisine de la juridiction – malheureusement, ce n'est pas souvent respecté.

11. Moyens de l'autorité centrale. Actuellement, les moyens de l'autorité centrale sont un conseiller et cinq conseillers adjoints dont deux néerlandophones – l'un à mi-temps, l'autre à 4/5. Il est à relever que ces conseillers adjoints sont également chargés d'autres tâches, en particulier en matière de recouvrement à l'étranger des pensions alimentaires, de significations d'actes judiciaires et d'obtention des preuves à l'étranger. Les effectifs ne sont, dès lors, certainement pas pléthoriques.

Il sera nécessaire de reconsidérer la situation une fois que la Belgique se sera positionnée en ce qui concerne les adhésions à la Convention. Les cas d'application seront alors nécessairement plus nombreux.

12. Position de la Belgique à la Commission spéciale de La Haye. En ratifiant la Convention de La Haye, la Belgique a introduit dans sa législation interne des dispositions procédurales qui visent à renforcer l'efficacité de cet instrument tout comme celle de la Convention du Conseil de l'Europe d'ailleurs. Notre souci a été et est toujours d'apporter notre coopération maximale à la résolution de ces cas éminemment douloureux.

Notre attente à l'égard de nos partenaires est à la mesure de ce que nous voulons offrir au niveau belge.

Notre position sera donc celle d'une application optimisée de la Convention dans l'esprit et la lettre qui l'animent.

Les propositions qui seraient faites à la commission spéciale en vue d'améliorer le fonctionnement de la Convention seraient bien évidemment soutenues par nos experts.

La Belgique appuiera les initiatives que pourrait prendre la Conférence de La Haye en vue d'apporter son concours en ce domaine.

En ce qui concerne la question du budget de la Conférence de La Haye, je peux vous indiquer que ce point relève de la compétence de mon collègue des Affaires étrangères.

13. Communication des réponses. Je ne vois pas d'objection à communiquer les réponses que la Belgique adressera au Secrétariat de la Conférence de La Haye.

Mme Anne-Marie Lizin (PS). – Monsieur le ministre, je crois que l'on avait rarement eu l'occasion de dresser un bilan aussi important et détaillé de cette convention. Je voudrais donc vraiment vous remercier de la nature de la réponse que vous venez de donner.

Je voudrais néanmoins me rattacher à des événements de l'actualité. L'évolution des relations avec le Maroc a été très constructive en la matière. Le Maroc, qui avait annoncé qu'il allait signer, ne semble toutefois pas avoir réellement procédé à la ratification de la convention. Lors du séminaire que nous avons tenu aux États-Unis sur cette question, de nombreuses personnes présentes désiraient savoir si votre formule constituait un plus. Avons-nous intérêt à encourager la ratification de cette convention dans des pays aussi

Mevrouw Anne-Marie Lizin (PS). – *Mijnheer de minister, wij hebben maar zelden de gelegenheid gekregen om een zo grondige evaluatie te maken van dit verdrag. Ik zou u dus echt willen bedanken voor de manier waarop u hebt geantwoord.*

Ik zou desalniettemin een verband willen leggen met de actualiteit. De evolutie van de betrekkingen met Marokko heeft een grote invloed gehad. Marokko had aangekondigd het Verdrag te ondertekenen, maar is blijkbaar nog niet tot de ratificatie ervan overgegaan. Talrijke deelnemers aan het seminarie dat wij daarover in de Verenigde Staten hebben georganiseerd, wilden weten of uw formule een pluspunt is.

Hebben wij er belang bij om specifieke landen als Marokko of

landen met een islamitisch rechtsstelsel aan te moedigen het Verdrag te ratificeren? Of is het beter om andere formules uit te proberen zoals u gedaan hebt met Marokko? Hebt u een mening hierover?

De heer Marc Verwilghen, minister van Justitie. – *Natuurlijk heb ik een mening over deze kwestie. Ik heb kunnen vaststellen dat een goed voorbereid, direct contact het probleem kan oplossen, ten minste als beide partijen een oplossing willen. Wij zullen trouwens een soortgelijke inspanning doen voor de gevallen waarbij Tunesië is betrokken.*

Deze landen dringen aan op voorkeurcontacten met de Europese Unie. Problemen zoals er rijzen tussen België en Marokko, zijn bij voorbeeld veel talrijker tussen Marokko en Spanje. Ik stel vast dat andere landen zoals Engeland en Duitsland soortgelijke problemen kennen. Zonder misbruik te willen maken, moeten we de wil van deze niet-Europese Middellandse-Zeelanden om met de Europese landen te communiceren, te baat nemen om dit probleem ter tafel te leggen. Ik heb gevraagd om deze problematiek op de agenda te plaatsen van het Belgisch voorzitterschap gedurende het tweede semester van 2001. Ik ben daarvoor des te meer gemotiveerd omdat ik in Marseille heb vastgesteld dat die wil bestaat en dat we er dus gebruik moeten van maken.

– **Het incident is gesloten.**

Stemmingen

(De naamlijsten worden in de bijlage opgenomen.)

Ontwerp van tijdelijke wet tot invoeging van een artikel 257bis in de wet van 7 december 1998 tot organisatie van een geïntegreerde politiedienst, gestructureerd op twee niveaus (Stuk 2-596) (Evocatieprocedure)

De voorzitter. – We stemmen eerst over amendement nr. 1 van de heer Vandenberghe.

Stemming nr. 1

Aanwezig: 46

Voor: 12

Tegen: 34

Onthoudingen: 0

– **Het amendement is niet aangenomen.**

De heer Hugo Vandenberghe (CVP). – Ik stel vast dat de meerderheid voor deze ontwerpen wel de spoedbehandeling gevraagd heeft, maar dat ze niet in staat is om voor het voor de stemming vereiste aanwezigheidsquorum te zorgen. De CVP-fractie zal daarom nu de vergaderzaal verlaten. *(De leden van de fracties van CVP en VU-ID verlaten de zaal)*

De voorzitter. – *In die omstandigheden stel ik voor de stemmingen te hervatten om 18 uur.*

Sommige collega's namen nu deel aan stemmingen in het Vlaams Parlement. Ze kunnen wellicht over een halfuur hier aanwezig zijn.

De heer Philippe Mahoux (PS). – *Om over een half uur niet*

particuliers que le Maroc ou les pays de droit musulman ? Ou vaut-il mieux essayer des formules comme celle que vous avez tentée, hors convention, avec le Maroc ? Avez-vous une opinion sur cette question ?

M. Marc Verwilghen, ministre de la Justice. – Certes, j'ai une opinion sur cette question. J'ai pu constater que le contact direct présente le grand avantage, s'il est bien préparé et que les deux parties ont la volonté d'aboutir, de permettre de résoudre le problème. Nous ferons d'ailleurs un effort semblable dans les cas impliquant la Tunisie.

J'ai, par ailleurs, constaté que ces pays formulent une demande expresse de contacts privilégiés avec l'Union européenne. Les problèmes qui se posent entre la Belgique et le Maroc sont, par exemple, beaucoup plus nombreux entre le Maroc et l'Espagne. Je constate dans d'autres pays tels l'Angleterre ou l'Allemagne connaissent des cas tout à fait semblables. Dès lors, il faut non pas abuser, mais faire usage de la volonté de ces pays méditerranéens non européens de communiquer avec les pays européens, pour aborder ce volet. J'ai demandé de faire inscrire à l'agenda de la présidence belge, au second semestre de 2001, cette problématique afin de pouvoir avancer et ce, avec d'autant plus de motivation que j'ai pu constater à Marseille que cette volonté existait et qu'il fallait dès lors l'utiliser.

– **L'incident est clos.**

Votes

(Les listes nominatives figurent en annexe.)

Projet de loi temporaire insérant un article 257bis dans la loi du 7 décembre 1998 organisant un service de police intégré, structuré à deux niveaux (Doc. 2-596) (Procédure d'évocation)

M. le président. – Nous votons d'abord sur l'amendement n° 1 de M. Vandenberghe.

Vote n° 1

Présents : 46

Pour : 12

Contre : 34

Abstentions : 0

– **L'amendement n'est pas adopté.**

M. Hugo Vandenberghe (CVP). – *Je constate que la majorité a requis l'urgence pour ces projets mais qu'elle n'est pas à même de rassembler le quorum requis pour le vote. C'est pourquoi mon groupe va maintenant quitter la salle. (Les membres des groupes CVP et VU-ID) quittent l'hémicycle.*

M. le président. – Dans ces conditions, je propose que nous renouons les votes à 18 heures. Cela vous convient-il ?

Certains collègues sont occupés en ce moment à voter au Parlement flamand. Ils arriveront probablement dans une demi-heure.

M. Philippe Mahoux (PS). – Le don d'ubiquité n'étant pas

met hetzelfde probleem te worden geconfronteerd, zou het nuttig zijn om na te gaan of de stemmingen in het Vlaams Parlement zijn beëindigd vóór we opnieuw stemmen in de Senaat.

Mevrouw Jeannine Leduc (VLD). – Ik sta sinds een half uur permanent in verbinding met het Vlaams Parlement. Daar hebben de stemmingen over de begroting plaats. Onze collega's gemeenschapssenatoren beloven me onmiddellijk daarna naar hier te komen. We kunnen hen bezwaarlijk het verwijt maken dat ze daar hun plicht vervullen.

Vraag om uitleg van mevrouw Anne-Marie Lizin aan de staatssecretaris voor Energie en Duurzame Ontwikkeling over «de administratieve reorganisatie van de nucleaire sector en in het bijzonder van Electrabel, en de invloed ervan op de veiligheid» (nr. 2-296)

Mevrouw Anne-Marie Lizin (PS). – Kan de staatssecretaris ons zeggen hoe het met de tenlasteneming van de nucleaire passiva van de centrale van Tihange staat?

Mag worden gevreesd voor een wijziging van de statuten van de verantwoordelijke maatschappij, namelijk Electrabel? Wat zou het gevolg zijn van een fusie met een externe maatschappij, vooral op het stuk van de veiligheid?

Zou de staatssecretaris het ermee eens zijn dat de NV Electrabel niet langer haar verantwoordelijkheden terzake op zich neemt? Hoe moet ervoor worden gezorgd dat de verplichtingen op het stuk van veiligheid automatisch worden overgeheveld? De interne hervorming heeft betrekking op de boekhouding, en vooral op de veiligheid. Als de huidige maatschappij niet langer eigenaar is van de centrales, maar vervangen wordt door een fusie maatschappij of een andere formule, worden de verplichtingen dan overgeheveld en hoe kan de staatssecretaris dit nagaan?

De boekhouding van de volledige private elektriciteitssector zal zich voortaan concentreren in Les Awirs. Betekent dit dat Electrabel afstand neemt van haar verplichtingen ten opzichte van Tihange?

De nieuwe technieken inzake interne veiligheid in Tihange in het kader van het beruchte NUC 21-systeem verminderen de bescherming en de coördinatie ervan. Voortaan vervangen de verticale systemen per reactor de horizontale systemen. Is de staatssecretaris ingelicht over die wijziging? Wat is zijn mening daarover, en vooral over de vermindering van het aantal personen dat in Tihange instaat voor de veiligheid?

De heer Olivier Deleuze, staatssecretaris voor Energie en Duurzame Ontwikkeling. – De bevoegdheden inzake energie zijn gesplitst: enerzijds, het energiebeleid en, anderzijds, de veiligheid, vooral in de kerncentrales. Er is een scheiding tussen de controleur en de gecontroleerde, en dat is een goede zaak.

De vragen die uitsluitend betrekking hebben op de veiligheid vallen onder de bevoegdheid van de minister van Binnenlandse Zaken, en niet de mijne, als regeringslid dat belast is met het energiebeleid.

encore accordé aux parlementaires, je proposerais, à peine de recommencer cet exercice dans une demi-heure, de nous informer sur la fin des votes au parlement flamand, avant de procéder aux votes ici, au Sénat.

Mme Jeannine Leduc (VLD). – Depuis une heure, je suis en contact permanent avec le Parlement flamand où ont lieu les votes sur le budget. Nos collègues, sénateurs de Communauté, me promettent de nous rejoindre immédiatement après. Nous pouvons difficilement leur reprocher d'accomplir leur devoir.

Demande d'explications de Mme Anne-Marie Lizin au secrétaire d'État à l'Énergie et au Développement durable sur «l'impact en matière de sécurité des réorganisations administratives au sein du secteur nucléaire, et en particulier d'Electrabel» (n° 2-296)

Mme Anne-Marie Lizin (PS). – Le secrétaire d'État peut-il nous fournir des précisions quant à l'état de la prise en charge des passifs nucléaires qui relèvent de la centrale de Tihange ?

Peut-on craindre une modification des statuts de la société responsable, donc d'Électrabel ? Quelle serait l'implication d'une fusion avec une société extérieure du point de vue notamment de la sécurité ?

Le secrétaire d'État serait-il favorable à ce que la SA Électrabel n'assume plus ses responsabilités à cet égard ? Comment veiller à ce qu'il y ait un transfert automatique des obligations de sécurité ? La réforme interne vise la comptabilité et surtout la sécurité. Si la société actuelle n'est plus propriétaire des centrales mais qu'elle est remplacée soit par une société de fusion soit par une autre formule, y a-t-il transfert des obligations et comment pourriez-vous vérifier ces matières ?

La comptabilité de l'ensemble du secteur privé électricien va se concentrer désormais aux Awirs. Ceci est-il interprétable comme un signe de désengagement de la société Électrabel vis-à-vis de ses obligations à Tihange ?

Les nouvelles techniques de sécurité interne à Tihange, dans ce fameux système NUC 21, diminuent les protections prévues et leur coordination. Les systèmes verticaux par réacteurs remplacent désormais les systèmes horizontaux. Le secrétaire d'État a-t-il été informé de ce changement ? Quelle est son appréciation à cet égard, et notamment à l'égard de la diminution du nombre de personnes affectées à la sécurité sur le site de Tihange ?

M. Olivier Deleuze, secrétaire d'État à l'Énergie et au Développement durable. – Je voudrais d'abord préciser que les compétences en matière d'énergie sont partagées : d'une part, la politique énergétique et, d'autre part, la sécurité notamment dans les centrales nucléaires. Contrôleur et contrôlé sont donc dissociés et c'est une bonne chose.

Les questions qui ont trait exclusivement à la sécurité sont de la compétence du ministre de l'Intérieur et non de la mienne en tant que membre du gouvernement en charge de la politique énergétique.

Ik kan dus antwoorden op bijna alle punten van de eerste vraag. Voor de verplichtingen inzake veiligheid dient mevrouw Lizin zich echter te wenden tot de minister van Binnenlandse Zaken.

Er ontstaat overigens maar een nucleair passief als centrales moeten worden ontmanteld of afval moet worden behandeld en er daarvoor niet voldoende provisie aanwezig is. Het bestaan van kernafval alleen volstaat niet om een passief te creëren. Er bestaan uiteraard wel nucleaire passiva in België, vooral in de Kempen.

Voor de kostprijs van de ontmanteling maakt de controlecommissie een vijfjaarlijkse evaluatie.

De laatste raming van die kosten werd in 1995 gemaakt. De nieuwe evaluatie van de provisie voor de ontmanteling moet dus in 2000 gebeuren. Ik heb het controlecomité dan ook laten weten dat ik een evaluatie verwacht vóór het eind van deze maand.

Inmiddels werd de wet van 12 december 1997 betreffende de inventaris van de radioactieve stoffen aangenomen. Die inventaris wordt gemaakt door de Nationale Instelling, die ook beslist over de omvang van de provisie. Om te bepalen of er een passief is, vergelijkt ze de bestaande radioactieve stoffen en provisie. De Nationale Instelling is bijna klaar met de inventaris van de elf installaties van klasse 1, waaronder de centrale van Tihange. Ik zal die resultaten deze week ontvangen.

In het regeerakkoord staat dat de provisie voor de ontmanteling van de nucleaire centrales voor de opwekking van elektriciteit het onderwerp zullen uitmaken van een toezichtstelsel. Voor de uitvoering van deze tekst heeft de regering mij op 5 april 2000 gevraagd een nota op te stellen die de producenten verplicht aparte rekeningen voor te leggen voor de kerncentrales, die door de Commissie voor de Regulering van de Elektriciteit en het Gas (CREG) worden gecontroleerd. In januari zal ik bij het Parlement een wetsontwerp indienen tot wijziging van de wet van april 1999 waarin onder meer deze verplichting van aparte rekeningen voor de kerncentrales zal worden opgenomen. De regering heeft ook beslist dat de staatssecretaris voor Energie de CREG moet belasten met het opmaken van een inventaris van alle bestaande provisie bij de elektriciteitsproducenten, de NIRAS en het SCK, en een beschrijving van wat met die middelen werd gedaan. De CREG moet voorts een raming maken van de beschikbare provisie en voorstellen formuleren voor het beheer en het gebruik ervan in de toekomst. De bedoeling van deze beslissing van de regering was dubbel: de omvang van die provisie evalueren en, gelet op de ontwikkelingen op de Belgische en de internationale energiemarkt, zekerheid krijgen over het feit dat ze gebruikt kunnen worden voor het doel waarvoor ze werden aangelegd.

Wij hebben besloten het werk te verdelen over de CREG en de Nationale Instelling, aangezien die al door de wet van 1997 belast is met de inventarisering en de raming van de provisie. Dit blijft zo en de CREG zal belast worden met het uitbrengen van een advies over de beschikbaarheid en de veiligheid van die provisie. Daarmee wordt bedoeld de financiële veiligheid en de beschikbaarheid in onverschillig welk scenario. Als de CREG oordeelt dat die in onvoldoende mate is verzekerd, moet zij in dit verband voorstellen

Par conséquent, je puis répondre à presque tous les points de votre première question mais je ne suis plus compétent dès que vous évoquez les obligations de sécurité. Pour cela, vous devrez vous adresser au ministre de l'Intérieur.

Par ailleurs, je voudrais préciser qu'il y a passif nucléaire à partir du moment où il existe soit des centrales à démanteler soit des déchets à gérer sans que les provisions soient suffisantes ou suffisamment disponibles pour le démantèlement de ces centrales ou pour la gestion de ces déchets. Les seuls déchets nucléaires ne suffisent donc pas à créer un passif. Bien entendu, il y a des passifs nucléaires en Belgique, particulièrement en Campine.

Quant au coût du démantèlement, il fait l'objet d'une évaluation quinquennale effectuée par le comité de contrôle.

La dernière estimation de ces coûts a eu lieu en 1995. La nouvelle évaluation des provisions pour le démantèlement devra être effectuée en 2000. Le 18 octobre, j'ai donc rappelé au comité de contrôle que, suivant cette convention, la dernière évaluation quinquennale ayant eu lieu en décembre 1995, je m'attends à recevoir une évaluation avant la fin de ce mois.

Dans l'intervalle, la loi du 12 décembre 1997 relative à l'inventaire des substances radioactives a été votée. Cet inventaire est réalisé par l'Office national qui doit ensuite également juger de l'importance des provisions. Pour ce faire, il doit mettre en rapport l'existence de matières radioactives et celle de provisions, et doit déterminer si un passif existe. Cette loi est en cours d'exécution. L'Office national est sur le point de terminer son inventaire relatif aux établissements de classe 1. Il en existe onze, dont, bien entendu, la centrale de Tihange. J'attends les résultats d'un jour à l'autre. J'en disposerai donc cette semaine.

Dans un premier temps, l'Office national devra dresser un inventaire des matières radioactives qui sont détenues par les établissements de classe 1. Ensuite, il devra établir quelles sont les provisions qui correspondent à ces matières. La déclaration gouvernementale précise que « les provisions pour le démantèlement des centrales électriques nucléaires feront l'objet d'un régime prudentiel ». C'est en application de cette phrase que le gouvernement m'a chargé, le 5 avril 2000, de lui soumettre une note qui impose aux producteurs l'obligation d'établir des comptes séparés pour les centrales nucléaires, comptes qui sont soumis au contrôle de la CREG. En janvier, je déposerai au parlement un projet de loi modifiant la loi d'avril 1999 sur un certain nombre de points, dont l'obligation d'établir des comptes séparés pour les centrales nucléaires. Nous aurons donc l'occasion d'en reparler au début de l'année prochaine. Le gouvernement a aussi décidé ceci : « Le gouvernement demande au secrétaire d'État à l'Énergie de charger la CREG de faire un inventaire de toutes les provisions existantes chez les producteurs d'électricité, l'ONDRAF et le CEN, et de décrire où ces moyens ont été investis ; de réaliser une évaluation du montant des provisions et de leur disponibilité eu égard à la libéralisation du marché de l'électricité (démantèlement et gestion du combustible utilisé, y compris les déchets) ; de formuler des propositions en vue de solutions pour la constitution, la gestion et l'utilisation future de ces provisions. » La motivation de cette décision était double : évaluer la hauteur des provisions et, eu égard aux

formuleren.

Voor de provisies voor ontmanteling en voor afvalbeheer wordt de centrale van Tihange niet als een autonome eenheid beschouwd, noch wat het niveau van de provisies noch wat de beschikbaarheid van het geld betreft. De Belgische kerncentrales die onder andere eigendom zijn van Electrabel, worden als één geheel beheerd.

De vraag of de staatssecretaris er voor is dat de NV Electrabel in dezen geen verantwoordelijkheid meer op zich neemt, is niet aan de orde.

Mevrouw Anne-Marie Lizin (PS). – *Ik dank de staatssecretaris voor zijn antwoord. De vraag werd geformuleerd vóór wij kennis hadden gekregen van het rapport van de commissie-Ampère. Ik had dus geen vraag over dat rapport voorbereid.*

Ik ben er me terdege van bewust dat een deel van mijn vraag voor minister Duquesne is bestemd, maar wij bestoken hem al met zoveel andere thema's dat ik vond dat we ons met de vragen over kernenergie uitsluitend tot de staatssecretaris konden richten.

Toch zou ik graag weten of u de conclusies van het rapport van de commissie-Ampère denkt te volgen, dan wel of de beslissing van de regering om Tihange stil te leggen wordt gehandhaafd.

De heer Olivier Deleuze, staatssecretaris voor Energie en Duurzame Ontwikkeling. – *Het rapport-Ampère is geen rapport van de regering, maar een rapport aan de regering. De regering is niet gebonden door dat rapport maar door de regeringsverklaring.*

– **Het incident is gesloten.**

(De vergadering wordt geschorst om 17.40 uur. Ze wordt hervat om 18.10 uur.)

Stemmingen

(De naamlijsten worden in de bijlage opgenomen.)

mouvements ayant lieu sur le marché de l'énergie, tant belge qu'international, avoir l'assurance que ces provisions sont toujours disponibles pour l'objectif pour lequel elles ont été constituées.

Nous avons convenu avec la CREG et l'Office national d'un partage du travail puisque l'Office, en vertu de la loi de 1997, est déjà chargé de dresser un inventaire et d'évaluer les provisions. Cette mission demeure inchangée tandis que la commission de régulation de l'électricité et du gaz sera chargée de remettre un avis sur la disponibilité de ces provisions et sur leur sécurité. Ce dernier terme s'entend au sens de la sécurité financière, de la disponibilité dans quelque scénario que ce soit. Si la CREG conclut que cette disponibilité et cette sécurité sont insuffisamment garanties, elle devrait formuler des propositions pour que cette sécurité soit garantie.

La centrale de Tihange n'est pas envisagée comme une entité autonome dans cette question de provision pour le démantèlement et la gestion des déchets, que ce soit pour la fixation de la hauteur de ces provisions ou pour la disponibilité de cet argent. Cela est géré globalement pour l'ensemble des centrales nucléaires en Belgique qui sont propriété entre autres d'Electrabel.

Quant à votre question : « Le secrétaire d'État serait-il favorable à ce que la société anonyme Electrabel n'assume plus ses responsabilités à cet égard ? », je pense qu'elle ne se pose pas.

Mme Anne-Marie Lizin (PS). – Je remercie le secrétaire d'État pour ses réponses. La question avait été formulée avant que nous n'ayons eu connaissance du rapport de la commission « Ampère ». Je n'avais donc pas établi de question à propos de ce rapport.

Je suis bien consciente qu'un volet de ma demande d'explications concernait le ministre Duquesne mais nous le harcelons sur tant d'autres thèmes que je m'étais dit qu'on pourrait bien poser les questions sur le nucléaire au seul secrétaire d'État à l'Énergie.

Cependant j'aimerais savoir si vous comptez suivre les conclusions du rapport de la commission « Ampère » ou si vous persistez dans la décision du gouvernement d'arrêter Tihange.

M. Olivier Deleuze, secrétaire d'État à l'Énergie et au Développement durable. – Le rapport « Ampère » n'est pas un rapport du gouvernement, mais un rapport au gouvernement. Ce qui lie le gouvernement n'est pas le rapport « Ampère » mais la déclaration gouvernementale.

– **L'incident est clos.**

(La séance, suspendue à 17 h 40, est reprise à 18 h 10.)

Votes

(Les listes nominatives figurent en annexe.)

Ontwerp van tijdelijke wet tot invoeging van een artikel 257bis in de wet van 7 december 1998 tot organisatie van een geïntegreerde politiedienst, gestructureerd op twee niveaus (Stuk 2-596) (Evocatieprocedure)

De voorzitter. – We stemmen nu over amendement nr. 6 van mevrouw Staveaux-Van Steenberghe.

Stemming nr. 2

Aanwezig: 49

Voor: 6

Tegen: 40

Onthoudingen: 3

– **Het amendement is niet aangenomen.**

De voorzitter. – We stemmen nu over het wetsontwerp in zijn geheel.

Stemming nr. 3

Aanwezig: 51

Voor: 41

Tegen: 10

Onthoudingen: 0

– **Het geamendeerde ontwerp zal aan de Kamer van volksvertegenwoordigers worden overgezonden.**

Wetsontwerp tot goedkeuring van het Protocol tot wijziging van het Verdrag van 9 februari 1994 inzake de heffing van rechten voor het gebruik van bepaalde wegen door zware vrachtwagens, ter voldoening aan Richtlijn 1999/62/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 17 juni 1999 betreffende het in rekening brengen van het gebruik van bepaalde infrastructuurvoorzieningen aan zware vrachtvoertuigen ondertekend te Brussel op 22 maart 2000 door de regeringen van het Koninkrijk België, het Koninkrijk Denemarken, de Bondsrepubliek Duitsland, het Groothertogdom Luxemburg, het Koninkrijk der Nederlanden en het Koninkrijk Zweden, en tot wijziging van de wet van 27 december 1994 tot goedkeuring van voormeld Verdrag en tot invoering van een Eurovignet overeenkomstig Richtlijn 93/89/EEG van de Raad van de Europese Gemeenschappen van 25 oktober 1993 (Stuk 2-583)

De voorzitter. – We stemmen eerst over amendement nr. 1 van de heer Vandenberghe.

Stemming nr. 4

Aanwezig: 51

Voor: 10

Tegen: 41

Onthoudingen: 0

– **Het amendement is niet aangenomen.**

Projet de loi temporaire insérant un article 257bis dans la loi du 7 décembre 1998 organisant un service de police intégré, structuré à deux niveaux (Doc. 2-596) (Procédure d'évocation)

M. le président. – Nous votons à présent sur l'amendement n° 6 de Mme Staveaux-Van Steenberghe.

Vote n° 2

Présents : 49

Pour : 6

Contre : 40

Abstentions : 3

– **L'amendement n'est pas adopté.**

M. le président. – Nous votons à présent sur l'ensemble du projet de loi.

Vote n° 3

Présents : 51

Pour : 41

Contre : 10

Abstentions : 0

– **Le projet amendé sera transmis à la Chambre des représentants.**

Projet de loi portant assentiment du Protocole modifiant l'Accord du 9 février 1994 relatif à la perception d'un droit d'usage pour l'utilisation de certaines routes par des véhicules utilitaires lourds, vu la mise en vigueur de la Directive 1999/62/CE du Parlement européen et du Conseil de l'Union européenne du 17 juin 1999 relative à la taxation des poids lourds pour l'utilisation de certaines infrastructures, signé à Bruxelles le 22 mars 2000, entre les gouvernements du Royaume de Belgique, du Royaume du Danemark, de la République fédérale d'Allemagne, du Grand-Duché de Luxembourg, du Royaume des Pays-Bas et du Royaume de Suède, et modifiant la loi du 27 décembre 1994 portant assentiment de l'Accord précité et instaurant une Eurovignette, conformément à la Directive 93/89/CEE du Conseil des Communautés européennes du 25 octobre 1993 (Doc. 2-583)

M. le président. – Nous votons d'abord sur l'amendement n° 1 de M. Vandenberghe.

Vote n° 4

Présents : 51

Pour : 10

Contre : 41

Abstentions : 0

– **L'amendement n'est pas adopté.**

– **Artikel 1 wordt aangenomen.**

De voorzitter. – We stemmen nu over amendement nr. 2 van de heren Caluwé en Vandenberghe.

Stemming nr. 5

Aanwezig: 51

Voor: 7

Tegen: 41

Onthoudingen: 3

– **Het amendement is niet aangenomen.**

De voorzitter. – We stemmen nu over het wetsontwerp in zijn geheel.

Stemming nr. 6

Aanwezig: 51

Voor: 51

Tegen: 0

Onthoudingen: 0

– **Het wetsontwerp is aangenomen.**

– **Het zal aan de Kamer van volksvertegenwoordigers worden overgezonden.**

Wetsontwerp tot wijziging van artikel 71, eerste lid, 4°, van de nieuwe gemeentewet (Stuk 2-590) (Evocatieprocedure)

Stemming nr. 8

Aanwezig: 51

Voor: 51

Tegen: 0

Onthoudingen: 0

– **De Senaat heeft het wetsontwerp ongewijzigd aangenomen.**

– **Het zal aan de Kamer van volksvertegenwoordigers worden overgezonden met het oog op de bekrachtiging door de Koning.**

Ontwerp van programmawet (Stuk 2-600) (Evocatieprocedure)

Algemene bespreking van het onderdeel Sociale Aangelegenheden

De heer Jean-Pierre Malmendier (PRL-FDF-MCC), rapporteur. – Met toepassing van artikel 27, paragraaf 11, alinea 2 van het Reglement van de Senaat, werd de commissie voor de Sociale Aangelegenheden belast met de bespreking van de artikelen 14 tot 17, 24 en 25, 29 tot 68 en 82, maar heeft de bespreking ervan aangevat vóór de eindstemming in de Kamer van volksvertegenwoordigers. De Commissie heeft vergaderd op 11, 13 en 14 december 2000.

Het geheel van de artikelen verzonden naar deze commissie werd aangenomen met acht stemmen bij vijf onthoudingen.

Dit verslag werd eenparig goedgekeurd door de leden die

– **L'article 1er est adopté.**

M. le président. – Nous votons à présent sur l'amendement n° 2 de MM. Caluwé et Vandenberghe.

Vote n° 5

Présents : 51

Pour : 7

Contre : 41

Abstentions : 3

– **L'amendement n'est pas adopté.**

M. le président. – Nous votons à présent sur l'ensemble du projet de loi.

Vote n° 6

Présents : 51

Pour : 51

Contre : 0

Abstentions : 0

– **Le projet de loi est adopté.**

– **Il sera transmis à la Chambre des représentants.**

Projet de loi modifiant l'article 71, alinéa 1er, 4°, de la nouvelle loi communale (Doc. 2-590) (Procédure d'évocation)

Vote n° 8

Présents : 51

Pour : 51

Contre : 0

Abstentions : 0

– **Le Sénat a adopté le projet sans modification.**

– **Celui-ci sera transmis à la Chambre des représentants en vue de la sanction royale.**

Projet de loi-programme (Doc. 2-600) (Procédure d'évocation)

Discussion générale du volet Affaires sociales

M. Jean-Pierre Malmendier (PRL-FDF-MCC), rapporteur. – En application de l'article 27, paragraphe 1er, alinéa 2, du Règlement du Sénat, la commission des Affaires sociales, a été saisie des articles 14 à 17, 24 et 25, 29 à 68 et 82, mais a toutefois entamé l'examen du projet avant le vote final à la Chambre des représentants. La commission s'est réunie les 11, 13 et 14 décembre 2000.

L'ensemble des articles envoyés à la présente commission ont été adoptés par huit voix et cinq abstentions.

Le présent rapport a été approuvé à l'unanimité des membres

hebben deelgenomen aan de vergadering van 18 december.

Voor het overige verwijs ik naar het schriftelijk verslag dat voortreffelijk werd opgesteld door de diensten. Ik dank ze onder andere voor de ijver die zij hierbij aan de dag hebben gelegd.

Persoonlijk wens ik de regering geluk te wensen met de vooruitgang die zij heeft geboekt en die onze burgers een beetje gelukkiger zal maken.

(Voorzitter: mevrouw Sabine de Bethune, eerste ondervoorzitter.)

Mevrouw Mia De Schamphelaere (CVP). – Ik heb een korte boodschap voor de minister van Tewerkstelling. Ik heb het gedeelte van de programmawet waarvoor zij bevoegd is, doorgenomen en ben tot het besluit gekomen dat mevrouw Onkelinx hard werkt, veel initiatieven neemt en heel wat op gang brengt. Onze fractie vindt eigenlijk dat ze te hard werkt, omdat ze vooral veel overbodig werk verricht. Daarvoor zijn twee oorzaken. Haar kader is te beperkt. Zij heeft een eenzijdige blik op het beleid dat door haar voorgangers werd gevoerd, en op de arbeidsmarkt. De arbeidsmarkt omvat ook de Vlaamse arbeidsmarkt die andere kenmerken vertoont dan de Waalse.

Zij werkt zeer hard vooral om het tot nu toe gevoerde beleid letterlijk te ontsmetten. Het beleid moet worden veranderd; wat werkzaam was, moet afgeschaft of een andere naam krijgen. Dan pas kan worden gezegd dat het werkzaam is. Zo werden de stageplaatsen bij voorbeeld omgevormd tot Rosettabanen. Zij werkt ook te hard omdat ze de zaken voortdurend ingewikkelder maakt, te veel voorwaarden invoert in de reglementering in plaats van ze te vereenvoudigen.

Ten slotte werkt ze te hard door op de Vlaamse krappe arbeidsmarkt een beleid te willen toepassen dat daarvoor niet is geschikt.

Er zijn nog altijd geen voorstellen om de beschikbare arbeidskrachten op een creatieve wijze te verbinden met alle openstaande betrekkingen door bij voorbeeld de arbeidsmobiliteit tussen Wallonië en Vlaanderen te verhogen. Vlaamse bedrijven vinden immers geen volk, terwijl de werkgelegenheid in het Waalse landsgedeelte ver onder die in het Vlaamse ligt.

Onder meer omwille van de krapte op de arbeidsmarkt in Vlaanderen, de vele knelpuntberoepen in de transportsector, in de ziekenhuizen, in de woningbouw dienen wij onze amendementen opnieuw in. Wij willen dat de mogelijkheden die verruimd worden met het + 1-, + 2-, + 3-plan worden uitgebreid tot de 70.000 personen die in de regularisatieprocedure zijn verwikkeld. Wij weten dat ze actief en positief ingesteld zijn en dat ze willen werken. Arbeid kan een element van integratie zijn en het is voor hen psychologisch belangrijk dat ze een activiteit kunnen ontplooiën en niet tot non-activiteit worden gedwongen.

Wij houden de meeste van onze amendementen aan en voor wat betreft het toegankelijk maken van de banenplannen voor personen die in de regularisatieprocedure zijn verwikkeld, krijgen wij de steun van Agalev.

– **De algemene bespreking van dit onderdeel is gesloten.**

de la commission présents lors de la réunion du 18 décembre.

Je vous demande de vous reporter au rapport écrit qui a été rédigé de façon remarquable par les services que je remercie, entre autres, pour la diligence qu'ils ont mise à réaliser ce rapport.

A titre personnel, je souhaite féliciter le gouvernement pour les avancées qui ont été réalisées et qui rendront nos citoyens un peu plus heureux.

(Mme Sabine de Bethune, première vice-présidente, prend place au fauteuil présidentiel.)

Mme Mia De Schamphelaere (CVP). – *Mme Onkelinx travaille beaucoup. Notre groupe trouve même qu'elle travaille trop, en ce sens qu'elle accomplit beaucoup de travail superflu.*

Elle s'emploie surtout à changer la politique suivie jusqu'à présent : ce qui fonctionnait doit être supprimé ou recevoir un nouveau nom, comme le plan Rosetta. Elle rend les choses toujours plus compliquées, introduit trop de conditions dans la réglementation au lieu de la simplifier.

Enfin, elle travaille trop car elle veut appliquer des mesures inappropriées à un marché flamand de l'emploi caractérisé par une pénurie de main-d'œuvre. Nous ne voyons toujours pas de propositions visant à faire coïncider de manière créative les demandes et les offres d'emploi, par exemple en augmentant la mobilité des travailleurs entre la Flandre et la Wallonie.

Nous déposons à nouveau notre amendement. Nous voulons que le plan +1 +2 +3 soit étendu aux 70.000 personnes en cours de régularisation, pour qui le travail constituerait un facteur d'intégration. Nous bénéficions sur ce point du soutien d'Agalev. Nous maintenons la plupart de nos amendements.

– **La discussion générale de cette partie est close.**

Artikelsgewijze bespreking van het onderdeel Sociale Aangelegenheden

(Voor de tekst aangenomen door de commissie, zie stuk 2-600/7.)

De voorzitter. – Volgende amendementen werden ingediend:

Artikel 14bis (nieuw)

Amendement nr. 37 van de heer Vandenberghe en mevrouw De Schamphelaere (Stuk 2-600/2)

Artikel 30

Amendementen nr. 5 en 6 van de heer Vandenberghe en mevrouw De Schamphelaere (Stuk 2-600/2)

Artikel 32

Amendement nr. 7 van de heer Vandenberghe en mevrouw De Schamphelaere (Stuk 2-600/2)

Artikel 35

Amendement nr. 8 van de heer Vandenberghe en mevrouw De Schamphelaere (Stuk 2-600/2)

Artikel 36

Amendement nr. 9 van de heer Vandenberghe en mevrouw De Schamphelaere (Stuk 2-600/2)

Artikel 38

Amendement nr. 10 van de heer Vandenberghe en mevrouw De Schamphelaere (Stuk 2-600/2)

Artikel 49

Amendement nr. 14 van de heer Vandenberghe en mevrouw De Schamphelaere (Stuk 2-600/2)

Artikel 50

Amendement nr. 97 van mevrouw De Schamphelaere (Stuk 2-600/2)

Artikel 57

Amendement nr. 11 van de heer Vandenberghe (Stuk 2-600/2)

Artikel 58

Amendement nr. 12 van de heer Vandenberghe (Stuk 2-600/2)

Artikel 59

Amendement nr. 13 van de heer Vandenberghe en mevrouw De Schamphelaere (Stuk 2-600/2)

Artikel 62

Amendement nr. 15 van de heer Vandenberghe en mevrouw De Schamphelaere (Stuk 2-600/2)

Artikel 66

Amendement nr. 16 van de heer Vandenberghe en mevrouw De Schamphelaere (Stuk 2-600/2)

Amendementen nr. 70 en 72 van mevrouw De Schamphelaere (Stuk 2-600/2)

Discussion des articles du volet Affaires sociales

(Pour le texte adopté par la commission, voir document 2-600/7.)

Mme la présidente. – Les amendements suivants ont été déposés :

Article 14bis (nouveau)

Amendement n° 37 de M. Vandenberghe et Mme De Schamphelaere (Doc. 2-600/2)

Article 30

Amendements n° 5 et 6 de M. Vandenberghe et Mme De Schamphelaere (Doc. 2-600/2)

Article 32

Amendement n° 7 de M. Vandenberghe et Mme De Schamphelaere (Doc. 2-600/2)

Article 35

Amendement n° 8 de M. Vandenberghe et Mme De Schamphelaere (Doc. 2-600/2)

Article 36

Amendement n° 9 de M. Vandenberghe et Mme De Schamphelaere (Doc. 2-600/2)

Article 38

Amendement n° 10 de M. Vandenberghe et Mme De Schamphelaere (Doc. 2-600/2)

Article 49

Amendement n° 14 de M. Vandenberghe et Mme De Schamphelaere (Doc. 2-600/2)

Article 50

Amendement n° 97 de Mme De Schamphelaere (Doc. 2-600/2)

Article 57

Amendement n° 11 de M. Vandenberghe (Doc. 2-600/2)

Article 58

Amendement n° 12 de M. Vandenberghe (Doc. 2-600/2)

Article 59

Amendement n° 13 de M. Vandenberghe et Mme De Schamphelaere (Doc. 2-600/2)

Article 62

Amendement n° 15 de M. Vandenberghe et Mme De Schamphelaere (Doc. 2-600/2)

Article 66

Amendement n° 16 de M. Vandenberghe et Mme De Schamphelaere (Doc. 2-600/2)

Amendements n° 70 et 72 de Mme De Schamphelaere (Doc. 2-600/2)

Artikel 68bis (nieuw) tot 68quinquies (nieuw)

Amendement nr. 71 van mevrouw De Schamphelaere (Stuk 2-600/2)

(De tekst van de amendementen wordt uitzonderlijk in de bijlage gepubliceerd.)

Mevrouw Mia De Schamphelaere (CVP). – Met amendement nr. 37 strekkende tot het invoegen van een artikel 14bis (nieuw) richten collega Vandenberghe en ik zelf ons tot minister van Volksgezondheid Aelvoet.

In de commissie hebben wij haar voorstel besproken om motoren om te vormen tot LPG-motoren. Eerst en vooral moet de aanvullende verkeersbelasting voor met LPG aangedreven voertuigen worden afgeschaft, zodanig dat het gebruik van LPG-motoren wordt aangemoedigd. Het aanmoedigen van het ombouwen van motoren volstaat niet.

Op die manier kunnen we onze wetgeving trouwens in overeenstemming brengen met een EEG-richtlijn van 19 oktober 1992.

Amendement nr. 5 op artikel 30 strekt ertoe de personen die een regularisatieaanvraag hebben ingediend en een arbeidskaart kunnen krijgen, ook in aanmerking te laten komen voor de banenplannen van minister Onkelinx.

Amendement nr. 6 op artikel 30 komt neer op een technische opmerking, die ook door de Raad van State werd geformuleerd. De vermelding “gerekend van datum tot datum” zorgt voor verwarring en is juridisch niet gangbaar. Het is daarom beter ze te doen vervallen.

Amendement nr. 7 op artikel 32 heeft betrekking op het + 2- en het +3-plan.

Met amendement nr. 8 op artikel 35 willen wij bekomen dat de werkgevers er op voorhand van verwittigd worden dat het banenplan voortliep. Wij vinden het onverantwoord deze maatregel zo plots in werking te laten treden.

Voor de amendementen nr. 9, 10 en 14 op de artikelen 36, 38 en 49 verwijs ik naar de verantwoordingen in het gedrukt stuk.

Amendement nr. 15 op artikel 62 is een belangrijk amendement omdat wij van oordeel zijn dat de regelingen in verband met de kruispuntbank behoren tot de opdrachten van de Koning.

De heer Hugo Vandenberghe (CVP). – Ik zal een algemene toelichting geven bij de amendementen nr. 11, 12 en 13 bij de artikelen 57, 58 en 59. Ik vrees echter dat de regering mijn vraag met betrekking tot deze artikelen niet kan beantwoorden.

De artikelen 57 tot 59 verlenen de regering een algemene volmacht om de gevolgen van de financiële weerslag van sociale akkoorden die betrekking hebben op de gezondheidszorg, onder bepaalde voorwaarden toe te passen bij een in de ministerraad overlegd koninklijk besluit.

Deze algemene volmacht beantwoordt niet aan de vereisten van een volmacht omdat ze niet beperkt is in de tijd. Bijzondere machten moeten aan een aantal voorwaarden voldoen. Zo moeten de uitzonderlijke omstandigheden worden aangetoond die het gebruik van deze machten

Article 68bis (nouveau) à 68quinquies (nouveau)

Amendement n° 71 de Mme De Schamphelaere (Doc. 2-600/2)

(Exceptionnellement, le texte des amendements est publié en annexe.)

Mme Mia De Schamphelaere (CVP). – Avec cet amendement n°37 visant à l'insertion d'un article 14 bis (nouveau), mon collègue M. Vandenberghe et moi-même, nous nous adressons à la ministre de la Santé publique, Mme Aelvoet.

Nous avons débattu en commission de sa proposition visant à convertir au carburant LPG des moteurs. Il faut tout d'abord supprimer la taxe de circulation complémentaire à laquelle sont soumis les véhicules alimentés au LPG de manière à encourager l'utilisation de ce carburant. On ne peut se limiter à encourager la conversion des moteurs au carburant LPG.

De cette façon, nous pourrions mettre notre législation en conformité avec la directive européenne du 19 octobre 1992.

L'amendement n° 5 à l'article 30 tend à permettre aux personnes ayant engagé une procédure de régularisation et pouvant obtenir un permis de travail, de bénéficier des plans emploi de la ministre Onkelinx.

L'amendement n°6 à l'article 30 revient à une remarque technique qui a aussi été formulée par le Conseil d'État. Les mots « calculés de date à date » sèment la confusion et ne correspondent pas à la pratique juridique courante. C'est pourquoi, il est préférable de les supprimer.

L'amendement n°7 à l'article 32 a trait au plan + 2 et + 3.

Avec l'amendement n°8 à l'article 35, nous souhaitons que les employeurs soient informés suffisamment longtemps à l'avance de la poursuite du plan emploi. Nous estimons qu'il est injustifiable de faire entrer cette mesure en vigueur si soudainement.

Pour les amendements n°9, 10 et 14 aux articles 36, 38 et 49, je me réfère aux justifications écrites.

L'amendement n°15 à l'article 62 est un amendement important parce que nous estimons que les réglementations relatives à la Banque-carrefour relèvent des compétences du Roi.

M. Hugo Vandenberghe (CVP). – Je vais faire un commentaire général concernant les amendements n° 11, 12 et 13 aux articles 57, 58 et 59. Je crains cependant que le gouvernement ne soit pas en mesure de répondre à ma question relative à ces articles.

Les articles 57 et 59 donne les pleins pouvoirs aux gouvernement pour prendre en charge, à certaines conditions, l'incidence financière des accords sociaux relatifs au secteur des soins de santé, par le biais d'un arrêté royal délibéré en Conseil des ministres.

Cette habilitation très étendue ne répond pas aux critères fixés pour l'octroi de pouvoirs spéciaux car elle n'est pas limitée dans le temps. Les pouvoirs spéciaux doivent répondre à certaines conditions. Il faut indiquer quelles sont les circonstances exceptionnelles qui justifient leur utilisation. En

rechtvaardigen. Voorts moet het om een beperkte periode gaan en moet er een nauwkeurige omschrijving worden gegeven van de overgedragen bevoegdheden. Ik verwijs voor de andere voorwaarden naar de verantwoording bij mijn amendement nr. 13.

De minister zei dat het niet om volmachten gaat. Wat is dan de zin van artikel 59? Als de Koning alles kan regelen, waarom is er dan nog een wettelijke delegatie nodig? Dat de in artikel 59 opgesomde gegevens na een in ministerraad overlegd en door de Koning bekrachtigd besluit moeten worden geformaliseerd, betekent dat de wettelijke bepalingen die betrekking hebben op de punten 1 tot en met 8 van artikel 59 bij een in ministerraad overlegd koninklijk besluit kunnen worden gewijzigd. Dit staat evenwel niet in de tekst. Ofwel gaat het om een regeling waarvoor geen wettelijke delegatie vereist is aangezien de Koning zichzelf in zekere mate bindt, ofwel is het de bedoeling bestaande regels te wijzigen. In het laatste geval ontbreekt in artikel 59 de bepaling dat de aldus goedgekeurde koninklijke besluiten bestaande wetten kunnen wijzigen.

Mevrouw Mia De Schamphelaere (CVP). – Ik heb amendement nr. 15 bij artikel 62 reeds toegelicht.

Amendement nr. 70 bij artikel 66 heeft betrekking op de fondsen die de regering wil opbouwen om de sociale zekerheid in de toekomst te kunnen financieren. Dit is uiteraard verstandig. Wij zijn het er evenwel niet mee eens dat de regering het bedrag dat in deze fondsen wordt gestort, jaarlijks kan aanpassen aan de budgettaire noodwendigheden van het ogenblik. Deze fondsen moeten op een duurzame manier worden gefinancierd.

De heer Hugo Vandenberghe (CVP). – De amendementen nr. 72 en 71 op artikel 66 betreffen het sociaal statuut van de zelfstandigen. De regering doet daarvoor veel te weinig. Vooral de VLD komt haar beloften ten aanzien van de zelfstandigen niet na. Dat komt de politieke geloofwaardigheid niet ten goede. Met onze amendementen willen wij die geloofwaardigheid herstellen.

Mevrouw Mia De Schamphelaere (CVP). – Mijn amendement nr. 72 gaat over het scheppen van de mogelijkheid om in de nodige financiering te voorzien. Mijn amendement nr. 71 preciseert wat er moet verbeteren aan het statuut voor de zelfstandigen in verband met de kinderbijslag en de gezondheidszorg.

– **De stemming over de amendementen wordt aangehouden.**

De voorzitter. – De agenda van deze vergadering is afgewerkt.

De volgende vergaderingen vinden plaats donderdag 21 december 2000 om 10, 15 en 19 uur.

(De vergadering wordt gesloten om 18.40 uur.)

Berichten van verhindering

Afwezig met bericht van verhindering: de heer Vandembroeke, wegens ambtsplichten.

– **Voor kennisgeving aangenomen.**

outr, ces pouvoirs spéciaux doivent être limités dans le temps et être définis avec précision. Pour les autres conditions, je me réfère à la justification de mon amendement n° 13.

Le ministre a répondu qu'il ne s'agissait pas de pouvoirs spéciaux. Mais quel est donc le sens de l'article 59 ? Si le Roi peut tout régler, pourquoi une délégation de pouvoirs est-elle encore nécessaire ? Le fait que les éléments énumérés à l'article 59 doivent être formalisés dans un arrêté délibéré en Conseil des ministres et sanctionné par le Roi signifie que les dispositions légales qui ont trait aux points 1 à 8 de l'article 59 peuvent être modifiées par un arrêté royal délibéré en Conseil des ministres. Cela ne figure cependant pas dans le texte. Ou bien il s'agit d'une réglementation pour laquelle aucune délégation juridique n'est nécessaire étant donné que le Roi s'engage dans une certaine mesure ou bien l'intention est de modifier les règles existantes. Dans cette dernière hypothèse, il manque à l'article 59 la disposition prévoyant que les arrêtés royaux ainsi approuvés peuvent modifier des lois existantes.

Mme Mia De Schamphelaere (CVP). – J'ai déjà commenté l'amendement n° 15 à l'article 62.

L'amendement n° 70 à l'article 66 a trait aux fonds que le gouvernement veut constituer afin de pourvoir au financement de la sécurité sociale à l'avenir. C'est en effet judicieux, mais nous ne sommes cependant pas d'accord pour que le montant versé à ces fonds puisse être adapté chaque année en fonction des nécessités budgétaires du moment. Ces fonds doivent être financés de manière durable.

M. Hugo Vandenberghe (CVP). – Les amendements n° 72 et 71 à l'article 66 ont trait au statut social des indépendants. Le gouvernement fait beaucoup trop peu à cet égard. Le VLD ne tient pas les promesses qu'il a faites aux indépendants. Cela ne contribue pas à renforcer la crédibilité politique. Nos amendements visent à rétablir cette crédibilité.

Mme Mia De Schamphelaere (CVP). – Mon amendement n° 72 vise à créer la possibilité de pourvoir au financement nécessaire. Mon amendement n° 71 précise les améliorations à apporter au statut des indépendants en matière d'allocations familiales et de soins de santé.

– **Le vote sur les amendements est réservé.**

Mme la présidente. – L'ordre du jour de la présente séance est ainsi épuisé.

Les prochaines séances auront lieu le jeudi 21 décembre 2000 à 10 h, à 15 h et à 19 h.

(La séance est levée à 18 h 40.)

Excusés

M. Vandembroeke, pour devoirs de sa charge, demande d'excuser son absence à la présente séance.

– **Pris pour information.**

Bijlage

Annexe

Naamstemmingen

Stemming nr. 1

Aanwezig: 46
 Voor: 12
 Tegen: 34
 Onthoudingen: 0

Voor

Michel Barbeaux, Jurgen Ceder, Frank Creyelman, Georges Dallemagne, Sabine de Bethune, Mia De Schamphelaere, Clotilde Nyssens, Roeland Raes, Gerda Staveaux-Van Steenberge, Hugo Vandenberghe, Vincent Van Quickenborne, Magdeleine Willame-Boonen.

Tegen

Marcel Cheron, Christine Cornet d'Elzius, Mohamed Daif, Olivier de Clippele, Armand De Decker, Jacinta De Roeck, Alain Destexhe, Nathalie de T' Serclaes, Josy Dubié, Paul Galand, André Geens, Jean-Marie Happart, Marc Hordies, Jean-François Istasse, Mimi Kestelijn-Sierens, Marie-José Laloy, Jeannine Leduc, Kathy Lindekens, Anne-Marie Lizin, Frans Lozie, Michiel Maertens, Philippe Mahoux, Jean-Pierre Malmendier, Guy Moens, Philippe Monfils, Marie Nagy, Francis Poty, Jan Remans, François Roelants du Vivier, Jacques Santkin, Louis Siquet, Martine Taelman, Myriam Vanlerberghe, Iris Van Riet.

Onthoudingen

N.

Stemming nr. 2

Aanwezig: 49
 Voor: 6
 Tegen: 40
 Onthoudingen: 3

Voor

Jurgen Ceder, Frank Creyelman, Mia De Schamphelaere, Roeland Raes, Gerda Staveaux-Van Steenberge, Hugo Vandenberghe.

Tegen

Marcel Cheron, Christine Cornet d'Elzius, Mohamed Daif, Olivier de Clippele, Armand De Decker, Jacinta De Roeck, Alain Destexhe, Nathalie de T' Serclaes, Jacques Devolder, Josy Dubié, Paul Galand, André Geens, Jean-Marie Happart, Marc Hordies, Jean-François Istasse, Meryem Kaçar, Mimi Kestelijn-Sierens, Marie-José Laloy, Jeannine Leduc, Kathy Lindekens, Anne-Marie Lizin, Frans Lozie, Michiel Maertens, Chokri Mahassine, Philippe Mahoux, Johan Malcorps, Jean-Pierre Malmendier, Philippe Monfils, Marie Nagy, Francis Poty, Didier Ramoudt, Jan Remans, François Roelants du Vivier, Jacques Santkin, Louis Siquet, Martine Taelman, Louis Tobback, Myriam Vanlerberghe, Iris Van Riet, Paul Wille.

Onthoudingen

Michel Barbeaux, Clotilde Nyssens, Magdeleine Willame-Boonen.

Stemming nr. 3

Aanwezig: 51
 Voor: 41
 Tegen: 10
 Onthoudingen: 0

Votes nominatifs

Vote n° 1

Présents : 46
 Pour : 12
 Contre : 34
 Abstentions : 0

Pour

Contre

Abstentions

Vote n° 2

Présents : 49
 Pour : 6
 Contre : 40
 Abstentions : 3

Pour

Contre

Abstentions

Vote n° 3

Présents : 51
 Pour : 41
 Contre : 10
 Abstentions : 0

Voor

Pour

Marcel Cheron, Christine Cornet d'Elzius, Mohamed Daif, Olivier de Clippele, Armand De Decker, Jacinta De Roeck, Alain Destexhe, Nathalie de T' Serclaes, Jacques Devolder, Josy Dubié, Paul Galand, André Geens, Jean-Marie Happart, Marc Hordies, Jean-François Istasse, Meryem Kaçar, Mimi Kestelijn-Sierens, Marie-José Laloy, Jeannine Leduc, Kathy Lindekens, Anne-Marie Lizin, Frans Lozie, Michiel Maertens, Chokri Mahassine, Philippe Mahoux, Johan Malcorps, Jean-Pierre Malmendier, Guy Moens, Philippe Monfils, Marie Nagy, Francis Poty, Didier Ramoudt, Jan Remans, François Roelants du Vivier, Jacques Santkin, Louis Siquet, Martine Taelman, Louis Tobback, Myriam Vanlerberghe, Iris Van Riet, Paul Wille.

Tegen

Contre

Michel Barbeaux, Jurgen Ceder, Frank Creyelman, Sabine de Bethune, Mia De Schamphelaere, Clotilde Nyssens, Roeland Raes, Gerda Staveaux-Van Steenberge, Hugo Vandenberghe, Magdeleine Willame-Boonen.

Onthoudingen

Abstentions

N.

Stemming nr. 4**Vote n° 4**

Aanwezig: 51

Présents : 51

Voor: 10

Pour : 10

Tegen: 41

Contre : 41

Onthoudingen: 0

Abstentions : 0

Voor

Pour

Michel Barbeaux, Jurgen Ceder, Frank Creyelman, Sabine de Bethune, Mia De Schamphelaere, Clotilde Nyssens, Roeland Raes, Gerda Staveaux-Van Steenberge, Hugo Vandenberghe, Magdeleine Willame-Boonen.

Tegen

Contre

Marcel Cheron, Christine Cornet d'Elzius, Mohamed Daif, Olivier de Clippele, Armand De Decker, Jacinta De Roeck, Alain Destexhe, Nathalie de T' Serclaes, Jacques Devolder, Josy Dubié, Paul Galand, André Geens, Jean-Marie Happart, Marc Hordies, Jean-François Istasse, Meryem Kaçar, Mimi Kestelijn-Sierens, Marie-José Laloy, Jeannine Leduc, Kathy Lindekens, Anne-Marie Lizin, Frans Lozie, Michiel Maertens, Chokri Mahassine, Philippe Mahoux, Johan Malcorps, Jean-Pierre Malmendier, Guy Moens, Philippe Monfils, Marie Nagy, Francis Poty, Didier Ramoudt, Jan Remans, François Roelants du Vivier, Jacques Santkin, Louis Siquet, Martine Taelman, Louis Tobback, Myriam Vanlerberghe, Iris Van Riet, Paul Wille.

Onthoudingen

Abstentions

N.

Stemming nr. 5**Vote n° 5**

Aanwezig: 51

Présents : 51

Voor: 7

Pour : 7

Tegen: 41

Contre : 41

Onthoudingen: 3

Abstentions : 3

Voor

Pour

Jurgen Ceder, Frank Creyelman, Sabine de Bethune, Mia De Schamphelaere, Roeland Raes, Gerda Staveaux-Van Steenberge, Hugo Vandenberghe.

Tegen

Contre

Marcel Cheron, Christine Cornet d'Elzius, Mohamed Daif, Olivier de Clippele, Armand De Decker, Jacinta De Roeck, Alain Destexhe, Nathalie de T' Serclaes, Jacques Devolder, Josy Dubié, Paul Galand, André Geens, Jean-Marie Happart, Marc Hordies, Jean-François Istasse, Meryem Kaçar, Mimi Kestelijn-Sierens, Marie-José Laloy, Jeannine Leduc, Kathy Lindekens, Anne-Marie Lizin, Frans Lozie, Michiel Maertens, Chokri Mahassine, Philippe Mahoux, Johan Malcorps, Jean-Pierre Malmendier, Guy Moens, Philippe Monfils, Marie Nagy, Francis Poty, Didier Ramoudt, Jan Remans, François Roelants du Vivier, Jacques Santkin, Louis Siquet, Martine Taelman, Louis Tobback, Myriam Vanlerberghe, Iris Van Riet, Paul Wille.

Onthoudingen

Abstentions

Michel Barbeaux, Clotilde Nyssens, Magdeleine Willame-Boonen.

Stemming nr. 6

Vote n° 6

Aanwezig: 51

Présents : 51

Voor: 51

Pour : 51

Tegen: 0

Contre : 0

Onthoudingen: 0

Abstentions : 0

Voor

Pour

Michel Barbeaux, Jurgen Ceder, Marcel Cheron, Christine Cornet d'Elzius, Frank Creyelman, Mohamed Daif, Sabine de Bethune, Olivier de Clippele, Armand De Decker, Jacinta De Roeck, Mia De Schamphelaere, Alain Destexhe, Nathalie de T'Serclaes, Jacques Devolder, Josy Dubié, Paul Galand, André Geens, Jean-Marie Happart, Marc Hordies, Jean-François Istasse, Meryem Kaçar, Mimi Kestelijn-Sierens, Marie-José Laloy, Jeannine Leduc, Kathy Lindekens, Anne-Marie Lizin, Frans Lozie, Michiel Maertens, Chokri Mahassine, Philippe Mahoux, Johan Malcorps, Jean-Pierre Malmendier, Guy Moens, Philippe Monfils, Marie Nagy, Clotilde Nyssens, Francis Poty, Roeland Raes, Didier Ramoudt, Jan Remans, François Roelants du Vivier, Jacques Santkin, Louis Siquet, Gerda Staveaux-Van Steenberghe, Martine Taelman, Louis Tobback, Hugo Vandenberghe, Myriam Vanlerberghe, Iris Van Riet, Magdeleine Willame-Boonen, Paul Wille.

Tegen

Contre

N.

Onthoudingen

Abstentions

N.

Stemming nr. 8

Vote n° 8

Aanwezig: 51

Présents : 51

Voor: 51

Pour : 51

Tegen: 0

Contre : 0

Onthoudingen: 0

Abstentions : 0

Voor

Pour

Michel Barbeaux, Jurgen Ceder, Marcel Cheron, Christine Cornet d'Elzius, Frank Creyelman, Mohamed Daif, Sabine de Bethune, Olivier de Clippele, Armand De Decker, Jacinta De Roeck, Mia De Schamphelaere, Alain Destexhe, Nathalie de T'Serclaes, Jacques Devolder, Josy Dubié, Paul Galand, André Geens, Jean-Marie Happart, Marc Hordies, Jean-François Istasse, Meryem Kaçar, Mimi Kestelijn-Sierens, Marie-José Laloy, Jeannine Leduc, Kathy Lindekens, Anne-Marie Lizin, Frans Lozie, Michiel Maertens, Chokri Mahassine, Philippe Mahoux, Johan Malcorps, Jean-Pierre Malmendier, Guy Moens, Philippe Monfils, Marie Nagy, Clotilde Nyssens, Francis Poty, Roeland Raes, Didier Ramoudt, Jan Remans, François Roelants du Vivier, Jacques Santkin, Louis Siquet, Gerda Staveaux-Van Steenberghe, Martine Taelman, Louis Tobback, Hugo Vandenberghe, Myriam Vanlerberghe, Iris Van Riet, Magdeleine Willame-Boonen, Paul Wille.

Tegen

Contre

N.

Onthoudingen

Abstentions

N.

Ontwerp van programmawet (Stuk 2-600) (Evocatieprocedure)

Onderdeel Sociale Aangelegenheden

Artikel 14bis (nieuw)

Amendement nr. 37 van de heer Vandenberghe en mevrouw De Schamphelaere (Stuk 2-600/2)

Een artikel 14bis invoegen, luidende:

“Art. 14bis. - §1. Artikel 12 van het Wetboek van de met de inkomstenbelastingen gelijkgestelde belastingen wordt opgeheven.

§2. In de wet van 22 oktober 1997 betreffende de structuur en de accijnstarieven inzake minerale olie wordt artikel 7, §1, f), punt i), vervangen als volgt:

“i) gebruikt als motorbrandstof:

- accijns: 0 frank;

- bijzondere accijns: 4 050 frank per 1 000 kg;”

Artikel 30

Amendement nr. 5 van de heer Vandenberghe en mevrouw De Schamphelaere (Stuk 2-600/2)

In het voorgestelde artikel 118, §1, 4°, eerste lid, b), een vijfde gedachtestreepje toevoegen, luidende:

“- ofwel een aanvraag hebben ingediend overeenkomstig artikel 2 van de wet van 22 december 1999 betreffende de regularisatie van het verblijf van bepaalde categorieën van vreemdelingen verblijvend op het grondgebied van het Rijk.”

Amendement nr. 6 van de heer Vandenberghe en mevrouw De Schamphelaere (Stuk 2-600/2)

In het voorgestelde artikel 118, §1, 4°, de vermelding “gerekend van datum tot datum” doen vervallen.

Artikel 32

Amendement nr. 7 van de heer Vandenberghe en mevrouw De Schamphelaere (Stuk 2-600/2)

In het voorgestelde artikel 6, §1, 4°, eerste lid, onder b), een vijfde gedachtestreepje toevoegen, luidende:

“- ofwel een aanvraag hebben ingediend overeenkomstig artikel 2 van de wet van 22 december 1999 betreffende de regularisatie van het verblijf van bepaalde categorieën van vreemdelingen verblijvend op het grondgebied van het Rijk.”

Artikel 35

Amendement nr. 8 van de heer Vandenberghe en mevrouw De Schamphelaere (Stuk 2-600/2)

Dit artikel doen vervallen.

Artikel 36

Amendement nr. 9 van de heer Vandenberghe en mevrouw De Schamphelaere (Stuk 2-600/2)

Dit artikel doen vervallen.

Projet de loi-programme (Doc. 2-600) (Procédure d'évocation)

Volet Affaires sociales

Article 14bis (nouveau)

Amendement n° 37 de M. Vandenberghe et Mme De Schamphelaere (Doc. 2-600/2)

Insérer un article 14bis, libellé comme suit :

« Art. 14bis. - §1er. L'article 12 du Code des taxes assimilées aux impôts sur les revenus est abrogé.

§2. Dans la loi du 22 octobre 1997 relative à la structure et aux taux des droits d'accise sur les huiles minérales, l'article 7, §1er, f), point i), est remplacé par ce qui suit :

« i) utilisés comme carburant :

- droit d'accise : 0 franc ;

- droit d'accise spécial : 4 050 francs par 1 000 kg ; »

Article 30

Amendement n° 5 de M. Vandenberghe et Mme De Schamphelaere (Doc. 2-600/2)

À l'article 118, §1er, 4°, proposé à cet article, insérer à l'alinéa 1er, b), un cinquième tiret rédigé comme suit :

« - soit auteur d'une demande introduite conformément à l'article 2 de la loi du 22 décembre 1999 relative à la régularisation de séjour de certaines catégories d'étrangers séjournant sur le territoire du Royaume. »

Amendement n° 6 de M. Vandenberghe et Mme De Schamphelaere (Doc. 2-600/2)

À l'article 118, §1er, 4°, proposé, supprimer les mots « calculés de date à date ».

Article 32

Amendement n° 7 de M. Vandenberghe et Mme De Schamphelaere (Doc. 2-600/2)

À l'article 6, §1er, 4°, alinéa 1er, b), proposé à cet article, insérer un cinquième tiret rédigé comme suit :

« - soit auteur d'une demande introduite conformément à l'article 2 de la loi du 22 décembre 1999 relative à la régularisation de séjour de certaines catégories d'étrangers séjournant sur le territoire du Royaume. »

Article 35

Amendement n° 8 de M. Vandenberghe et Mme De Schamphelaere (Doc. 2-600/2)

Supprimer cet article.

Article 36

Amendement n° 9 de M. Vandenberghe et Mme De Schamphelaere (Doc. 2-600/2)

Supprimer cet article.

Artikel 38

Amendement nr. 10 van de heer Vandenberghe en mevrouw De Schamphelaere (Stuk 2-600/2)

In het voorgestelde artikel 8, §3, eerste lid, onder 2°, b), een vijfde gedachtestreepje toevoegen, luidende:

“- ofwel een aanvraag hebben ingediend overeenkomstig artikel 2 van de wet van 22 december 1999 betreffende de regularisatie van het verblijf van bepaalde categorieën van vreemdelingen verblijvend op het grondgebied van het Rijk.”

Artikel 49

Amendement nr. 14 van de heer Vandenberghe en mevrouw De Schamphelaere (Stuk 2-600/2)

Het voorgestelde artikel 34, eerste lid, 5°, c), 2), aanvullen met de woorden:

“alsook de geneesmiddelen die een registratie volgens artikel 2, 8°, a), eerste streepje, van voormeld besluit hebben bekomen, na ontdebelling van een geneesmiddel dat geregistreerd was volgens artikel 2, 8°, a) tweede of derde streepje, van dit besluit.”

Artikel 50

Amendement nr. 97 van mevrouw De Schamphelaere (Stuk 2-600/2)

In het eerste lid van het voorgestelde artikel 35bis, tussen de woorden “tegenoetkoming vastgesteld” en het woord “voorzover”, de woorden “voor geneesmiddelen afgeleverd door de ziekenhuisapothek aan de patiënten die in het ziekenhuis verblijven” invoegen.

Artikel 57

Amendement nr. 11 van de heer Vandenberghe (Stuk 2-600/2)

Dit artikel doen vervallen.

Artikel 58

Amendement nr. 12 van de heer Vandenberghe (Stuk 2-600/2)

Dit artikel doen vervallen.

Artikel 59

Amendement nr. 13 van de heer Vandenberghe en mevrouw De Schamphelaere (Stuk 2-600/2)

Dit artikel doen vervallen.

Artikel 62

Amendement nr. 15 van de heer Vandenberghe en mevrouw De Schamphelaere (Stuk 2-600/2)

Het voorgestelde artikel 46, eerste lid, 6°bis, in fine, vervangen als volgt:

“de Koning bepaalt de nadere regelen inzake de procedure te volgen door iedere belanghebbende persoon die deze lijst bij de Kruispuntbank wil raadplegen.”

Article 38

Amendement n° 10 de M. Vandenberghe et Mme De Schamphelaere (Doc. 2-600/2)

À l'article 8, §3, alinéa 1er, proposé à cet article, insérer au 2°, b), un cinquième tiret, rédigé comme suit :

« - soit auteur d'une demande introduite conformément à l'article 2 de la loi du 22 décembre 1999 relative à la régularisation de séjour de certaines catégories d'étrangers séjournant sur le territoire du Royaume. »

Article 49

Amendement n° 14 de M. Vandenberghe et Mme De Schamphelaere (Doc. 2-600/2)

Compléter l'article 34, alinéa 1er, 5°, c), 2), proposé à cet article, par le texte suivant :

« ainsi que les médicaments ayant obtenu un enregistrement conformément à l'article 2, 8°, a), premier tiret, de l'arrêté précité, après dédoublement d'un médicament qui avait été enregistré conformément à l'article 2, 8°, a), deuxième ou troisième tiret, de cet arrêté ».

Article 50

Amendement n° 97 de Mme De Schamphelaere (Doc. 2-600/2)

Dans l'article 35bis, alinéa 1er, proposé, insérer entre les mots « alinéa 1er, 5°, c), 1, » et les mots « pour autant » les mots « qui sont des médicaments délivrés par l'officine hospitalière à des patients hospitalisés, ».

Article 57

Amendement n° 11 de M. Vandenberghe (Doc. 2-600/2)

Supprimer cet article.

Article 58

Amendement n° 12 de M. Vandenberghe (Doc. 2-600/2)

Supprimer cet article.

Article 59

Amendement n° 13 de M. Vandenberghe et Mme De Schamphelaere (Doc. 2-600/2)

Supprimer cet article.

Article 62

Amendement n° 15 de M. Vandenberghe et Mme De Schamphelaere (Doc. 2-600/2)

À l'article 46, alinéa 1er, 6°bis, proposé à cet article, remplacer le dernier membre de phrase par la disposition suivante :

« le Roi fixe les modalités de la procédure à suivre par toute personne intéressée souhaitant consulter cette liste auprès de la Banque-carrefour. »

Artikel 66

Amendement nr. 16 van de heer Vandenberghe en mevrouw De Schamphelaere (Stuk 2-600/2)

Het laatste lid van §1 doen vervallen.

Amendement nr. 70 van mevrouw De Schamphelaere (Stuk 2-600/2)

De eerste paragraaf, tweede lid, van dit artikel aanvullen als volgt:

“De Koning kan het bedrag van de alternatieve financiering aanpassen aan de wijzigingen die de gelijkschakeling van het sociaal statuut van zelfstandigen en de sociale zekerheid van de werknemers beogen. Het percentage in §1, eerste lid, mag niet lager zijn dan 178 231,8 miljoen frank vermeerderd met de kosten die gemaakt zijn om de gelijkschakeling van het sociaal statuut van de zelfstandigen en de sociale zekerheid van de werknemers te bewerkstelligen.”

Amendement nr. 72 van mevrouw De Schamphelaere (Stuk 2-600/2)

Dit artikel aanvullen met een §5, luidende:

“De Koning kan de percentages voor de verdeling van het saldo, zoals bedoeld in §2 van dit artikel aanpassen aan de wijzigingen die de gelijkschakeling van het sociaal statuut van de zelfstandigen en de sociale zekerheid van de werknemers beogen.”

Artikel 68bis tot 68quinquies (nieuw)

Amendement nr. 71 van mevrouw De Schamphelaere (Stuk 2-600/2)

In de voorgestelde titel X, een hoofdstuk IX (nieuw), dat de artikelen 68bis tot 68quinquies omvat, invoegen, luidende:

“Hoofdstuk IX (nieuw). - Verbetering van het sociaal statuut van de zelfstandigen.

Art. 68bis. - Artikel 2, 2°, van de wet van 29 maart 1976 betreffende de gezinsbijslag voor zelfstandigen, gewijzigd bij de wetten van 17 maart 1993 en 6 april 1995 wordt aangevuld als volgt:

“Het bedrag van die kinderbijslag is gelijk aan dat vastgesteld door de gecoördineerde wetten van 19 december 1939 betreffende de kinderbijslag voor lonarbeiders.”

“Art. 68ter. - In het koninklijk besluit van 19 december 1967 houdende algemeen reglement ter uitvoering van het koninklijk besluit nr. 38 van 27 juli 1967 houdende inrichting van het sociaal statuut der zelfstandigen wordt een artikel 44ter ingevoegd luidende:

“Art. 44ter. - Wanneer de onderworpenen zijn sociale bijdragen regelmatig en ononderbroken heeft betaald gedurende 4 kwartalen die aan het betrokken kwartaal voorafgaan, hij geen verhogingen verschuldigd is geweest en niet is vrijgesteld van de betaling van dergelijke verhogingen en wanneer de betaling van zijn sociale bijdragen voor het betrokken kwartaal bij de sociale verzekeringskas wordt geregistreerd met een vertraging van maximum vijf werkdagen, kan de sociale verzekeringskas

Article 66

Amendement n° 16 de M. Vandenberghe et Mme De Schamphelaere (Doc. 2-600/2)

Supprimer le dernier alinéa du §1er.

Amendement n° 70 de Mme De Schamphelaere (Doc. 2-600/2)

Compléter le §1er, alinéa 2, de cet article par la disposition suivante :

« Le Roi peut adapter le montant du financement alternatif aux modifications visant à assimiler le statut social des travailleurs indépendants à la sécurité sociale des travailleurs salariés. Le produit du pourcentage prévu au §1er, ne peut être inférieur à 178 231 millions de francs, majorés des frais exposés en vue d'assimiler le statut social des travailleurs indépendants à la sécurité sociale des travailleurs salariés. »

Amendement n° 72 de Mme De Schamphelaere (Doc. 2-600/2)

Compléter cet article par un §5, libellé comme suit :

« Le Roi peut adapter les pourcentages de répartition du solde visés au §2 du présent article aux modifications qui visent à assimiler le statut social des travailleurs indépendants et la sécurité sociale des travailleurs salariés. »

Article 68bis à 68quinquies (nouveau)

Amendement n° 71 de Mme De Schamphelaere (Doc. 2-600/2)

Insérer, dans le titre X proposé, un chapitre IX (nouveau), contenant les articles 68bis à 68quinquies, et libellé comme suit :

« Chapitre IX (nouveau). - Amélioration du statut social des travailleurs indépendants.

Art. 68bis. - L'article 2, 2°, de la loi du 29 mars 1976 relative aux prestations familiales des travailleurs indépendants, modifié par les lois des 17 mars 1993 et 6 avril 1995, est complété par la disposition suivante :

« Le montant de ces allocations est identique à celui fixé par les lois coordonnées du 19 décembre 1939 relatives aux allocations familiales pour travailleurs salariés. »

« Art. 68ter. - Il est inséré, dans l'arrêté royal du 19 décembre 1967 portant règlement général en exécution de l'arrêté royal n° 38 du 27 juillet 1967 organisant le statut social des travailleurs indépendants, un article 44ter, rédigé comme suit :

« Art. 44ter. - Lorsque l'assujetti a régulièrement et de façon ininterrompue payé ses cotisations sociales durant les 4 trimestres précédant le trimestre en cause, sans être redevable de majorations et sans avoir bénéficié de dispense de paiement desdites majorations, et que, pour le trimestre en cause, la caisse d'assurances sociales enregistre le paiement de ses cotisations sociales avec un retard maximum de cinq jours ouvrables, la caisse d'assurances sociales peut renoncer aux majorations

afzien van de in de artikelen 44, §1, en 44bis bedoelde verhogingen.

Maakt de sociale verzekeringskas gebruik van die mogelijkheid, dan deelt zij dat schriftelijk mee:

- enerzijds aan de onderworpenen binnen 30 kalenderdagen na de registratie van de betaling van de sociale bijdrage;

- anderzijds aan het RSVZ binnen 30 kalenderdagen na de kennisgeving van haar beslissing aan de onderworpenen.”

“Art. 68quater. - In artikel 3, §2, van het koninklijk besluit van 30 januari 1997 betreffende het pensioenstelsel der zelfstandigen met toepassing van de artikelen 15 en 27 van de wet van 26 juli 1996 tot modernisering van de sociale zekerheid en tot vrijwaring van de leefbaarheid van de wettelijke pensioenstelsels en van artikel 3, §1, 4°, van de wet van 26 juli 1996 strekkende tot reorganisatie van de budgettaire voorwaarden tot deelname van België aan de Europese Economische en Monetaire Unie, worden het tweede en het derde lid opgeheven.”

“Art. 68quinquies. - In artikel 10, tweede lid, van het koninklijk besluit van 20 juli 1971 houdende instelling van een verzekering tegen arbeidsongeschiktheid ten voordele van zelfstandigen, ingevoegd bij het koninklijk besluit van 18 mei 1993 en vervangen bij het koninklijk besluit van 14 juli 1994, worden de woorden “333,80 frank of 250,35 frank” vervangen door de woorden “345,38 frank of 262,97 frank.”

prévues aux articles 44, §1er, et 44bis.

Si la caisse d'assurances sociales fait usage de cette possibilité, elle en avertit par écrit :

- d'une part, l'assujetti dans les 30 jours civils de l'enregistrement des cotisations sociales ;

- d'autre part, l'INASTI dans les 30 jours civils de la notification de sa décision à l'assujetti. »

« Art. 68quater. - À l'article 3, §2, de l'arrêté royal du 30 janvier 1997 relatif au régime de pension des travailleurs indépendants en application des articles 15 et 27 de la loi du 26 juillet 1996 portant modernisation de la sécurité sociale et assurant la viabilité des régimes légaux de pensions et de l'article 3, §1er, 4°, de la loi du 26 juillet 1996 visant à réaliser les conditions budgétaires de la participation de la Belgique à l'Union économique et monétaire européenne, les alinéas 2 et 3 sont abrogés.

« Art. 68quinquies. - Dans l'article 10, deuxième alinéa, de l'arrêté royal du 20 juillet 1971, instituant un régime d'assurance contre l'incapacité de travail en faveur des travailleurs indépendants, inséré par l'arrêté royal du 18 mai 1993 et remplacé par l'arrêté royal du 14 juillet 1994, les mots « 333,80 francs ou 250,35 francs » sont remplacés par les mots « 345,38 francs ou 262,97 francs. »